ΕΒΔΟΜΆΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Αρ. 283.

3.3.33

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15 - Ἀθῆναι
Τηλέφωνον : 24 - 947

Ε Β Δ Ο Μ Α Σ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.—Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ.
Ἐξωτερικοῦ Σελλίνια
Ἀμερικῆς Δολλάρια

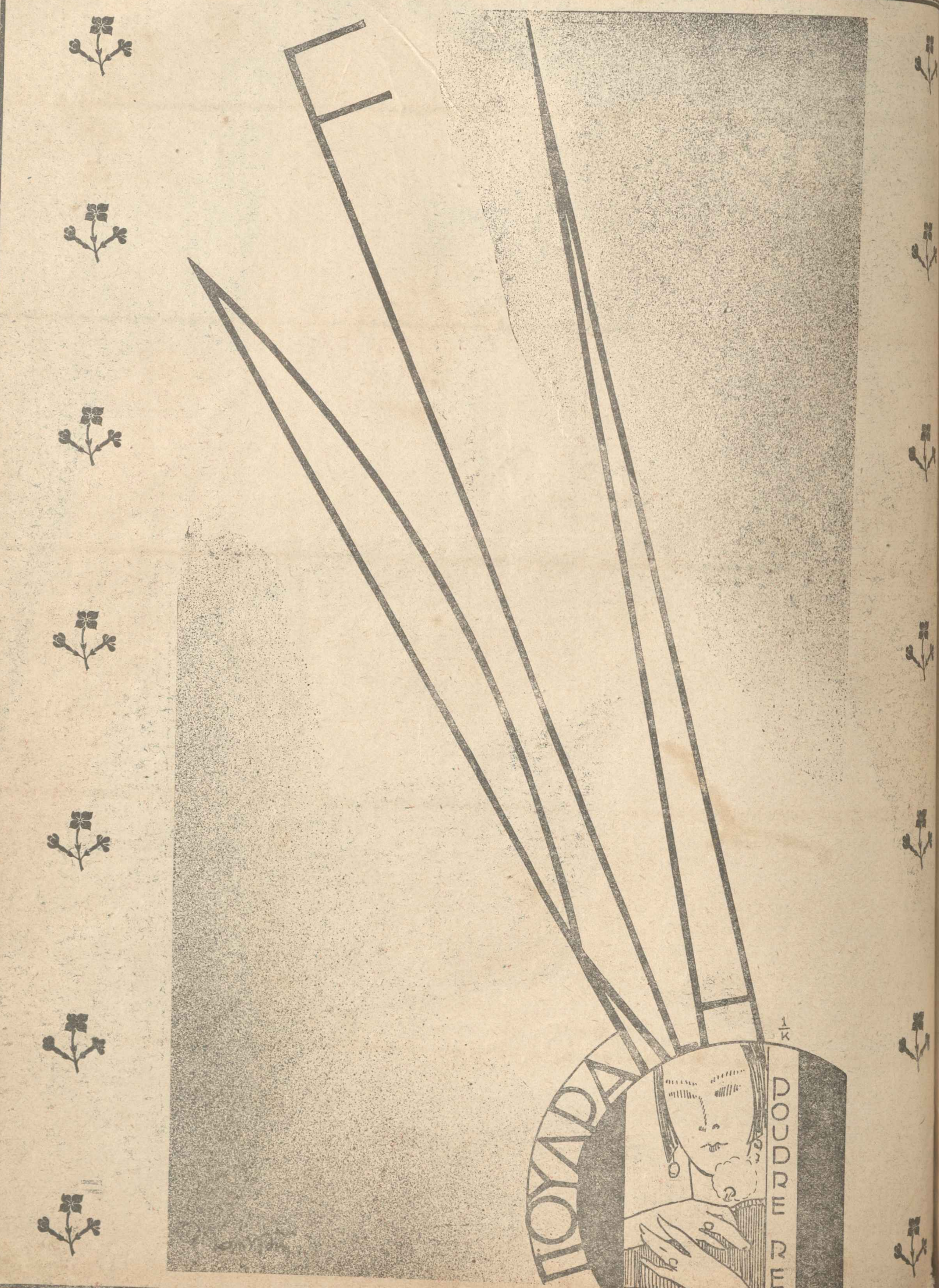

Ἑβδομὰς
ΑΠ' Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευὴ
3
Μαρτίου
1933

Ἔρως καὶ ἑκατομμύρια

Ἡ ερωτικὴ περιπέτεια τοῦ νεαροῦ ἠθοποιοῦ κ. Παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπήγαγε στὴν Πόλη τὴν κόρη ἑνὸς ἑβραίου πολυεκατομμυριούχου, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα ν' ἀπασχολῇ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δίνουν στὸν ἔρωτα μεγαλύτερη σημασια παρὰ στὴν πολιτική. Ἐννοοῦμε τὴς τρυφερὲς ψυχες των ρωμαντικῶν ὑπάρξεων. Ἡ ἱστορία τῶν ἐρωτευμένων ποὺ τὄσκασαν ἀπὸ τὴν Πόλη, ἐδόνισε τὴν αἰσθηματικὴ χορδὴ τῆς καρδιᾶς τους. Καὶ ἡ φαντασία τους, ποὺ δὲν ἱκανοποιεῖται στὴς ὑπάρχουσες λεπτομέρειες, δημιουργεῖ καὶ ἄγνωστες, ἀναπαριστᾶ σκηνὲς ποὺ δὲν ἔγιναν καὶ πλέκει ἕνα ὁλόκληρο συγκινητικὸ μυθιστόρημα γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεση αὐτή, ποὺ ἔβαλε σὲ πυρετώδη κίνηση δυὸ ἀστυνομίες καὶ δυὸ πρεσβεῖες.

Κι' ὅταν ὁ Ἔρως ἀνακατέψῃ τὴς δημόσιες ἀρχὲς μὲ τὰ κατορθώματά του, γίνεται πιὰ ὑπόθεσις δημοσίου ἐνδιαφέροντος.

Καὶ ἡ ἱστορία τῶν δύο ἐρωτευμένων εἶναι πραγματικὰ μυθιστορηματική : Ἕνας κοινὸς θνητός, ἠθοποιὸς χωρὶς μεγάλη φήμη, μὲ τὰ δυσεύρετα προσόντα τοῦ Δὸν Ζουὰν ὅμως, σχεδὸν φτωχός, ἔμπλεξε μὲ τὴν κόρη ἑνὸς πλουσίου Ἑβραίου. Ἐκεῖνος κομψός, λεπτός, μορφωμένος, σπουδασμένος στὴν Εὐρώπη, ἐπιρρεπὴς στὸν ἔρωτα—γιὰ χάρη του ἐκλώτσησε μιὰ πρώτης τάξεως διπλωματικὴ καρριέρα—καὶ κάτοχος τριῶν γλωσσῶν. Ἐκείνη ὄμορφη—τὴν παρουσιάζουν γιὰ ζωντανὴ κούκλα—χαριτωμένη, μορφωμένη. Μιλοῦσε κι' αὐτὴ πέντε γλῶσσες.. Ἀπ' ὅλες ὅμως καλλίτερα, ἔννοιωθεν τὴ διεθνῆ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος στὴν ὁποίαν καὶ συνεννοήθηκαν μιὰ χαρά. Εἶναι ἡ πιὸ γλυκειὰ γλῶσσα, ἡ πρῶτες λέξεις τῆς ὁποίας λέγονται μὲ τὰ μάτια. Ἀλλὰ ἡ ὄμορφη ἑβραιοποῦλα εἶχε ἕνα ἄλλο ἐξαιρετικὸ προσόν : Μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες τούρκικες λίρες, πού, μεταφραζόμενες στὴ γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν,—πόσες γλῶσσες σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ! —μᾶς δίνουν λίγες δεκάδες ἑκατομμυρίων ἑλληνικῶν δραχμῶν... Ποιὸς εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιστῇ στὸν πειρασμὸ μιᾶς ὡραίας γυναίκας, συνοδευομένης καὶ ἀπὸ ἑκατομμύρια ; Ἔτσι, τὴν ἔπαθαν καὶ οἱ δύο. Ἐξομολογήθηκαν τὴν ἀγάπη τους, τὰ εἶπαν, τὰ ἔφτιασαν, καί, ἕνα ὡραῖο πρωΐ, ἡ ψυχές τους ταξίδευαν στὸν οὐρανό. Δὲν εἶχαν αὐτοκτονήσει, ὅπως συνηθίζουν οἱ ἐρασταὶ τῆς παλαιᾶς σχολῆς. Εἶχαν, ἁπλῶς, ἐπιβιβασθῆ στὸ ἀεροπλᾶνο, γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸν ἔρωτάς τους σὲ ἀσφαλέστερα κλίματα, χίλια χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἄγρια φάτσα τοῦ μπαμπᾶ. Πρὸ παντὸς ἡ ταχύτης...

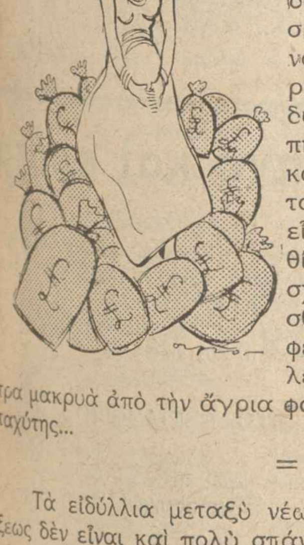

=□=

Τὰ εἰδύλλια μεταξὺ νέων διαφορετικῆς κοινωνικῆς τάξεως δὲν εἶναι καὶ πολὺ σπάνια στὴν ἐποχή μας. Μιὰ φλογερὴ ματιὰ φτάνει πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἀπόσταση ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν πλοῦτο καὶ στὴ φτώχεια. Πολὺ λίγα ὅμως ἀπὸ τὰ εἰδύλλια αὐτὰ καταλήγουν σ' ἕνα εὐτυχὲς τέλος. Συνήθως τελειώνουν μὲ τὸν χωρισμό. Ὁ αὐστηρὸς μπαμπᾶς, μπαίνει στὴ μέση καὶ κόβει τὰ φτερὰ τοῦ φτωχοῦ ἐραστοῦ, ποὺ ἐτόλμησε ν' ἀποβλέψῃ στὸ βάθος τοῦ γεμάτου χρηματοκιβωτίου του. Καὶ ἡ κόρη ἀναγκάζεται νὰ ὑποταχθῇ στὴς θελήσεις τοῦ μπαμπᾶ, ποὺ ἔχει τὰ σχέδιά του. Αὐτὸς φροντίζει νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του. Χωρὶς νὰ πολυνοιάζεται γιὰ τὴ γνώμη της, βρίσκει ἕναν γαμπρὸ τῆς αὐτῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως. Σκέπτεται νὰ «ἑνώσῃ τὴς δυὸ περιουσίες». Ἡ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἑνωθοῦν, πολὺ λίγο τὸν ἐνδιαφέρουν. Πρὸ παντὸς ἡ περιουσίες...

=□=

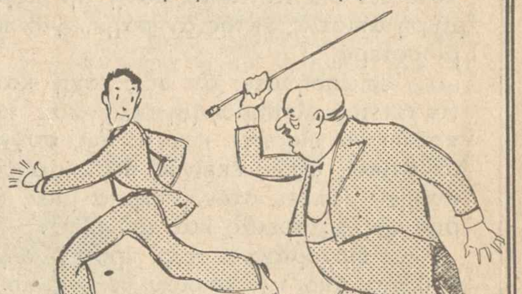

Γιὰ νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο, δὲν μπορεῖ νὰ καταδικάσῃ κανεὶς ἀπολύτως τοὺς μπαμπάδες ποὺ σκέπτονται ἔτσι γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης τους. Ξέρουν ὅτι ἡ σκέψεις τῶν περισσοτέρων νεαρῶν ποὺ πουλοῦν αἰσθήματα μὲ τὸ τσουβάλι στὴν κόρη τους, δὲν εἶναι ἐρωτευμένες παρὰ μονάχα μὲ τὴν προῖκα τους. Ἕνα πλούσιο κορίτσι, περιτριγυρίζεται ἀπὸ ὁλόκληρη αὐλὴ θαυμαστῶν, ποὺ τῆς πιπιλίζει τὸ μυαλὸ μὲ τὸ σφοδρό της ἔρωτα. Κι' ἂν τὸ κορίτσι δὲν ἔχῃ ποτισθῇ μὲ τὴς συγχρονισμένες ἀντιλήψεις στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου, καὶ ὑπάρχει μέσα του ἔμφυτη ρωμαντικὴ διάθεσις, ἀκούει μ' ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση τὸ παραμύθι τοῦ ἔρωτος ἀπὸ τὸν φτωχὸ φοιτητή, ἢ τὸν νεαρὸ ἠθοποιό. Τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος καταστρώνονται ἀπὸ κοινοῦ.... Ἀλλά...

—Ὁ μπαμπᾶς οὔτε ν' ἀκούσῃ δὲν θὰ θέλῃ !...

Ὁ νέος ὅμως κατὰ καθῆκον ἐπισκέπτεται τὸν μπαμπᾶ καὶ τοῦ ὑποβάλλει ταπεινῶς τὴν αἴτησή του, μὲ τὴν ἀπαραίτητη προσθήκη :

—Εἶμαι φτωχός, ἀλλὰ τίμιος...

—Πήγαινε, παιδί μου, καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ... εἶναι ἡ συνηθισμένη ἀπάντηση.

—Μά....

—Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι ; Χάσου !...

Δὲν μένει, λοιπόν, τίποτ' ἄλλο πιὰ παρὰ ἡ ἀπαγωγή. Ὁ νέος, ποὺ ἔχει βάλει στὸ μάτι τὴν κόρη μὲ τὰ ἑκατομμύρια, ἢ μᾶλλον τὰ ἑκατομμύρια μὲ τὴν κόρη—ὅπως θέλετε—μεταχειρίζεται κι' αὐτὸ τὸ μέσον. Ἀπάγει τὴν κοπέλλα. Κι' ὅταν τὸ κρησφύγετον ἀνακαλυφθῇ, ὁ μπαμπᾶς καλεῖ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κόρη του νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι, μετανοημένη.

—Ὄχι ! ἐπιμένει ἐκείνη !

—Τότε σὲ ἀποκληρώνω !

Κι' αὐτὸ γίνεται. Ἀλλὰ ὁ νέος, ποὺ παντρεύεται τὴν γυναίκα ποὺ ἔκλεψε, δὲν ἀπελπίζεται οὔτε τώρα.

—Μὲ τὸν καιρό,—σκέπτεται,—ὁ γέρος θὰ μαλακώσῃ...

Καί, συνήθως, αὐτὴ ἡ ἐλπίδα γίνεται πραγματικότης. Κι' ἔτσι, ὁ νέος ἕνα ὡραῖο πρωΐ βρίσκεται ἀφέντης μέσα στὸ μέγαρο τῆς γυναίκας του καὶ προσαγορεύει τὸν πεθερό του μὲ τὴ γλυκύτατη λέξη «μπαμπᾶ».

Τὸ σχέδιο ἔχει πετύχει.

=□=

Δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε βέβαια ὅτι ὅλοι οἱ φτωχοὶ ποὺ ἔχουν σχέσεις μὲ κορίτσια τῶν λεγομένων «καλῶν οἰκογενειῶν» ἀσκοῦν ἁπλῶς ἐμπόριον ἔρωτος καὶ ὅτι δὲν ἀγαπᾶνε πραγματικά. Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἐρωτευμένοι καὶ θ' ἀγαποῦσαν τὸ κορίτσι ποὺ ἀγαποῦν καὶ ἄν ἀκόμα δὲν ὑπῆχαν τὰ ἑκατομμύρια. Πόσο μᾶλλον ὅταν ὑπάρχουν... Δὲν μπορεῖτε ὅμως ν' ἀρνηθῆτε ὅτι στὴ σκέψη τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς αὐτοὺς τῆς ζωῆς δὲν χορεύουν καὶ μερικὰ ἑκατομμύρια... Μέσα στὴν καρδιά τους, ὁ ἔρως καὶ τὸ χρῆμα γίνεται ἕνα κοκτέϊλ, στὸ ὁποῖον ὑπερισχύει καταφανῶς τὸ δεύτερο συστατικό, ὅταν δὲν ἐπικρατεῖ ἀπολύτως. Κι' αὐτό, μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς ὅταν συλλογισθῇ ὅτι κάθε πλούσιο κορίτσι, εἶναι ὑποχρεωμένο ν' ἀντιμετωπίζῃ ἀναριθμήτους ἔρωτας κάθε... ἑβδομάδα, ἐνῷ σ' ἕνα φτωχοκόριτσο σπάνια νὰ τύχῃ ἕνας—δυὸ τὸ χρόνο...

Ὁ ἔρως, λοιπόν, σὲ μιὰ κόρη πλουσίας οἰκογενείας, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς εἶναι ἔρως πρὸς τὰ ἑκατομμύρια —καὶ μὴ σᾶς κακοφαίνεται κύριοι κύριοι ἄντρες. Εἶναι ὁ μόνος εἰλικρινής, ἁγνὸς καὶ διαρκὴς ἔρως, ὁ μόνος ἔρως πρὸς τὸν ὁποιον κανένας ἄντρας ποτὲ δὲν σκέπτεται νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ ἀπιστία, ἐκτὸς ἄν πάῃ.... γιὰ περισσότερα.

Ὁπωσδήποτε, ἄν σᾶς τύχῃ κανένα τέτοιο αἴσθημα, μὴ ξεχνᾶτε πὼς πρέπει νὰ εἶσαστε καὶ κάπως συγκαταβατικοί, ὅπως ἐκεῖνος ποὺ παρουσιάσθηκε κάποτε στὸν μπαμπᾶ μιας κόρης τῆς παντρειᾶς καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔρχομαι νὰ σᾶς προτείνω μιὰ δουλειὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ κερδίσετε ἕνα ἑκατομμύριο.

—Ὁρίστε....

—Ἔχετε μιὰ κόρη καὶ τῆς δίνετε προῖκα δύο ἑκατομμύρια.

—Μάλιστα.

—Λοιπόν, ἐγὼ δέχομαι νὰ τὴν πάρω μόνο μὲ ἕνα !...

Σ' αὐτὲς τὴς δύσκολες οἰκονομικὲς περιστάσεις, πρέπει κανεὶς νὰ κάνῃ καὶ μερικὲς εὐκολίες...

Παν. Παπ.

ΜΠΙΖΝΕΣΜΑΝ

Τρεῖς ἑβραῖοι ἔχουν καταδικασθῆ εἰς θάνατον γιατὶ προπαγάνδιζαν τὸν κομμουνισμό. Οἱ δύο ἔχουν ἤδη κρεμασθῆ. Τὴν στιγμὴ ποὺ περνᾶ ὁ δήμιος τὸ σκοινὶ στὸν λαιμό τοῦ τρίτου, φτάνει ἀσθμαίνοντας ἕνας στρατιώτης φέρνοντας τὴν χάρη ἀπὸ τὸν Τσάρο.

—Σταθῆτε, φωνάζει στὸν δήμιο. Τοῦ ἀπενεμήθη χάρις !

Ὁ δήμιος τότε, ἀπευθυνόμενος στὸν κατάδικο. τοῦ λέει :

—Μπρός ! Δίνε του ! Σοῦ ἔχουν χαρίσει τὴν ζωή.

Ὡστόσο ὁ ἑβραῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ.

—Τί περιμένεις ; τὸν ρωτᾶ ὁ δήμιος.

Ὁ ἑβραῖος ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ στὴ θέση του ἀκίνητος.

—Γιὰ τὸ Θεό, δὲν ἀκοῦς, εἶσαι ἐλεύθερος, σοῦ εἶπα. Ἄδειαζέ μας λοιπὸν τὴν γωνιά.

Τότε ὁ ἑβραῖος γυρίζοντας πρὸς τὸν δήμιο καὶ δείχνοντάς του τὰ πτώματα τῶν δύο ἄλλων κρεμασμένων, τὸν ρωτᾶ σιγά στ' αὐτί :

—Δὲν μοῦ λές, τί θὰ τὰ κάνετε τώρα τὰ παληόρουχά τους ;

Ὑπό Γιάνν.

Τέλειωσε πιὰ τὸ Καρναβάλι
Καὶ ἦρθε ἡ Σαρακοστή...
Κι' ἡσύχασαν μικροί, μεγάλοι
ποὺ εἶχαν ἐκτροχιαστεῖ....
τώρα χωρὶς φωνὲς κι' ἀστεῖα
Θὰ γίνουν ὅλοι.... μοναχοὶ
Μὲ προσευχὴ καὶ μὲ νηστεία
Ἤ μὲ νηστεία καὶ προσευχή !...
Νὰ σβύσουν μὲ τὴν προσευχή μας
Ἡ ἁμαρτίες ἡ παληὲς
Κι' ἄς εἶναι μοναχὴ τροφή μας
Ὁ ταραμᾶς καὶ ἡ ἐληές....
Κι' ἔτσι λοιπόν, μακρυὰ ἀπὸ τρέλλες
Δὲν ἐπιτρέπονται φιλιὰ
Παρὰ μονάχα στὴς κοπέλλες,
Ποὔχουν στὸ μάγουλο ἐληά !.....

= □ =

Πολλὰ συνέβησαν φαιδρὰ
τὴν ἑβδομάδ' αὐτὴν μοιραίως....
Κάποιος ἠθοποιὸς Παππᾶς, ἐν πρώτοις
Ὀλίγον τι ὡραῖος,
Ὀλίγον Δὸν Ζουάν, ὀλίγον Δὸν Κιχώτης
Ποὺ κι' ἔξω ἀπὸ τὸ πάλκο, δρᾶ...
—Πολλὰ συνέβησαν, ὡς εἴπομεν, φαιδρὰ—
Ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο ἐπιπόλαιος
Ἀπαγαγὼν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως
Κόρην Ἑβραίου τραπεζίτου !
Τὴν πῆρε ἁπλούστατα, μαζύ του
Καὶ μέσω
Τῆς θαυμασίας Ἀεροεσπρέσσο,
Ἐνῷ τριγύρω του ἵπταντο
Τοῦ ἔρωτος οἱ πόθοι
Στὸ Φάληρον, κατέφθασε
Καὶ προσεθαλασσώθη !...
Φίλος εὑρέθηκε λαμπρὸς
Μὲ μίαν λιμουζίναν θεσπεσίαν
Καὶ ὁ ἐπίδοξος γαμπρὸς
Μαζὺ μὲ τὴν Ἑβραίαν τὴν πλουσίαν
Ἐπέβησαν καὶ ἦλθαν στὰς Ἀθήνας
Γιὰ νὰ περάσουνε τοῦ μέλιτος τοὺς μῆνας !...

Ἤδη πληροφορούμεθα ἐξωδίκως
Πὼς ὁ πατὴρ καὶ τάλας χαχαμῖκος
Ἐνῷ τὴν κεφαλὴν κτυπᾷ
Γιατὶ θὰ παρ' ἡ κόρη του... Παππᾶ,
Παζάρια ὅμως ἤρχισε
Κι' ἡ λέξις του ἡ πρώτη
Ἦτο ὅπως λέν:—Τοὐλάχιστον
Ἄς ἔπαιρνε... δεσπότη!...

= □ =

Μέσα σὲ τόσα γεγονότα σοβαρὰ
Εἰς τὴν Μητρόπολιν ἐλήφθη ἀναφορὰ
Ἐμφανισθεῖσα, αἴφνης, ὥσπερ πράσσον
Ἀπὸ μοτέρνον διάκον ποὺ ζητᾷ
Μ' ἐπιχειρήματα βεβαίως ἀρκετὰ
Νὰ καρατομηθῇ τὸ... ράσον !
Ἐζήτει δὲ ὁ διάκος ὁ σοφὸς
Νέα συστήματα νὰ ἔλθουνε εἰς φῶς
Καὶ γιὰ τῆς μόδας τὸν ταχύτατον τὸν ροῦν
Νὰ γίνουν νεωτερισμοὶ πολλοὶ
Κι' ἐν πρώτοις, οἱ παππάδες νὰ καροῦν
Ἐν χρῷ, μὲ τὴν ψιλή:...
Νὰ τρέχουν εἰς τὰ θέατρα νυχθημερὸν
Κι' ἀντὶ νὰ χάνουν, ἄδικα καιρόν,
Ὅταν τυχὸν δὲν ἔχουν λειτουργίαν
νὰ παίζουνε ποδόσφαιρον
ποὺ ὠφελεῖ κι' εἰς τὴν ὑγείαν!...

Τὰ ἀνωτέρω, δι' ἀναφορᾶς ὑπούλου
ἐλέγοντο ὑπὸ τοῦ διάκου Φωτοπούλ
ἀλλὰ ὁ Πρωτοσύγγελος σ' αὐτὰ ἐ
κῶν ἢ ἄκ
Στάση σπουδαίως ἄψογον ἐτήρησεν
Κι' ἀπέστειλε μονάχα πρὸς τὸν διάκο
Ἕνα κουρέα, ὅστις... τὸν ἐξύρισεν.

= □ =

Ἰδοὺ καὶ κάτι τι σημαντικὸν
ποὺ δὲν τὸ εἴδαμε στὴν χώραν μα
ποτὲ
Ἀπεφασίσθη ὅλοι οἱ φοιτηταὶ
Κασκέτον νὰ φορέσουν εἰδικόν.
Ἔτσι λοιπόν, εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαν
Κι' ὅταν θὰ ξανακάμουν ἀπεργίαν
Θὰ διακρίνωνται μὲ τὸ κασκέτον εὐ
κολώτερο
Ἤ πρότερον....
Θὰ ξεχωρίζουν ἀπ' τοὺς ἄλλους εἰ
τὸν δρόμ
Πρὸς εὐκολίαν πολισμάνων κι' ἀστυνόμων
ὅπερ, καταφανῶς σημαίνει
Πὼς τὸ εὐέξαπτον τὸ κλὸμπ
Θὰ ξέρῃ... ποῦ πηγαίνει...

= □ =

Τὴν Κυριακή, στῶν Συντακτῶν
Περάσαμε καλά.
Σπουδαῖος ὁ διάκοσμος
τοῦ Γιάννη Ἀμπελᾶ....
Κόσμος πολύς. Καὶ νεαροί,
Καὶ γέροι καὶ φυντάνια.
Πολλοί, μεθοῦσαν μὲ ματιὲς
Ὀλίγοι μὲ σαμπάνια...
Κι' ἦταν χορὸς ἐξαίσιος
Πού, ὅπως εἶπαν ὅλοι,
σοῦ ἄφινε ἀνάμνησι
βαθειὰ στό... πορτοφόλι !...

ΓΙΑΝΝ.

Ἔξυπνα καὶ κουτ

ΤΙ ΗΘΕΛΕ

Μητέρα. — Γιαννάκη, σήμερα ὅλη τ ἡμέρα ἦσουν καλὸ παιδί. Ζήτησέ μου λοι τίποτα καὶ θὰ σοῦ τὸ κάνω.

Γιαννάκης.— Νὰ μ' ἀφίσης νὰ εἶ κακὸς αὔριο ὅλη τὴν ἡμέρα....

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Ὁ πελάτης. — Γκαρσόν, διψῶ τρομερ Φέρε μου κάτι μαζὶ μὲ νερό.

Γκαρσόν.— Ἕνα ποτηράκι κρασί, τότε

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ὁ νευρολόγος (Ἀφοῦ ἐξήτασε τ ἀσθενῆ, ρωτᾶ τὴν γυναῖκα του).— Ἀπὸ π τε ἄρχισε νὰ σᾶς φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι σ καλά του ;

—Ἀπὸ προχτὲς, ποὺ ἀποφάσισε νὰ πλ ρώση τοὺς φόρους του.

Ὅταν οἱ λογοτέχνες μας δὲν... σοβαρολογοῦν !

Ἡ Βραδυὰ τῶν Λογοτεχνῶν

Τί ἔγινε καὶ τί... δὲν ἔγινε στὴν ταβέρνα τοῦ «Διονύσου». — Τὸ οἰνόπνευμα ποὺ μάτην προσπαθεῖ νὰ μεταβληθῇ σέ... πνεῦμα ! — Ὅπου ὁ κ. Γιαννουκάκης σώζει τὴν κατάστασιν. — Οἱ συνεργάται τῆς «Ἑβδομάδος» σατυρίζονται ἀνηλεῶς!

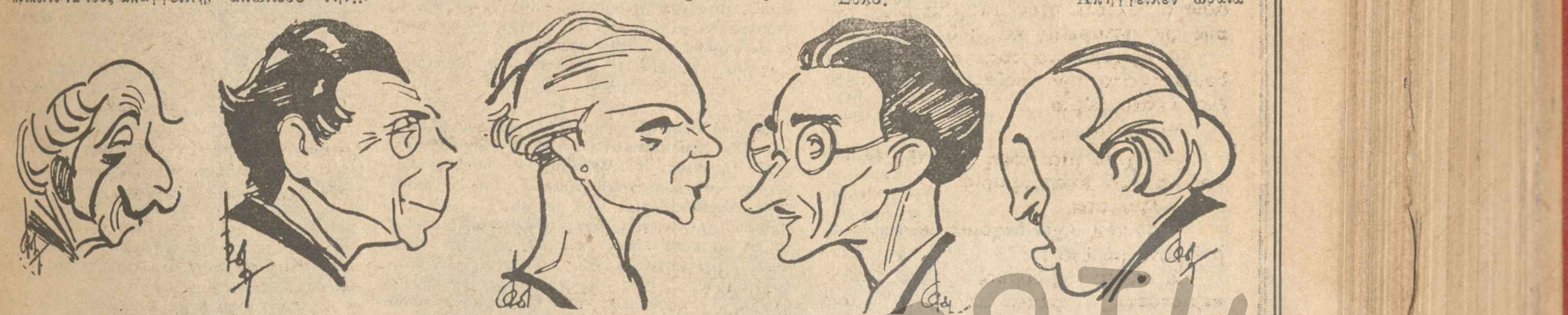

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ κ.κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος, Ἀπ. Μελαχρινός, ἡ κ. Σαραντίδου, καὶ οἱ κ.κ. Σύλβιος καὶ Μ. Καλομοίρης, ὅπως τοὺς εἶδε ὁ σκιτσογράφος τῶν «Ἀθ. Νέων» κ. Φωκ. Δημητριάδης.

Οἱ λογοτέχνες μας ἀπεφάσισαν φέτος νὰ ... εὐθυμήσουν. Νὰ τὸ ρίξουν λίγο ἔξω, βρὲ ἀδελφέ, γιὰ μιὰ βραδυά!

Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Διωργάνωσαν μιὰ μποέμικη βραδυὰ τὴν περασμένη Παρασκευή, στὴν γνωστὴ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου «Διόνυσος». Καὶ τὴν μποέμικη αὐτὴ βραδυά, ἐπὶ τό... ἐπικαιρότερον τὴν ὠνόμασαν «Ἀποκρηάτικη βραδυὰ λογοτεχνῶν».

Κόσμος διπλωματικὸς καὶ λογοτεχνικός, ἡ ἀφρόκρεμα τῆς διανοήσεώς μας μ' ἄλλα λόγια. Αἴθουσα ἀσφυκτικῶς γνομάτη.

Τὸ πρόγραμμα τῆς βραδυᾶς ἀνέφερε ὡς πρῶτον... ἄρθρον:

> Ἀποκρηάτικοι χαιρετισμοὶ πρὸς ὅσους τὴν ἔπαθαν κι' ἦρθαν στὴν Βραδυά μας.— Ὑπόξανθος ἀπαγγελία ὑπό... μελαγχροινοῦ.— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπαγγελίας ἐπιτρέπονται τὰ ἄσματα.

Ἀλλὰ οἱ «Ἀποκρηάτικοι χαιρετισμοὶ» δὲν ἔγιναν, γιατὶ ἁπλούστατα τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ γεν. γραμματεὺς τῆς «Ἑνώσεως Λογοτεχνῶν» κ. Ἀπ. Μελαχρινός, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀπαγγείλῃ, ἀπώλεσε τὴν... ψυχραιμίαν του κι' ἔπαθε...τράκ!

Ψυχραιμότατος ὅμως ὁ κ. Σύλβιος ἔσπευσε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ κι' ἄρχισε:

Κυρίες μου καὶ κύριοι, χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζω
σᾶς προσκυνῶ ξεσκούφωτος καὶ σᾶς καλησπερίζω.
Ἐμεῖς ποὺ λέτε, εἴμαστε οἱ λογοτέχνες οἱ σοβαροὶ
(βλέπω μιὰ κυρία πὼς μειδιᾶ καὶ ἀπορεῖ.
—Γιατὶ μᾶς εἰρωνεύεσθε, μαντάμ, μὲ τόση πόζα
Ἐστείλαμε στὸ διάβολο καὶ ποίηση καὶ πρόζα
καὶ στὴν ταβέρνα ἤρθαμε τῆς τέχνης ὅλ' οἱ μῦστες
γιὰ νὰ σᾶς ποῦμε στίχους μας

—Καὶ νὰ μᾶς πιάσουν νῦστες!

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ στίχο φωνάζει ἕνας (ὁ κ. Θεοδωρόπουλος) ὡς προοίμιον τῆς ρόγχας, φροντίζοντας νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ συγχρόνως.

Ὁ κ. Σύλβιος δὲν πτοεῖται καὶ συνεχίζει:

Οἱ ποιηταὶ θέλουν ζωή,
θέλουν τρελλὲς ἀγάπες,
θέλουνε ξεφαντώματα, κρασί, μεθύσι...

—... Φάπες!

Διακόπτει ὁλόκληρη ἡ αἴθουσα. Ἀλλὰ ὁ κ. Σύλβιος τὸν χαβᾶ του:

Μὰ μὴ μὲ διακόπτετε! κάντε μου αὐτὴ τὴ χάρι.
Ἀπόψε θὰ γλεντήσουμε—κύριε ταβερνιάρη!
Ἀπ' τοὺς φτωχοὺς τοὺς ποιητὲς λεφτὰ μὴν περιμένῃς·
γράφτα μονάχα, φουκαρᾶ, καί... ἔχε νὰ λαβαίνῃς...

Ὡστόσο ὁ ταβερνιάρης ὄχι μόνον δὲν θἄχῃ νὰ λαβαίνῃ, ἀλλὰ τὰ πῆρε καί... προκαταβολικῶς. Αὐτὸ τὸ θυμοῦνται ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι μόλις τελειώνει τὸ τελευταῖο τετράστιχό του ὁ κ. Σύλβιος καὶ ρίχνονται μὲ τὰ μοῦτρα στὸ παρατιθέμενον λογοτεχνικὸν μενοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ χαρουχευματοεδέσματα ἔχουν ἀκολούθως:

Γλῶσσα...ἀλλὰ Λιλὴ Ἰακωβίδη.
Ρωσσικὴ σαλάτα..., μεταφρασθεῖσα [φυσικὰ ὑπὸ Ἀθηνᾶς Σαραντίδη.
Ματωμένα σηκωτάκια ἀλλὰ Σύλβιο...
Σοῦπα φασόλια καὶ κατόπιν...σπονδὴ [στὸν ἄνεμο ὑπὸ Ἀγγέλου Δόξα.
Γαϊδοῦρι γάλακτος... ἀλλὰ Βάρναλη.
Ντολμαδόπουλα ἀλλὰ Χόρν.
Στιφάδο μὲ Δάφνην... Στεφάνου.
Βούτυρο φρέσκο ὑπὸ βουτυρᾶ... Δημοσθένη.
Βάτραχοι τηγανητοὶ ἀλλὰ Μελαχρινό...
Ὅλα τὰ φαγητά μας ἐψήθηκαν εἰς τὴς κίτρινες φλόγες τῆς κυρίας Μυρτιώτισας.

Μεθ' ὅ περνοῦν τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες εὐθύμου... ἀγωνίας, ἐν ἀναμονῇ ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος.

Τέλος... ἐκτὸς προγράμματος ἡ κυρία Πούπα Κοκκινάκη ἀποφασίζει ν' ἀπαγγείλῃ στίχους τοῦ Μαλακάσῃ.

Ἐκτὸς προγράμματος καὶ τῇ ἐπιμονῇ τῶν παρισταμένων ἀπαγγέλλει καὶ ὁ ἐκλεκτὸς ποιητὴς καὶ πρώην ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος μερικοὺς παληοὺς στίχους του, ἀπὸ τοῦ ὕψους μιᾶς ...καρέκλας.

Πολλοὶ νομίζουν πὼς θὰ βγάλῃ προεκλογικὸν λόγον. Ἀλλὰ ὁ κ. Ἀργυρόπουλος τοὺς καθησυχάζει:

—Ἡσυχία, Ἡσυχία, παρακαλῶ. Δὲν θέτω ὑποψηφιότητα!

Στὸ μεταξὺ ἡ τζὰζ κρούει μάτην τοὺς λικνιστικωτέρους σκοπούς. Τόπος γιὰ χορὸ δὲν ὑπάρχει. Καὶ τότε ὁ κόσμος ἀργίζει νὰ γίνεται ἀπαιτητικώτερος:

—Τὸ πρόγραμμα, θέλουμε τὸ πρόγραμμα!

Τὸ πρόγραμμα προβλέπει:

> Ἀσύρματον τηλέφωνον τοῦ... συρμοῦ— Κουτσομπολιὸ ἔμμετρον διὰ Ραδι—όλας καὶ Ραδι—όλους!

Καὶ ἐκτελεῖται μιὰ ἔμμετρος τηλεφωνικὴ συνδιάλεξις μεταξὺ δυὸ ἐκλεκτῶν συνεργατῶν μας, τοῦ κ. Συλβίου καὶ τοῦ κ. Γιαννουκάκη, ποὺ σκορποῦν ἄφθονα ἔμμετρα πειράγματα— ἀρκετὰ ἁλατισμένα — στοὺς λογοτέχνας μας.

Ἰδοὺ μερικά, τὰ ὁποῖα δὲν φείδονται οὔτε τῶν συνεργατῶν τῆς «Ἑβδομάδος»! Καὶ νὰ σκέφτεται κανεὶς πὼς προέρχονται πάλι ἀπό... συναδέλφους των!

Γιανν. Ἀλλό. Ἀλλό!
Διόνυσο παρακαλῶ!
Τὶ εἶν' αὐτοῦ; Διόνυσος; Δόστε μου τὸ Ταμεῖον.
Τί; Τί; Δρομοκαΐτειον; Ὄχι Φρενοκομεῖον·
Ἐγὼ ζητῶ «Διόνυσο»— Ταβέρνα. Ἄ! ὡραῖα!
Δόστε μου εὐθὺς τὸ Σύλβιο γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὰ νέα.
Σύλβ. Σὲ μιὰ παρέα νεαρῶν
τὴ Σαραντίδη βλέπω τὴ λογία
ποὺ γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὸν καιρὸν
σκοτώνει καὶ τή... Ρωσσικὴ φιλολογία!
Γιαν. Ἦρθ' ὁ Μπουφίδης;
Σύλβ. Βέβαια... χορεύει μέ.. Ἐκείνη
Γιανν. Κατάλαβα, κατάλαβα... Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.
Ὁ Δόξας ἦρθε;
Σύλβ. Φυσικά! Γλέντι λογίων χωρὶς δόξα
χωρὶς καυγάδες, χωρὶς λόξα;
Ὁ Δόξας πνεῦμ' ἀναζητεῖ ἐδῶ καὶ δὲν τὸ βρίσκει
καὶ ξεφωνίζει διαρκῶς: Γκαρσὸν ἕνα Οὐΐσκυ!
Γιαν. Ἀπήγγειλλ' ἡ Μυρτιώτισσα;
Σύλβ. Ἀπήγγειλεν ὡραῖα
Ἔτσι ποὺ γλυκοκοίμησε ὅλην της τὴν παρέα.
Κι' ὁ Μυριβήλης βλέποντας τοὺς γύρω κοιμισμένους
Ζωὴ ἐν τάφῳ ἔψαλλεν ὅπως στοὺς πεθαμμένους.
Γιαν. Ἦρθ' ὁ Πικρός;
Σύλβ. Κατέφθασε μὲ νεῦρα καὶ φωνὴ
Ὅλα τὰ βρίσκει ἄτακτα κι' ὅλο διαφωνεῖ.
Γιαν. Τὶ πίνει;
Σύλβ. Βότκα καὶ ρακὶ
καὶ γιὰ μεζέ του Τσιμπεκί!
Γιαν. Ὁ Μαλακάσης ἔφθασε νὰ πιῇ τὴν ὀκαδιά του;
Σύλβ. Μᾶς ἦρθε μὲ τ' ἀντίφωνα καὶ μὲ τὸν Μπαταριά του
Βραβεῖο ἂν δὲν τοῦ δώσουμε στὸ γλέντι τῆς βραδυᾶς
θὰ γίνῃ ὁ «Διόνυσος» τὸ χάνι τῆς Γραβιᾶς!

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴ αὐτὴ συνεννόηση κανεὶς πιὰ δὲν μπορεῖ νά... συνεννοηθῇ! Τὸ πρόγραμμα τίθεται ὁλόκληρον... ἐκτὸς προγράμματος καὶ τὸ γλέντι περιορίζεται σὲ μιὰν ἀκατάσχε- καλαμπουροπληξία ποὺ διαρκεῖ ὡς τὴν 2αν πρωϊνὴν, ὁπότε σημειώνεται καὶ τὸ κλοῦ τῆς βραδυᾶς ποὺ...ξημέρωσε μ' ἕναΛαχεῖον. Ὁ πρῶτος τυχερὸς θὰ κέρδιζε ἕνα λογοπαίγνιον. Ἐφ' ὅσον ὅμως κανεὶς δὲν τό... διέπραττε, δὲν τὸ κέρδισε κανείς, ἀλλὰ κέρδισαν ὅλοι γιατὶ δὲν τὸ ἄκουσαν!

Ἡ «μποέμικη βραδυὰ» τῆς «Ἑνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν», παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐσημείωσε μοναδικὴν ἐπιτυχία.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

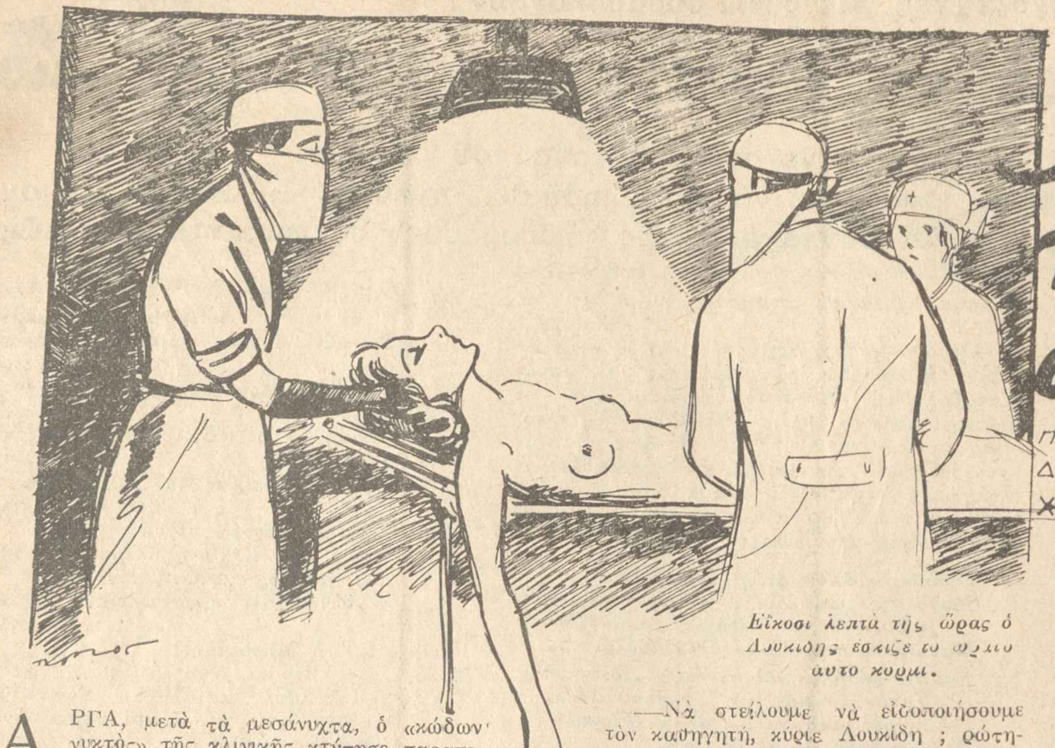

Εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Λουκίδης ἔσκιζε τὸ ὡραῖο αὐτὸ κορμί.

Γιατρέ, τὸ „δέκα„ πεθαίνει...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ.
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Α ΡΓΑ, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ «κώδων νυκτὸς» τῆς κλινικῆς χτύπησε παρατεταμένα. Μιὰ νοσοκόμα ποὺ διέσχιζε τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ διάδρομο πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Εἶδε μπροστά της δυὸ γυναῖκες—τὴ μιά, ἡλικιωμένη, ξεμαλλιασμένη, τὴν ἄλλη νέα, μισολιπόθυμη.

—Γρήγορα... Ἕνα γιατρό... Ἡ κόρη μου πεθαίνει... φώναξε μὲ φωνὴ σπασμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία ἡ πιὸ ἡλικιωμένη ἀπ' τὶς δυό.

Ἡ νοσοκόμα βοήθησε τὴν κόρη νὰ μπῇ πρόχειρα στὸ χειρουργεῖο καὶ νὰ ξαπλώσῃ σ' ἕνα πέτσινο καναπέ.

—Καθῆστε, κυρία... εἶπε στὴ μάννα, ἐνῷ τὰ μάτια τῆς κόρης βασιλεύανε, λὲς κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεψυχήσῃ. Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν «διανυκτερεύοντα»...

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ γιατρός, εἰδοποιημένος βιαστικὰ ἀπ' τὴ νοσοκόμα, ἔμπαινε στὸ χειρουργεῖο. Ἦτανε νέος, παιδὶ σχεδόν, μὲ μαλλιὰ κατάμαυρα, κατσαρωμένα ἐλαφρά, μὲ βλέμα βαθύ κι' ὀνειροπόλο. Χαιρέτησε μὲ μιὰν ἐλαφρυὰ κλίση τοῦ κεφαλιοῦ τὴν κυρία, πλησίασε τὴν ἄρρωστη καὶ τῆς ἔπιασε τὸ σφυγμό. Στὴν ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ του, ἡ ἄρρωστη ἀναταράχτηκε. Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι.

—Κόρη σας εἶναι ἡ δεσποινίς ; ρώτησε τὴν ἡλικιωμένη κυρία.

—Ναί, γιατρέ μου... Κόρη μου.. Ἔχει τίποτε σοβαρό ;.... Πῆτε μου.. Θἆμαι ψύχραιμη... Πῆτε μου.. Θὰ κάνω θάρρος..

—Πάσχει ἀπὸ τίποτε ἡ κόρη σας ;

—Εἶναι μιὰ βδομάδα, γιατρέ μου, ποὺ παραπονιόταν ὅτι πονοῦσε στὴν κοιλιά... Δὲν ἔδωσα σημασία στὴν ἀρχή... Ἀπόψε, λίγο ἀφοῦ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε, αἰσθάνθηκε τρομεροὺς πόνους.. Φώναζε κι' ἔκλαιγε, λέγοντας πὼς αἰσθάνεται σὰν ἕνα πυρωμένο σίδερο ν' ἀνακατεύῃ τὰ ἐντόσθιά της... Σὲ λίγα λεπτὰ ἀγωνίας, ἔπεσε μισολιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά μου... Σὰν τρελλή, γιατρέ μου, τὴν πῆρα στὰ χέρια μου κι' ἔτρεξα... Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, οἱ πόνοι τῆς ξαναγύρισαν φρικτότεροι... Ὕστερα πάλι πάψανε...

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα ἡ φωνή της σπάραξε σὰ λυγμός :

—Σῶστε την, γιατρέ μου... Σῶστε την... Εἶναι μοναχοκόρη μου... Μόνο αὐτὴν ἔχω στὸν κόσμο... Σῶστε την..

—Ἡσυχᾶστε, κυρία... ψιθύρισε ὁ γιατρός. Θὰ γίνῃ ὅ,τι εἶναι δυνατόν.. Σᾶς παρακαλῶ τώρα, μείνετε στὸ διάδρομο....

Δαγκώνοντας τὸ μαντήλι γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της, ἡ μάννα βγῆκε ἀπ' τὸ χειρουργεῖο. Ὁ γιατρὸς διέταξε τὴ νοσοκόμα :

—Γδῦστε την γρήγορα...

Σὲ λίγο, τὸ κορμὶ τῆς νέας, γυμνό, ἁπλωνόταν στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸν τεράστιον ἠλεκτρικὸ προβολέα. Ἡ νέα ἔκανε μιὰν ἀδιόρατη κίνηση ντροπῆς. Ὁ γιατρὸς χωρὶς νὰ νοιαστῇ καθόλου, ἐπίεσε τὴν κοιλιά της στὸ δεξιὸ μέρος, χαμηλά. Ἡ ἄρρωστη ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ φωνή.

—Σκωληκοειδίτις ὀξυτάτη... ψιθύρισε ὁ γιατρός. Χρειάζεται νὰ γίνῃ ἡ ἐπέμβασις ἀμέσως...

—Νὰ στείλουμε νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν καθηγητή, κύριε Λουκίδη ; ρώτησε ἡ νοσοκόμα.

—Ὥσπου νὰ ξυπνήσῃ ὁ καθηγητὴς καὶ νἄρθῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, θὰ περάσῃ ὥρα πολύτιμη... Καὶ στὴν περίπτωση δὲν χωράει οὔτε ἡ παραμικρὴ καθυστέρησις... Ἂς ἔρθῃ ὁ βοηθὸς καὶ τρεῖς νοσοκόμες.. Θὰ κάνω τὴν ἐπέμβαση μόνος μου...

Ἡ νοσοκόμα βγῆκε. Ὁ γιατρός, βιαστικά, ἄνοιξε τὸν ἀποστειρωτικὸ κλίβανο, ἔβγαλε τὰ γάντια καὶ τὰ φόρεσε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ὁ βοηθὸς μὲ τρεῖς νοσοκόμες.

—Θὰ ἐγχειρίσετε ; ρώτησε τὸ Λουκίδη.

— Χωρὶς ἀναβολή... Φοβᾶμαι περιτονίτιδα....

Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα, ἡ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου προσαρμοζότανε στὸ κάτωχρο πρόσωπο τῆς νέας. Ὁ Λουκίδης κι' ὁ βοηθὸς πλησίασαν τὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ἐνῷ ἡ νοσοκόμες ἀποστείρωναν τὴν κοιλιά.

Εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Λουκίδης, ἔσκιζε τὸ ὡραῖο αὐτὸ κορμί, ποὺ λὲς κι' εἶχε πάρει κιόλας τὴν ἀκαμψία τοῦ πτώματος. Ὁ βοηθὸς μετροῦσε τοὺς σφυγμοὺς μ' ἕνα χρονόμετρο. Ὁ προβολεὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ, πάνω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πληγή, φώτιζε, ὥς μέσα τὰ ἔντερα. Ἡ ἐγχείρισις ἦτανε δύσκολη, ἐπικίνδυνη, λεπτή. Ὁ Λουκίδης βαστοῦσε μὲ μιὰ λαβίδα τὸ κομμάτι τοῦ ἐντέρου ποὺ ὤφειλε νὰ κοπῇ. Τὸ ἔκοψε μ' ἕνα στενόμακρο ψαλλιδάκι, ὕστερα ἔρραψε τὴν πληγή, τὴ μπαντάρισε κι' ἔβγαλε τὴ μάσκα.

—Σφυγμοὶ ; ρώτησε τὸ βοηθό του.

—Πενῆντα... Ἀσθενεῖς...

—Εἶναι ἀπ' τὸ χλωροφόρμιο... Μεταφέρτε την στὸ τρία....

Ρίξαν ἀπάνω στὴν ἐγχειρισμένη ἕνα σεντόνι, καὶ μιὰ ἀπ' τὶς νοσοκόμες ἔσπρωξε τὸ φορεῖο ἔξω ἀπ' τὸ χειρουργεῖο. Ὁ Λουκίδης ἔβγαλε τὰ γάντια του καὶ σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι του τὶς δυὸ-τρεῖς χοντρὲς στάλες ἱδρῶτα ποὺ ἔλαμπαν στὸ μέτωπό του.

—Θὰ γλυτώσῃ ; τί λέτε ; τὸν ρώτησε ὁ βοηθός.

—Ἐλπίζω νὰ προφτάσαμε...

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ χειρουργεῖο ἀργά.

* * *

Ὅταν ξύπνησε ἀπ' τὸ χλωροφόρμιο ἡ ἐγχειρισμένη, δίπλα της εἶδε τὴν μητέρα της, ποὺ μὲ δάκρυα παρακολουθοῦσε τὸ ξύπνημά της.

—Βάνα... Βανοῦλα μου.. τῆς ψιθύρισε.

—Μαμά... τί ἔγινε ; .. Ποῦ βρίσκομαι;...

—Στὴν κλινικὴ τοῦ καθηγητῆ Φαράλη...

—Γιατὶ νοιώθω τὸ κεφάλι μου βαρύ;... Γιατὶ βουΐζουν τ' αὐτιά μου ;

—Εἶναι ἀπ' τὸ χλωροφόρμιο... Μὴ μιλᾶς... Μὴν κουράζεσαι...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ Λουκίδης, εὔθυμος, γελαστός :

—Ἔ, πῶς πάει ἡ ἀσθενής μας ;

Ἡ μητέρα τῆς Βάνας ἔτρεξε καὶ τοὔπιασε μ' εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια, δακρυσμένη :

—Γιατρέ μου... Σᾶς εὐχαριστῶ... Σᾶς εὐχαριστῶ πολ Τὴ σώσατε..

Ἡ ματιὰ τ Βάνας καρφώ κε πάνω σ γιατρό.

—Μὴν εἴσαστε ὑπερβολική... ψιθύρισε ἐ νος. Μιὰ ἐγχείριση σκωληκοειδίτιδος, εἶ ὅ,τι πιὸ ἁπλούστερο γιὰ ἕνα χειρουργό.. Ἀ κεῖ νὰ γίνῃ γρήγορα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ κα δυσάρεστες περιπλοκές... Στὴν περίπτωση τ δεσποινίδος προφτάσαμε εὐτυχῶς... Σὲ δεκ πέντε μέρες τὸ πολύ, θὰ μπορεῖτε νὰ τὴν π ρετε στὸ σπίτι..

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁ Λουκίδης σ' ἕνα τ πωμένο χαρτί, ποὺ ἀπάνω του ἡ νοσοκόμα ε χε σημειώσει τὴ θερμοκρασία.

—Πολὺ καλά... Πάρα πολὺ καλά...

Ὕστερα, γύρισε στὴ Βάνα ποὺ δὲν τοῦ ε χε μιλήσει καθόλου, καὶ τῆς εἶπε :

—Δεσποινίς, σᾶς εὔχομαι νὰ σηκωθῆτε π λὺ γρήγορα.. Ὠρεβουάρ, κυρία μου... π σθεσε γυρίζοντας πρὸς τὴν μητέρα τῆς νέ ποὺ τὸν συνώδευψε ὥς τὴν πόρτα κυττάζοντ τον σὰ σωτῆρα της.

Ἀπὸ τότε, κάθε πρωῒ ὁ Λουκίδης ἐπισ πτόταν τὴν ἄρρωστή του. Ὁ καθηγητὴς Φ ράλης, ποὺ εἶχε παραστῆ σὲ μιὰ ἄλλη τ τραύματος, εἶχε ἐκφράσει τὴν ἀπόλυτη ἱκ νοποίησή του γιὰ τὴν ἐπέμβαση καὶ γιὰ τ ἀποτελέσματά της. Ὁ Λουκίδης εἶχε ἀκο τοὺς ἐπαίνους κοκκινίζοντας ἀρκετά :

—Μπράβο, κ. Λουκίδη.. τοῦ εἶχε π καθηγητής, χτυπώντας τον στὸν ὦμο. Ἡ γραμμία σας καὶ ἡ τέχνη σας εἶν' ἐξαιρε Εἴσαστε ἕνας νέος, νεώτατος χειροῦργος μέλλον ἀπέραντο μπροστά σας..

Τὴν τετάρτη μέρα ὁ Λουκίδης, μπαίνοντ στὸ δωμάτιο, δὲ βρῆκε παρὰ τὴ Βάνα μό

—Ἡ μαμά σας κοιμήθηκε λίγο πάρα νω... τῆς εἶπε χαμογελώντας, ἀφοῦ τὴν λημέρισε.

—Ἦταν λίγο ἀδιάθετη ἡ καϋμένη, καὶ ἐβίασα νὰ κάτσῃ νὰ ξεκουρασθῇ λίγο.. Θ θῇ τ' ἀπόγεμα...

Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὸ δελτίο τῆς θε κρασίας.

—Πάντα ἀπύρετη... ψιθύρισε, σὰ νὰ νολογοῦσε. Μπορεῖτε νὰ φύγετε καὶ σὲ μ βδομάδα....

—Γιατί γιατρέ;... Θέλετε νὰ μὲ διώξτε σο γρήγορα ;....

—Ἡ γενικὴ κατάστασίς σας εἶναι π εὐχάριστη... Ὥστε μπορεῖτε, κατὰ τὸ τέλ τῆς ἄλλης ἑβδομάδος ν' ἀφίσετε αὐτὰ τὰ παίσια δωμάτια ποὺ βρωμοῦν φορμόλη κι' δοφόρμιο, καὶ νὰ ξαναπᾶτε στὸ σπίτι σα κοντὰ στὴ μαμά σας...

Ἡ Βάνα μισόκλεισε τὰ μάτια.

—Στὸ σπίτι μου... Στὴ μαμά μου.. Κι αὐτά, ἴσως καὶ σὲ μιὰ βδομάδα... ψιθύρισε.

Ἄνοιξε τὰ μάτια της κύτταξε τὸ Λου δη, κι' ἄφισε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνα παράπον

—Τί κρῖμα !

Τὴν ἕκτη μέρα, ἡ ἄρρωστη μπόρεσε ν σηκωθῇ μὲ τὴ βοήθεια τῆς νοσοκόμας κ νὰ κάτσῃ λίγο κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐκ τὴν βρῆκε ὁ Λουκίδης ὅταν μπῆκε σὲ λίγ

—Ἔ, πῶς σᾶς φαίνεται τώρα ; τὴ ρώ τησε.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ξαναγυρίζω στὴ ζωή τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, καρφώνοντας τὰ μά τια της στὰ δικά του. Κι' ὅσο συλλογιέμ πὼς τὸ χρωστάω σὲ σᾶς..

—Ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό.. τὴ διέκοψ κεῖνος. Εἶναι τόσο ἀσήμαντο τὸ χρέος σ αὐτό... Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ θυμᾶστε

Μιλήσανε γιὰ φιλολογία. Ἐκείνη μ' ὅλ τὰ εἰκοσιδυό της χρόνια, εἶχε διαβάσει π

λύ, εἶχε γυρίσει τὸν κόσμο. Ζοῦσε μόνη μὲ τὴ μητέρα της, πολὺ ἄνετα χάρις στὴν περιουσία ποὺ τῆς εἶχε ἀφίσει πεθαίνοντας ὁ πατέρας της, καὶ ποὺ τῆς ἐπέτρεπε νὰ μὴ σκέπτεται καθόλου οὔτε γιὰ ἀποκατάσταση, οὔτε γιὰ συζυγικοὺς δεσμούς, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο.

—Φλερτάρετε συχνά;... τὴ ρώτησε ὁ Λουκίδης.

—Τὸ φλὲρτ μὲ κουράζει... τοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲν τὸ ζητάω ποτέ.. Ἂν καμμιὰ φορὰ ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ὑποστῶ, στενοχωριέμαι τρομερά... Τὸ φλὲρτ εἶναι κάτι ποὺ δὲν τὸ ζήτησε ποτὲ ἡ ψυχή μου..

—Προτιμᾶτε τότε τὴν ἀγάπη;...

Ἡ Βάνα ἄφισε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ ἀπ' τὸ παράθυρο στὸν κῆπο τῆς κλινικῆς:

—Τὴν ἀγάπη τὴ φοβᾶμαι.. τοῦ εἶπε πολὺ σιγά.

Ὁ Λουκίδης ἄλλαξε θέμα συνομιλίας, κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ ἄλλα τυπικά, βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα.

* * *

Ἀπὸ κεῖνο τὸ πρωϊνό, ὁ νέος γιατρὸς μὲ τὴ μεγάλη, τὴν ἀπέραντη πίστη στὴν ἐπιστήμη, κατάλαβε μιὰν ἀλήθεια ποὺ τὸν ἀναστάτωσε ὁλόκληρον : πὼς ἡ χειρουργικὴ δὲν ἀπασχολοῦσε πιὰ καθόλου τὴ σκέψι του. Πρὶν λίγες μέρες, μοναδική του χαρὰ ἦταν ἕνα κοφτερὸ νυστέρι καὶ μιὰ γυαλιστερὴ σμίλη μπροστὰ σ' ἕναν ἄρρωστο μ' ἐνδιαφέρουσα χειρουργικὴ περίπτωση. Πρὶν δεκαπέντε μέρες, τὴν ἐπιστήμη του τὴν σκεπτόταγε πάντα, τὴν ἀνακεφαλαίωνε παντοῦ, στὰ τράμ, στοὺς δρόμους, τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ γιὰ τοῦ ὕπνου, καὶ πάντα εὕρισκε νὰ θυμηθῇ κάτι σχετικὸ μ' αὐτήν. Τώρα, καὶ τὴν ὥρ' ἀκόμα ποὺ παράστεκε στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, πλάϊ στὸν καθηγητή, τὸ νοῦ του τὸν ἔνοιωθε νὰ φτερουγίζῃ ἀλλοῦ. Νά..., στὴν ἐγχείριση τοῦ προχθεσινοῦ κυρίου ποὺ τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει ὁλόκληρη τὴ σπλῆνα ὁ καθηγητής, ἐμφανίστηκε ὁ Λουκίδης πάνω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ κοιλιὰ τοῦ ἐγχειριζομένου χωρὶς μάσκα πάνινη στὸ πρόσωπο καὶ χωρὶς γάντια στὰ χέρια. Ὁ καθηγητὴς τὸν εἶχε σπρώξει μακρυά. Κι' ὁ Λουκίδης εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ χειρουργεῖο, χωρὶς καμμιὰ τύψη, χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ γι' αὐτό, κι' ὅλο στ' αὐτιά του ἄκουγε νὰ βουΐζουνε τέσσερις λέξεις : «Τὴν ἀγάπη τὴ φοβᾶμαι...»

. . . .

Τὸ πρωῒ τῆς δεκάτης τετάρτης μέρας, ἡ Βάνα κατέβηκε στὸν κῆπο τῆς κλινικῆς, καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ σὲζ-λόγκ ποὺ τῆς κουβάλησε μιὰ νοσοκόμα, κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο. Ἡ ἄνοιξη ἄρχιζε νὰ σκορπίζῃ βαρειὲς μυρουδιὲς στὴν ἀτμόσφαιρα, ἐνῷ τὰ πουλιὰ ἄρχιζαν νὰ διαγράφουν χαρούμενα τόξα, πάνω ἀπὸ τὴ φύση ποὺ σιγὰ-σιγὰ ξυπνοῦσε. Ἡ Βάνα, κάτω ἀπὸ τὴν παγειὰ σκιὰ τοῦ πεύκου, ἔδεσε τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια..

...Αὔριο θἄφευγε. Τῆς τὄχε πῆ τὴν προηγουμένη μέρα ὁ καθηγητὴς Φαράλης, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἐπεσκέφθηκε ὅπως συνήθως. Αὔριο θἄφευγε... Τί εὐτυχία γιὰ ἕναν ἄρρωστο, ποὺ ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες ἐνοχλητικῆς ἀκινησίας καὶ ἀνίας μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους ἑνὸς δωματίου, νοιώθει πὼς τοῦ ἐπιτρέπεται πιὰ νὰ διαβῇ τὴν πόρτα ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' τὴν ζωή, ἀπ' τὸν κόσμο, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κινοῦνται καὶ ποὺ αἰσθάνονται... Κι' ὅμως, ἡ Βάνα δὲν ἦταν καθόλου εὐτυχισμένη... Αὔριο θἄφευγε... Ἀναρωτιώτανε ἂν αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ χαρά, ἂν τῆς ἔκανε τὴν καρδιὰ νὰ χτυπάῃ εὐτυχισμένη, ἂν τῆς προκαλοῦσε ζωηρότερη τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος μέσα στὶς ἀρτηρίες... Τίποτα ὅμως... Τίποτα... Χαρὰ δὲν ἔνοιωθε πουθενὰ ἡ Βάνα. Κι' ἂν ρωτοῦσε τὴν καρδιά της, αὐτὴ θὰ τῆς ἔλεγε πὼς ἔξω ἀπ' τὴν κλινικὴ αὐτή, θὰ χτυποῦσε μόνη, σὰ ματωμένη γιὰ ἕναν ἀνεπανόρθωτο χωρισμό...

Ἄκουσε βήματα. Ἄνοιξε τὰ μάτια της, κι' εἶδε τὸ Λουκίδη νὰ πλησιάζῃ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο, καὶ στὰ χείλια του εἶχε ἕνα χαμόγελο ψεύτικο :

—Καλημέρα σας, δεσποινίς...

—Καλημέρα, γιατρέ μου...

—Βλέπω μὲ μεγάλη μου εὐτυχία πὼς τὰ χρώματα ξαναγύρισαν στὰ μάγουλά σας... Εἴσαστε καλὰ πιά... Ἐντελῶς καλά... Κι' εἴσαστε εὐτυχισμένη... Αὔριο φεύγετε...

Σὰν ἠχὼ ἡ Βάνα ἐπανέλαβε :

—Ναί... Αὔριο φεύγω...

Προσπάθησε ὁ Λουκίδης νὰ ἐξαλείψῃ τὴν τρεμοῦλα τῆς φωνῆς του :

—Ἐλπίζω νὰ μὴ μείνῃ τόσο κακὴ ἡ ἀνάμνηση τῶν λίγων αὐτῶν ἡμερῶν ποὺ περάσατε στὴν κλινική μας...

Τῆς Βάνας τὰ μάγουλα χρωματίστηκαν κατακόκκινα. Μισοσηκώθηκε στὴν πολυθρόνα της, τοὔπιασε τὸ χέρι νευρικὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε γρήγορα :

—Κακὴ ἡ ἀνάμνηση τῆς κλινικῆς ; ... Μὰ γιατὶ θέλετε νὰ μὲ κάνετε νὰ μιλήσω πρώτη ;... Νὰ σᾶς πῶ κάτι ποὺ τὸ καταλαβαίνετε τόσο καλά, ποὺ εἴσαστε τόσο βέβαιος πὼς θὰ τ' ἀκούσετε ; ....

— Ἀντίο Βάνα, τῆς ψιθύρισε μὲ μάτια βουρκωμένα.

Ὁ Λουκίδης τὴν κύτταξε στὰ μάτια, στὴν ἀρχὴ ἔκπληκτος, ὕστερα φοβισμένος, στὸ τέλος τρυφερός :

—Βάνα... τῆς ψιθύρισε. Βάνα μου...

Καθὼς στεκότανε ὀρθὸς μπροστά της, ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἀκούμπησε τὰ χείλια της στὸ χέρι του. Μὲ τ' ἄλλο χέρι αὐτὸς τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

—Μοὔσωσες τὴ ζωή... τοῦ ψιθύριζε ἡ Βάνα. Κι' ἡ ζωή μου σοῦ ἀνήκει, μαζὶ μὲ τὴν καρδιά μου..

Κι' ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ἡ στιγμὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό τους... Κι' ἦταν τόσο γελαστὴ ἡ ἄνοιξη γύρω τους, τόσο φλύαρα τὰ πουλιὰ πάνω ἀπ' τὰ ἑνωμένα τους κεφάλια, τόσο ἀπέραντη ἡ εὐτυχία μέσ' στὶς καρδιές τους.. Ὁ Λουκίδης ἔνοιωσε πὼς ἕνα παραπέτασμα ἀδιαπέραστο ἔπεφτε καὶ σκέπαζε τὰ παληά του ὄνειρα, τὸν παληὸν ἑαυτό του, ἐνῷ τὰ μάτια του θαμπώνονταν ἀπὸ ἕνα νέον ὁρίζοντα, γεμᾶτον φῶς καὶ ζωή.. Τί ἦταν ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιστήμη, ἡ παγωμένη, ἡ ἀναίσθητη, μπροστὰ στὴν ὑπέροχη αὐτὴ νέα ποὺ ἦταν ἕτοιμες ἡ ματιές της νὰ τοῦ ξυπνήσουν μέσα του κόσμους ὁλόκληρους, κοιμισμένους;... Ἡ ζωὴ δὲν ἦταν τὸ χειρουργεῖο... Ἡ ζωὴ ἦταν μιὰ κομψή, χαρούμενη ἐρωτικὴ φωλιά, μὲ τὴ Βάνα δίπλα του, μὲ τὶς ματιές της ποὺ θὰ τοῦ γέμιζαν χαρὰ τὴ ζωή, μὲ τὰ χείλια της ποὺ θὰ τὸν κερνοῦσαν ἕνα μεθῦσι χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος...

Βήματα ἔτριξαν πίσω ἀπ' τὰ ἑνωμένα κεφάλια. Ὁ Λουκίδης ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ ἀπ' τὴ Βάνα. Μπροστά του στεκόταν μιὰ νοσοκόμα.

—Τί τρέχει ; τὴ ρώτησε ἀπότομα.

—Γιατρέ... Τὸ δέκα πεθαίνει...

Ὁ Λουκίδης ἐσκέπασε τὰ μάτια μὲ τὸ χέρι του :

— Τὸ δέκα... Ἀ... Ναί... Καρκῖνος τοῦ στομάχου... Τὸ περίμενα ἀπὸ χτὲς τὴ νύχτα...

—Ἡ ἀγωνία του εἶνε φρικτή... πρόσθεσε ἡ νοσοκόμα. Ἔσκισε τὰ σεντόνια ὅλα ἀπ' τοὺς πόνους...

—Ἔρχομαι ἀμέσως... Ἑτοιμᾶστε μιὰ διπλῆ ἔνεσι μορφίνης... Ἂς τὸν ξεκουράσουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα... Οἱ πόνοι του πρέπει νἆναι ἀνυπόφοροι....

Ἡ νοσοκόμα ἔφυγε. Κι' ὁ Λουκίδης ἔμεινε σὰν τρελλός, ἐνῷ στ' αὐτιά του βούϊζαν ἡ λέξεις : «Γιατρέ.... Τὸ δέκα πεθαίνει...» Καὶ τότε κατάλαβε πὼς αὐτουνοῦ ἡ θέσις του ἦταν δίπλα στοὺς ἀρρώστους καὶ στοὺς ἑτοιμοθάνατους, κι' ὄχι δίπλα σὲ μιὰ γυναίκα.. Πὼς τὸ καθῆκον του ἦτανε ν' ἀνακουφίζῃ τοὺς πόνους, νὰ ξαναφέρνῃ τὴ ζωὴ ἢ νὰ δίνῃ ἕναν ὡραῖο θάνατο, κι' ὄχι νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιὰ μιᾶς ἐρωμένης ἢ μιᾶς συζύγου. Τί ἦταν ἡ Βάνα γι' αὐτόν : Ἕνας ἔρωτας, ἕνα πάθος, μιὰ λατρεία ; Τίποτε ἀπὸ ὅλ' αὐτά : Ἡ Βάνα ἦτανε τὸ νούμερο τρία, μιὰ περίπτωση ὀξυτάτης σκωληκοειδίτιδος, ποὺ εὐτυχῶς δὲν εἶχε γίνει περιτονίτις... Καὶ τίποτ' ἄλλο... Τὸ καθῆκον του τὸν εἶχε καλέσει κοντά της.. Τὴν εἶχε σώσει —πάει, τέλειωσε... Τώρα τὸν καλοῦσε τὸ δέκα—ἕνας ἑτοιμοθάνατος, ποὺ περίμενε τὴν διπλῆ ἀμπούλα τῆς μορφίνης, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ γιὰ πάντα...

Ὄχι... ὁ Λουκίδης δὲν ἀνῆκε στὴ Βάνα, οὔτε σὲ καμμιὰ Βάνα... Ἀνῆκε στοὺς ἀρρώστους ποὺ ἔβλεπε σὰ σὲ ὄραμα ἀραδιασμένους μπροστά του, ν' ἁπλώνουν ἱκετευτικὰ σ' αὐτὸν τὰ χέρια...

Σήκωσε σιγὰ τὸ κεφάλι του, καὶ τὴν κύτταξε μὲ μάτια βουρκωμένα :

—Ἀντίο, Βάνα... τῆς ψιθύρισε.

Στὰ χείλη της ξεψύχησε καὶ κείνης ἕνα «ἀντίο». Καὶ μὲ καρδιὰ ποὺ σπαραζότανε τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται σιγά, πρὸς τὸ μέρος τῆς κλινικῆς. Καὶ κάτι μέσα της τῆς ἔλεγε πὼς τὸν ἔχανε γιὰ πάντα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνέκδοτα

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΔΕΙΑ !

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Θ' τῆς Γαλλίας ρώτησε κάποτε τὸν ποιητὴν Ντορὰ τί τοῦ ἦρθε νὰ πάρῃ μιὰ γυναίκα τόσο νέα.

—Τὴν ἐπῆρα... ποιητικῇ ἀδείᾳ, ἀπήντησεν ὁ Ντορά.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν Διογένη :

—Πές μας, φιλόσοφε, πότε πρέπει νὰ παντρεύεται κανείς.

—Νέος εἶναι πολὺ νωρίς, γέρος εἶναι πολὺ ἀργά.

ΤΟ ΗΘΕΛΕ !

Ἕνας ζητιάνος, στὸν ὁποῖο ὁ γάλλος λόγιος Σαντὼ εἶχε δώσῃ δυὸ δεκάρες, τοῦ εἶπε θυμωμένος :

—Τί θέλεις νὰ τὶς κάνω τὶς δυὸ δεκάρες ;

—Φύλαξέ τες, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Σαντώ, νὰ τὶς δώσῃς στὸν πρῶτο φτωχὸ ποὺ θὰ σοῦ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη.

Τὰ φαιδρὰ τῆς ζωῆς

Ἔρως καὶ γυμνισμὸς

Ἀπ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους . . .

Ἡ εἰσαγγελία τῆς περιφερείας Σηκουάνα τοῦ Παρισιοῦ ἀσχολήθηκε τὶς μέρες αὐτὲς μὲ μιὰ πολὺ πρωτότυπη ὑποθεσοῦλα, νοστιμώτατη καὶ χαριτωμένη τόσο, ποὺ νὰ μπορῇ εὐχάριστα νὰ μεταφερθῇ καὶ στὶς στῆλες ἑνὸς περιοδικοῦ : Ὁ Φρὰντς Μαθουζελίκ, κάτοικος τοῦ Ἀμβούργου, γερμανὸς ὑπήκοος, ἔφθασε στὸ Παρίσι πρὸ ἡμερῶν, μὲ τὴν πρόθεση νὰ ἐξασκήσῃ καὶ στὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα τὸ ἐπάγγελμά του. Τί ἐπάγγελμα ; Ἐφευρέτης ! Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἐδήλωσε στὴν Εἰσαγγελία, ὅπου τὸν μετέφεραν γιὰ τὸν ἆθλο ποὺ διέπραξε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου, ἐν μέσῃ ὁδῷ, καὶ ὁ ὁποῖος χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη ὡς... προσβολὴ τῆς δημοσίας αἰδοῦς ! Ἀλλ' ἂς διηγηθοῦμε τὰ γεγονότα μὲ τὴν σειρά των, ὅπως ἔχουν.

Ὁ κ. Φρὰντς Μαθουζελὶκ ἔκανε ἕνα ἀπογευματάκι τὸν περίπατό του μὲ τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό του στὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Κατ' ἀγαθὴν σύμπτωσιν συναντᾷ μιὰ γνωστὴ συμπατριώτισσά του. Σταματᾶ, κατεβαίνει ἀπ' τ' αὐτοκίνητό του καὶ τῆς προσφέρει μιὰ θέση. Ἡ συμπατριώτισσά του—ποὺ θἄπρεπε νἆναι ἀρκετὰ θελκτική—δέχεται. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς διαδρομῆς των ὁ κ. Φρὰντς τὴν.... ἐρωτεύεται, στὸ τέρμα δὲ τοῦ δρόμου, κρίνει καλὸ νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ τὸ φλογερὸ αἴσθημά του κατὰ τὸν... ἐφευρετικώτερο τρόπο ποὺ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δικαστηρίου θὰ σᾶς πληροφορήσῃ τὸ πῶς :

Ὁ Φρὰντς (ἀπ' τὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου) : Κύριε πρόεδρε, συγγνώμην ποὺ δὲν ἔχω δικηγόρον γιὰ τὴν ὑπεράσπισίν μου. Ἀλλὰ βιάζομαι ξέρετε νὰ τελειώσω κάποιαν... ἐφεύρεσή μου ποὺ παράτησα στὴ μέση ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου τῶν ὀργάνων σας!

Ὁ Πρόεδρος. Ναί, ναί, τὴν... ἐφεύρεση ποὺ θέλατε νὰ ἐφαρμόσετε μέσα στὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Φράντς.— Κύριε πρόεδρε. Δὲν φταίω ἐγώ. Ἡ μανία τοῦ γυμνισμοῦ ξέρετε... μὲ ὤθησε στὸ νὰ ἐκφρασθῶ τόσο ... ρεαλιστικά. (Ἐμφανίζεται τὸ... θῦμα, ἡ φροϊλάϊν Σαρλότα Μπρύνζακ, μιὰ στρουμπουλὴ καὶ καλλιπάρειο- δεσποινίς, διοπτροφόρος, φοιτήτρια)

Πρόεδρος.— Δεσποινίς ! Τί ἔχετε νὰ καταθέσετε ἐναντίον τοῦ κ. Φράντς ;

Φροϊλάϊν Μπρύνζακ. — Ὅτι ἐγὼ στὰς ἀρχὰς τὸν νόμισα κύριον ἀξιοπρεπῆ, εὐγενῆ καὶ ἀνοιχτόκαρδον...

Πρόεδρος. — Ἀνοιχτόκαρδον εἴπατε ; Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κατηγορεῖται ὁ κύριος...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάζεται κάποιος αὐτοπροαίρετος μάρτυς.

Μάρτυς. — Κύριε πρόεδρε. Ὁ κ. Φρὰντς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἀνοιχτόκαρδος. Ἡ σοβαρότη- πάντοτε τὸν ἐχαρακτήριζε. Πόσο μᾶλλον τὸ βράδυ αὐτό, ποὺ... ἐμπνεόταν τὴν ἐφεύρεσή του. Ὡστόσο ἔχω νὰ καταθέσω τὰ ἑξῆς : Ὁ κ. Φρὰντς ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ κοπάνισε λιγάκι σὲ μιὰ παληοταβέρνα. Καὶ ὅπως καταλαβαίνετε τὸ κεφάλι του δὲν λειτουργοῦσε καλά..

Πρόεδρος.— Ὄχι ὅμως καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα του, τὸ ὁποῖον ἐθεώρησε καλὸν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν θαυμασμὸν μιᾶς αἰδήμονος δεσποινίδος..

Μάρτυς.— Αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο, ἐφ' ὅσον τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀσφαλῶς σκεπτόταν τὴν σύνθεση τοῦ μίγματος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατώρθωνε τὴν συγκόλλησιν τοῦ λευκαργύρου μὲ ἄλλο ὁμοιογενὲς μέταλλον... Ὁ κ. Φρὰντς εἶναι ἕνας μεγάλος ἐφευρέτης καὶ ἡ ἐφεύρεσίς του αὐτὴ ἂν πραγματοποιηθῇ ἐδῶ, θὰ τιμήσῃ ὄντως τὴν Γαλλία..

Πρόεδρος. — Ἔχετε ἀπόλυτον δίκαιον, ἀπόλυτον. Ὁ κατηγορούμενος καταδικάζεται εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν μόνον, λόγῳ μετρίας συγχύσεως κατόπιν μέθης... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐφεύρεσίν του, ἡ Γαλλία δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε μὲ τὴν ἀπότομον διακοπήν της, καθότι μπορεῖ ἀνενόχλητος νὰ τὴν.. ἀποτελειώσῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμήνου φυλακίσεώς του, μέσα στὸ κελλί του...

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τὸ μῖσος

Κι' ὅμως ἂς πάῃ στ' ἀνάθεμα ἡ σεροβὴ
ἡ ἀγάπη, ποὺ τὴ ζήλεια ἔχει ὁδηγήτρα,
κι' ἀπ' ἄκαρδη διαβάτρα κι' ἀκριβὴ
ζητάει τῆς δυστυχίας της τὰ λύτρα!

=□=

Ἄλλοι καὶ στὴν καρδιὰ τὴν πιὸ ὠμή,
ποὺ τῆς ἀγάπης γίνεται ἡ γεννήτρα,
καὶ σπέρνει μαύρη γέννα καὶ σκληρή,
γιὰ νὰ γενῇ τῆς μάννας καταλύτρα!

=□=

Ξερρίζωσ' τα καὶ ρίχ' τα στὸ γκρεμό,
Ἄνθρωπε, μ' ἕν' ἀφρόντιστο δρεπάνι!
Δὲν ἔχουν τὰ πικράνθια τελειωμό...

=□=

Ξερρίζωσ' τα κι' ἀψά, παλληκαρίσια,
μές στ' ὀργωμένο βάθος, γιὰ βοτάνι,
φύτεψε ἐκεῖ καὶ πότιζε τὸ Μῖσος!...

ΜΙΧ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀπ' τὰ «Τραγούδια τῆς Ζήλειας»)

Ἑβραΐκες ἱστορίες

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Δυὸ ἑβραῖοι, ἰδιοκτῆται καὶ οἱ δυὸ ἑστιατορίων συνομιλοῦν :

—Δὲν ξέρω ἂν ἀκολουθῇς τὸ σύστημά μου, Ζούγκερμαν, ἐγὼ ὅμως δὲν δίνω ποτὲ σὲ κανέναν πελάτη μου πίστωση. Ἀλλὰ καὶ ἂν κάποτε δώσω τοῦ τὰ παίρνω στὸ τέλος διπλᾶ. Ἔχω γι' αὐτὸ τὸν τρόπο μου.

—Ἔ, λοιπόν, ἐγώ, Φρίμαν, ἔχω ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο μὲ σένα σύστημα. Ὅταν δίδω πίστωση στοὺς πελάτες μου φροντίζω νὰ κατεβάζω καὶ τὶς τιμὲς καταναλώσεως.

—Καὶ γιατί ;

—Ἆ ! Εἶναι ἁπλούστατο Φρίμαν. Ὅπως ξέρεις, οἱ πελάτες στοὺς ὁποίους δίδεται πίστωσις σπανίως πληρώνουν. Ἔτσι, κατεβάζοντας τὶς τιμές, χάνω λιγώτερα, ἂν δὲν μὲ πληρώσουν !

—=—

ΣΟΦΟΝ ΜΕΣΟΝ

Ἡ Σάρα γράφει μιὰ ἐπιστολὴ στὸν γυιό της Ἰσαάκ, ποὺ βρίσκεται στὸ μέτωπο.

—Τί φτιάνεις αὐτοῦ Σάρα, τὴν ρωτᾶ ὁ ἄντρας της.

—Δὲν βλέπεις ; Γράφω στὸν Ἰσαάκ.

—Γράμμα; Δὲν εἴμαστε καλά. Νὰ τοῦ στείλῃς ἕνα δελτάριο καὶ μάλιστα μὲ ἐλλειπὲς γραμματόσημο.

—Καὶ γιατὶ αὐτό ;

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις γιατί ; Ὁ Ἰσαὰκ θ' ἀναγνωρίσῃ τὸν χαρακτῆρα σου, θὰ διαβάσῃ ὅ,τι τοῦ γράφεις κι' ὕστερα θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ δελτάριο ὡς ἀπαράδεκτον.

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Κάποια μέρα, ὁ περίφημος ἠθοποιὸς τ «Κομεντὶ Φρανσαὶζ» Προβῶ δέχθηκε τὴ πίσκεψη ἑνὸς νέου κοριτσιοῦ, τὸ ὁποῖο μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσε νὰ τ δώσῃ μερικὰ μαθήματα.

— Ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσῃς, παιδί μ τοῦ εἶπε ὁ μεγάλος ἠθοποιός, καλὰ θὰ κά ν' ἀπαρνηθῇς ὁλότελα τὸ θέατρο. Εἶναι τιμότερο νὰ πᾶς νὰ πουλᾶς λουλούδια πα νὰ γίνῃς ἠθοποιός. Ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χ νια, τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ποὺ δὲν ἦταν ἄ ἀπὸ τὴν περίφημη μετέπειτα τραγωδὸ Ρα ἔπαιζε τὴν «Ἑρμιόνη». Στὴν παράσταση τὴ ἔτυχε νὰ βρεθῇ κι' ὁ Προβῶ. Ὅ τὸν εἶδε ἡ Ραχήλ, τὸν πλησίασε καὶ δείχ τάς του τὴν ποδιά της ποὺ ἦταν γεμάτη τὰ μπουκέτα ποὺ τῆς ἔρριξαν οἱ θαυμασ της στὴν σκηνή, τοῦ εἶπε :

—Ὅπως βλέπετε, ἀκολούθησα τὴν συμβου λή σας, κύριε Προβῶ. Πουλῶ λουλούδ Θ' ἀγοράσετε μήπως κανένα ;

—=—

ΠΩΣ Ο ΕΔΙΣΣΩΝ ΔΕΝ... ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΚΕ

Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Ἔδισσων ἦταν παρ ιώδης. Κάποια μέρα τὸν ρώτησε ἕνας φίλ ου :

—Γιατὶ δὲν παντρεύεσαι, Ἔδισσων ;

—Καλὴ ἰδέα, μὰ τὸ Θεό, ἀπήντησε ὁ με γάλος ἐφευρέτης, ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ νύφη

—Ἀπὸ νύφες, ἄλλο τίποτε ! Τὸ ἐργοστά σιό σου εἶναι γιομᾶτο ἀπὸ ὄμορφα καὶ τίμ κορίτσια, ἀρκεῖ νὰ κάνῃς ἕναν γύρο καὶ διαλέξῃς.

Ὁ Ἔδισσων, ἀκολούθησε τὴν συμβουλ τοῦ φίλου του. Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρ σταματᾶ μπροστὰ σὲ μιὰν ὑπάλληλό του τῆς λέει ἀπότομα :

—Θέλετε νὰ μὲ παντρευθῆτε ;

Ἡ ἐργάτρια γνωρίζοντας τὴν ἀφηρημάδ τοῦ προϊσταμένου της τοῦ ἀπαντᾶ μ' ἑτοιμό τητα :

—Λάβετε τὸν κόπο νὰ μοῦ τὸ ξαναρωτή σετε κι' αὔριο καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἦταν βεβαία πὼς ὁ Ἔδισσων θὰ ξεχν σε μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τὴν πρότασή τ Ὡστόσο γελάστηκε. Τὴν ἐπομένη ὁ Ἔδι σων ἦρθε καὶ ἐπανέλαβε τὴν πρότασή τ Ἐπρόκειτο πλέον περὶ σοβαροῦ γεγονότ Καὶ ἡ ἐργάτρια, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, δέχθη κε. Τὴν ἡμέρα τῶν γάμων των, λίγα λεπτ πρὸ τῆς τελετῆς ὁ Ἔδισσων θυμήθηκε κ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ τ νέα ἐφεύρεσή του. Ζήτησε πέντε λεπτῶν ἄ δεια ἀπὸ τὴν μνηστή του καὶ ἔτρεξε στὸ ἐρ στήριό του, ὅπου κλειδώθηκε, κι' ἀπ' ὅ βγῆκε μόλις ὕστερ' ἀπὸ... τρεῖς μέρες, ὅτ πιὰ εἶχε ματαιωθῆ ὁ γάμος του !

—=—

Η ΔΗΚΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΙΣΤΛΕΡ

Ὁ Βίστλερ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημό τέρους ζωγράφους τῆς Ἀγγλίας, γνωστὸ γιὰ τὸ δηκτικό πνεῦμα του. Δὲν ἐχώνευ μως διόλου τὸν συνάδελφό του Ράσκιν κ που κι' ἂν βρισκόταν δὲν παρέλειπε νὰ δι κηρύττῃ πὼς δὲν εἶχε ἰδέαν ζωγραφικῆ

—Δὲν ἔχετε δίκηο, τοῦ εἶπε κάποτε ἕ φίλος του. Ὁ Ράσκιν πέρασε ὅλη του τὴ ζ στὶς πινακοθῆκες.

—Τότε θὰ ἔπρεπε ὅλοι οἱ κλητῆρες τῆς ἐ θνικῆς πινακοθήκης νὰ ἦσαν ἄριστοι ζωγρ φοι, ἀπήντησεν ὁ Βίστλερ δηκτικώτατα.

—=—

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ

Ἐρωτοῦσαν τὸν Σωκράτη τί ὥρα πρέπ νὰ γευματίζῃ κανείς.

— Ἂν εἶσαι πλούσιος, ἀπήντησεν ὁ σοφό ὅταν σοῦ καπνίζῃ. Ἂν εἶσαι φτωχός, ὅτ μπορεῖς.

Ἀντρὲ Μισῶ

Δύο προνοητικοὶ ἄνθρωποι

(Ἕνα πλούσιο σαλόνι. Ἔπιπλα ποὺ δείχνουν ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ σπιτιοῦ ἔχουν καλὴ κοινωνικὴ θέση. Στοὺς τοίχους πολλὰ κάδρα).

Μάξιμος (στὴν ὑπηρέτρια, μὲ φωνὴ προσταχτική).— Μαρία! Ἄκουσε, Μαρία, νὰ πᾶς νὰ πῇς τῆς Κυρίας ὅτι θὰ φάῃ σήμερα μαζί μας ὁ φίλος μου ὁ Σάρλ γιὰ τὸν ὁποῖο τῆς ἔχω μιλήσει τόσες φορές!... Ἄκουσες; Τρέχα (ἀλλάζοντας τόνο, πρὸς τὸν Σάρλ) Ὢ, τὸν καλό μου τὸν Σάρλ! Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο μ' εὐχαρίστησες μὲ τὴν ἐπίσκεψή σου! Εἶμαι πραγματικὰ κατενθουσιασμένος!... Πῶς ἦταν καὶ μὲ θυμήθηκες ἔτσι ξαφνικά;... Πόσο καιρὸ ἔχαμε ποὺ δὲν συναντηθήκαμε;

Σάρλ.— Καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια... Ἤσουν ἀνύπαντρος τότε.

Μάξιμος.— Πῶς περνᾷ ὁ καιρός! Κι' ὅμως τὰ θυμοῦμαι ὅλα σὰν νὰ συνέβαιναν χθές... Ἐργάζεσαι πάντοτε σὲ κείνη τὴν Τράπεζα;

Σάρλ.— Ναὶ (μὲ ὑπερηφάνεια). Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τώρα ἔγινα τμηματάρχης! Βλέπεις ὅτι καλὰ τὰ κατάφερα... σὲ δέκα χρόνια νὰ γίνω ἀπὸ λογιστὴς τμηματάρχης!

Μάξιμος (μὲ ὕφος ἀπογοητευμένο).— Ἆ ἔτσι λοιπόν;... (Ἔπειτα ἀπὸ σκέψη). Ἄκου, φίλε μου, ἂν αὐτὸ δὲν σὲ πειράζει, ὅταν θὰ σὲ συστήσω στὴ γυναίκα μου, θὰ σὲ παρουσιάσω ὡς ὑποδιευθυντή!

Σάρλ (ξαφνιασμένος).— Γιατὶ αὐτό; Ὑποδιευθυντὴς ἐγώ; Πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα;... Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς ἡ γυναίκα σου δὲν δίνει σημασία σὲ τίτλους καὶ σ' ἄλλα παρόμοια κορορέξαλα...

Μάξιμος.— Ἡ γυναίκα μου εἶναι μιὰ γυναίκα πολὺ ἁπλῆ, ἀλλὰ τῆς ἔχει μείνει κάτι τὸ ἐπαρχιώτικο... Ἄκουσέ με: ἡ λέξη «ὑποδιευθυντής» κάνει καλύτερη ἐντύπωση.

Σάρλ.— Ὅπως θέλεις, βρὲ ἀδελφέ... Ἐγώ, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἔχω τίποτε νὰ χάσω.

Μάξιμος.— Ἆ! πρέπει νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἔχασα τὴν ληξιαρχικὴ πράξη τῆς γεννήσεώς μου, κι' ὅταν παντρεύθηκα... μὴ μὲ κοροϊδέψῃς... Θεώρησα καλὸ νὰ κρύψω μερικὰ ἀπὸ τὰ χρόνια μου...

Σάρλ (γελώντας).— Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ φυσικό! (Ξαφνικὰ τρομαγμένος) Μὰ αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι παραβαίνει τὸν νόμο περὶ ψευδοῦς ταυτότητος;

Μάξιμος.— Μπᾶ, δὲν βαρειέσαι, ποιὸς θὰ νοιασθῇ γιὰ τέτοια μικροπράγματα! Βλέπεις, ἡ Κλοτίλδη, ἦταν κατὰ δώδεκα χρόνια μικρότερή μου... Ἡ διαφορὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη... Ἐνῷ μιὰ διαφορὰ μονάχα ἑπτὰ ἐτῶν...

Σάρλ.— Εἶναι πολὺ φυσική! (Κυττάζει τὰ κάδρα) Νὰ γυναίκα μιὰ φορά! Τὶ ἀρχοντιά! Ἀληθινὴ κυρία! Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ κάδρο;

Μάξιμος.— Καλὰ ποὺ τὸ παρατήρησες κι' ἔτσι μοῦ θύμισες νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο. Ξέρεις, ἐγὼ εἶμαι πολὺ προνοητικός, καὶ τὰ προβλέπω ὅλα... Γι' αὐτὸ ἀποφεύγω τὶς γκάφες... Λοιπὸν αὐτὸ τὸ ταμπλὼ τὸ ἀγόρασα στὸ δημοπρατήριο, γιὰ δεκαπέντε φράγκα. Μὰ στὴ γυναίκα μου εἶπα...

Σάρλ.— Ὅτι σοῦ κόστισε εἴκοσι χιλιάρικα!

Μάξιμος.— Δὲν τὸ βρῆκες! Τῆς εἶπα ὅτι εἶναι τὸ πορτραῖτο τῆς μητέρας μου!

Σάρλ (χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση).— Πολὺ καλά. Ἀλλά, μεταξύ μας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ βρίσκω καμμιὰν ὁμοιότητα μεταξὺ αὐτῆς τῆς κυρίας καὶ τῆς καλῆς κερᾶς—Νταλινιό, τῆς μάννας σου... Θαρρεῖς πὼς τὴν βλέπω, στὸ μαγαζάκι της ὅπου πουλοῦσε αὐγὰ καὶ βούτυρα...

Μάξιμος (τρομαγμένος καὶ χαμηλώνοντας τὴν φωνή).— Παῦσε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀκοῦς ἐκεῖ, αὐγὰ καὶ βούτυρα!.. Εἶπα τῆς Κλοτίλδης ὅτι οἱ γονεῖς μου ἦσαν ξεπεσμένοι εὐγενεῖς, οἱ κόμητες ντ' Ἀλινιό.

Σάρλ (καταλαβαίνοντας).— Πάει καλά. Θὰ τὸ θυμοῦμαι: εὐγενεῖς ποὺ κατεστράφησαν. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς ἡ γυναίκα σου δὲν ἀποδίδει καμμιὰ σημασία στοὺς τίτλους!

Μάξιμος.— Ἀπολύτως καμμιά... Σκέψου ὅμως ὅτι αὐτὴ εἶχε μεγάλη προίκα, κι' ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἀδέκαρος!

Σάρλ (γελώντας).— Τῆς προσέφερες ὅμως τὸν τίτλο τῆς κομήσσης!

—*Ἄκου, φίλε μου, θὰ σὲ συστήσω στὴ γυναίκα μου ὡς ὑποδιευθυντή !*

Μάξιμος (γελώντας κι' αὐτός).— Ἀκριβῶς! Ἆ, καὶ νὰ θυμᾶσαι ἀκόμα ὅτι τὸ ὄνομά μου γράφεται τώρα μὲ ἀπόστροφο: ντ' Ἀλινιό.

Σάρλ.— Μάλιστα, θὰ τὸ θυμοῦμαι κι' αὐτό!... Καὶ τὶ γίνεται τώρα ἡ μητέρα σου; Ζεῖ ἀκόμα;

Μάξιμος.— Ναί. Κατοικεῖ στὸ Ρουμπαί... Ἆ, μοῦ θύμισες νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἀκόμα... Κύτταξε, στὸ τραπέζι, νὰ φέρῃς τὴν κουβέντα γιὰ τὸ θεῖο μου τὸν Ἀρσέν...

Σάρλ (ξαφνιασμένος).— Ἀπὸ πότε ἀπέκτησες θεῖο;

Μάξιμος.— Σσστ! Εἶναι ἕνας θεῖος... φανταστικὸς ἕνα γεροντοπαλλήκαρο ποὺ δὲν ἔχει ἄλλον κληρονόμο ἀπὸ μένα καὶ ποὺ πρόκειται νὰ μοῦ ἀφίσῃ μιὰ τεραστία περιουσία. Αὐτὴ ἡ φανταστικὴ κληρονομιὰ μὲ ἐξυψώνει στὰ μάτια τῆς γυναίκας μου. Κατάλαβες;

Σάρλ.— Στάσου μιὰ στιγμή, γιατὶ θὰ τὰ μπερδέψω... Εἴπαμε: ὁ θεῖος Ἀρσέν, ἕνα γεροντοπαλλήκαρο, πολυεκατομμυριοῦχος... Πάει κι' αὐτό, τὸ ἔμαθα. (ἀναστενάζοντας) κι' ἐσύ, τὶ κάνεις τώρα; Πάντοτε ἀνακατωμένος στὶς ἀσφάλειες;

Μάξιμος.— Βέβαια, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι κάνω αὐτὴ τὴν δουλειὰ ἐρασιτεχνικῶς. Ἔτσι μπορῶ καὶ βγαίνω ὁπότε μοῦ καπνίσῃ... Καταλαβαίνεις, μ' ἀρέσει ἡ ἐλευθερία...

Σάρλ (χαμογελώντας πονηρά).—Μπεμπάντη!

Μάξιμος.— Ἆ, παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσω τὸ κυριώτερο, καὶ θὰ τὴν παθαίναμε γιὰ καλά. Λοιπόν, φίλε μου, μὴ ξεχάσῃς ὅτι τώρα τελευταῖα συναντηθήκαμε πολὺ συχνά...

Σάρλ (ποὺ τὰ ἔχει χαμένα).— Συναντηθήκαμε ἐμεῖς; Ποῦ; Πότε;

Μάξιμος.— Ναί, καὶ φάγαμε ἀρκετὲς φορὲς μαζί. Ἔτσι εἶπα τουλάχιστον τῆς γυναίκας μου γιὰ νὰ δικαιολογήσω μερικὲς ὕποπτες ἀπουσίες! Κύτταξε μὴν σοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ λέξις καὶ κάνῃς καμμιὰ γκάφα!

Σάρλ (ἀποκαρδιωμένος).— Θὰ προσπαθήσω, φίλε μου, θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά!

Μάξιμος (κυττάζει τὸ ρολόϊ του).— Ἡ ὥρα, εἶναι μισή. Ἡ Κλοτίλδη δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ... ὅπου νὰ εἶναι θὰ φανῇ. Λοιπόν, μὴν ξεχάσῃς τίποτε ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα!

Σάρλ (χωρὶς πεποίθ---).— Χμ... θὰ προσπαθήσω... θὰ φροντίσω...

Μάξιμος.— Τὶ ξεροκέφαλος ποὺ εἶσαι τέλος πάντων... Κι' ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσον ἁπλᾶ. Ἂς τὰ ἐπαναλάβουμε: εἶσαι ὑποδιευθυντὴς τραπέζης, ἐγὼ εἶμαι μονάχα τριάντα δυὸ ἐτῶν, ἡ μητέρα μου λέγεται κόμησσα ντ' Ἀλινιό...

Σάρλ.— Ναί, «ντ'» μὲ ἀπόστροφο...

Μάξιμος.— Μάλιστα. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν κάνῃς κουβέντα γιὰ τὰ αὐγὰ καὶ γιὰ τὰ βούτυρα...

Σάρλ.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ ἔχω καλὸ μνημονικό, κι' ὅμως φοβοῦμαι μήπως τὰ μπερδέψω ὅλα αὐτά.

Μάξιμος.— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ τὰ ἐπαναλαμβάνω... Εἶμαι πολὺ προνοητικὸς ἄνθρωπος ἐγώ... Λοιπὸν ἐξακολουθῶ: συναντιόμαστε πολὺ συχνὰ καὶ κάποτε βγαίνουμε ἔξω μαζὶ τὰ βράδυα... Τρῶμε ἐπίσης μαζί...

Σάρλ.— Ἆ, ναί, ξέχασες νὰ μοῦ πῇς ἂν ὑπάρχῃ κανένα φαῒ ποὺ δὲν τὸ τρῶς...

Μάξιμος.— Τὰ τρώω ὅλα, ἐκτὸς ἀπ' τὰ σπανάκια ποὺ τὰ συχαίνομαι. Θὰ τὸ θυμᾶσαι; (Μὲ τὸ σοβαρὸ ὕφος ἑνὸς καθηγητοῦ ποὺ ἐξετάζει) Κι' ὁ θεῖος μου; Πῶς λέγεται ὁ θεῖος μου;

Σάρλ (προσπαθῶντας νὰ θυμηθῇ).— Ὁ θεῖος σου; Πῶς τὸν εἴπαμε: Σοσθέν;

Μάξιμος (ἔξω φρενῶν). —Ἀρσέν, ἠλίθιε!

Σάρλ.— Ναί, Ἀρσέν, μεῖνε ἥσυχος θὰ τὸ θυμοῦμαι...

Μάξιμος.— Μπράβο!... Τώρα γιὰ πέστα καὶ σὺ νὰ δοῦμε ἂν τὰ ἔμαθες;

Σάρλ (ἱδρώνοντας).— Στάσου... εἶμαι ὑποδιευθυντὴς τραπέζης... Τρῶμε μαζὶ τὰ βράδυα... Συχαίνεσαι τὰ ραδίκια...

Μάξιμος (φωνάζοντας).— Τὰ σπανάκια! Τὰ σπανάκια! Πρόσεξε λοιπόν, γιατὶ θὰ κάνῃς καμμιὰ γκάφα!

Σάρλ (μὲ ὕφος ἀποφασιστικό).— Λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι πιὸ προσεχτικὸς ἀπὸ σένα καὶ γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κάνω καμμιὰ γκάφα, ξέρω τὶ μοῦ μένει νὰ κάνω: νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ πάω νὰ φάω στὸ ἑστιατόριο! Ἔτσι δὲν θὰ τὰ μπερδέψω!

ΑΝΤΡΕ ΜΙΣΩ

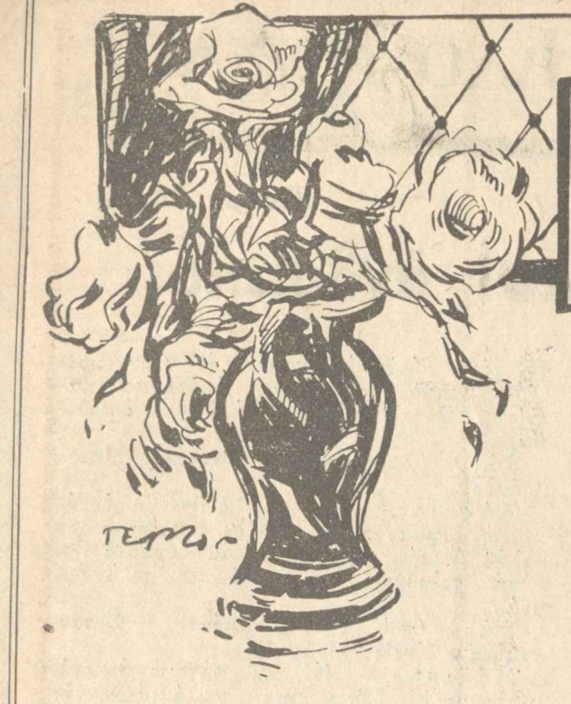

Ξένα ἀριστουργήματα

Πεταλουδίτσα!

Ἀλμπὲρ Ζάν

Ο Τζὰκ Μπέρεσφορ καθισμένος κοντὰ στὴ Μάμπελ ἐγύριζε τῆς σελίδες τῆς μουσικῆς. Ὅταν τέλειωσε τὸ κομμάτι ποὺ ἔπαιξε, τῆς ἅρπαξε μὲ πάθος τὸ χέρι καὶ τὄφερε στὰ χείλη του. Μόλις πρόφθασε νὰ τραβηχθῇ πίσω, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Ἔντγαρ Χάβελαντ μπῆκε μέσα στὸ σαλόνι.

Ἔκπληκτη γιὰ τὴν ἀπότομη τούτη εἰσβολὴ τοῦ συζύγου της, ἡ Μάμπελ ἔγινε μονομιᾶς κατάχλωμη.

—Ἀλλό! Μάμπελ! Τόσο πολὺ σᾶς φοβίζω λοιπόν; ρώτησε ὁ Ἔντγαρ σαρκαστικά.. Εἴσαστε πάρα πολὺ εὐαίσθητη σήμερα, μικρή μου πεταλουδίτσα!

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας ἀλλοιώθηκε.

—Ἄ! μὴ μὲ λέτε ἔτσι! Τὸν ἱκέτευσεν ἐκείνη.

—Μὰ γιατὶ ὄχι; Εἶναι ἕνα ὄμορφο φιλικὸ παρατσοῦκλι ποὺ ταιριάζει θαυμάσια στὴν γυναίκα ἑνὸς ἐντομολόγου!... Μὴ ξεχνᾶτε πὼς ἔχω στὴ διάθεσή μου τρεῖς χιλιάδες εἴδη λεπιδοπτέρων καὶ ὅτι σεῖς εἴσαστε ὁ μαργαρίτης τῆς συλλογῆς μου...

Ἡ Μάμπελ χαμήλωσε τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ ἀπαντήση. Διέκρινε μιὰν εἰρωνικὴ φοβέρα στὸν τόνο τοῦ συζύγου της καὶ τῆς ἦταν πολὺ δυσάρεστο ποὺ ὁ Ἔντγαρ διεκήρυττε μὲ τέτοιο τρόπο τὰ συζυγικά του δικαιώματα μπροστὰ στὸν καλεσμένο τους, κατατάσσοντας τὴν γυναίκα του ἀνάμεσα στὰ ἄθλια ἐκεῖνα ἔντομα ποὺ τὰ τρυποῦσε ἀνήλεα, μὲ μιὰ καρφίτσα καὶ ποὺ τὰ στερέωνε ὕστερα, ζωντανὰ ἀκόμη, πάνω στὴς ξύλινες πλάκες ποὺ στόλιζαν τὴς βιτρίνες τοῦ γραφείου του.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἦρθα τόσον ἀκατάλληλα νὰ διακόψω τὴν συμφωνία σας! ἐσυνέχισε ὁ φυσιοδίφης. Ὅμως ἤθελα πρὸ πάντων νὰ σᾶς δείξω τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβα πρὸ ὀλίγου.

Κι' ὅταν ἡ Μάμπελ ἔρριξε τὰ μάτια της πάνω στὸ τηλεγράφημα ποὺ τῆς ἔτεινε, τοῦ εἶπε:

—Πιστέψτε με Ἔντγαρ, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας αὐτή...

—Ἐλᾶτε Μάμπελ, μὴ λέτε ψέμματα! Ἡ ἰδέα πὼς ὁ μεγαλύτερος ἐκδότης τῆς Νέας Ὑόρκης ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους, νὰ ἐκδώση τὸ Ζωολογικὸν Λεξικόν μου σᾶς ἀφίνει ἀπολύτως ἀδιάφορη. Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ἡ ἐργασίες μου σᾶς φαίνονται πάρα πολὺ πληκτικές, καὶ ὅτι κρατᾶτε ὅλη σας τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ποίηση, τὴν ζωγραφικὴ καὶ τὴν μουσική...

Εἶχε τονίσει σκόπιμα τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, σὲ σημεῖο ποὺ ὁ Τζὰκ Μπέρεσφορ εἶχεν ἀνασηκώσει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπορία:

—Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό, Ἔντγαρ; ρώτησε.

—Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο! Ἡ μουσικὴ εἶναι γιὰ τὴς νέες γυναῖκες ὅ,τι εἶναι τὰ ἄνθη γιὰ τὴς πεταλοῦδες: ἕνας πειρασμός, μιὰ εὐχαρίστηση, μιὰ δικαιολογία τῆς ζωῆς!

Ἔπειτα, ἀλλάζοντας τὸν τόνο του, ὁ Χάβελαντ ἐπρόσθεσε:

—Λογαριάζω νὰ φύγω γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη αὔριο τὸ πρωΐ, μὲ τὸ τραῖνο τῶν 7 καὶ 50. Θὰ φροντίσετε Μάμπελ, νἆναι ἡ βαλίτζα μου ἕτοιμη τὴν ὥρα ἐκείνη, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μπορεῖτε νὰ βασίζεστε σὲ μένα! ἀποκρίθηκε ἡ νέα γυναίκα τοῦ ἐντομολόγου, μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ ὑποταγμένης σκλάβας.

—=—

... Ἡ Μάμπελ ἔκανε μερικὰ διστακτικὰ βήματα πάνω στὸ ἀμμῶδες μονοπάτι ποὺ

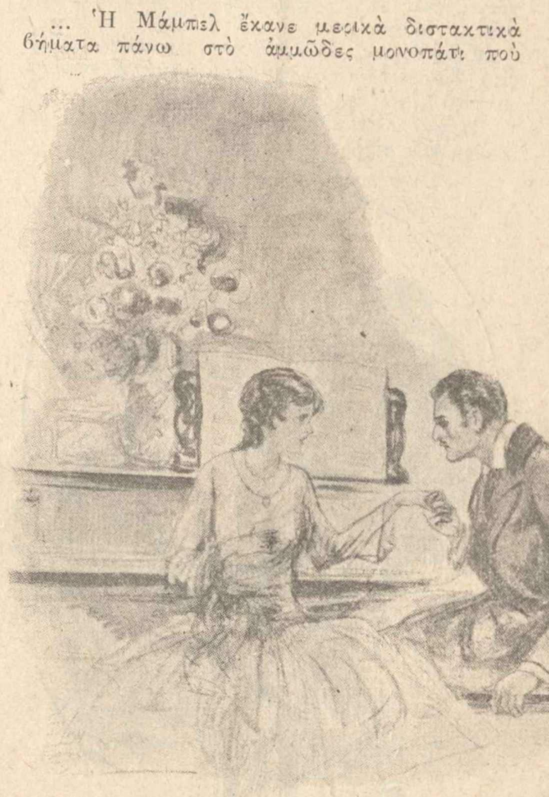

Τῆς ἅρπαξε μὲ πάθος τὸ χέρι καὶ τὄφερε στὰ χείλη του.

κατηφόριζε πρὸς τὴν ἀκτή.

—Τζάκ, εἴσαστε αὐτοῦ; ἐφώναξε ἡ Μάμπελ μὲ σιγανὴ φωνή.

Ἀπὸ τὸ κοίλωμα ἑνὸς βράχου, μιὰ σβέλτα σιλουέττα ὥρμησε ἔξαφνα μέσα ἀπὸ τὸ φυσικὸ τοῦτο καταφύγιο, καὶ δυὸ στιβαρὰ μπράτσα ἔκλεισαν ἐπάνω, στὸ φιδίσιο κορμί τῆς νέας γυναίκας. Ὑστερώτερα ὁ Μπέρεσφορ ρώτησε μ' ἀγωνία:

—Ἔφυγε;

—Ναί. Τί ἀνακούφισις!

—Τὸν μισεῖτε λοιπόν τόσο πολύ;

—Τόσο ὅσον ἀγαπῶ σᾶς!

Καὶ ἡ Μάμπελ τοῦ ἐξήγησε, σουφρώνοντας τὰ φρύδια της:

—Τὸν σιχαίνομαι γιατὶ εἶναι μοχθηρὸς καὶ σκληρός!

—Σκληρός;

—Ναί, Τζάκ! Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τρελλαίνεται νὰ βασανίζη τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὁλόγυρά του... Νά! Τῆς πεταλοῦδες, λόγου χάριν. Πριστοῦ τὴς καρφώσουν πάνω στὴν πλάκα, ὅλοι οἱ συνάδελφοι τοῦ ἀντρός μου, τὴς σκοτώνουν χύνοντας μιὰ σταλαγματιὰ ὀξέος πάνω στὸ κεφαλάκι τους. Αὐτὸς ὅμως, ἀπεναντίας, νοιώθει μιὰ φριχτὴ χαρὰ στὸ νὰ παρατείνη τὴν ἀγωνία τους. Τὴς τρυπᾷ καὶ ἔπειτα τὴς ἀφίνει νὰ χαροπαλεύουν, ὧρες ἀτελείωτες... Καταλαβαίνετε τώρα, σὲ ποιὸ βαθμὸ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ προξενεῖ ἀηδία ὅταν μὲ φωνάζει «μικρή του πεταλουδίτσα».

—Θὰ καταρθώσω μιὰ μέρα νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτόν! ἐδήλωσε ὁ Τζὰκ μὲ βεβαιότητα.

Ἔπειτα, δείχνοντας τὴν γυαλιστερή ρίνα μιᾶς βενζινακάτου ποὺ λικνιζόταν κάτω στὰ πόδια τους, πάνω στὰ κυματάκια, ὁ Μπέρεσφορ ἐπρόσθεσε:

—Ἐν τῷ μεταξύ, ἂς ἐπωφεληθοῦμε τὴν ἀπουσία του γιὰ νὰ δοκιμάσωμε τὸ κανώ, ποὺ μοῦ παρέδωσαν σήμερα πρωΐ.

Καὶ οἱ δυὸ νέοι μπαρκαρισθήκανε.

Κάθε ἔρως, στὴν ἀρχή, περικλείει ἐλπίδα ἀποδράσεως. Κι' ὅταν ὁ Τζὰκ ἔβαλε μπρὸς τὸ μοτέρ, τῆς Μάμπελ τῆς φάνηκε πὼς τὸ σκάφος τοῦτο ποὺ χοροπηδοῦσε τὴν ἔφερνε πρὸς ἕναν ἄγνωστο κόσμο, ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψη ἐπὶ τέλους, στικὸ καὶ τὴς χαρὲς μιᾶς καινούργιας ζωῆς.

—Τί καλὰ ποὺ εἴμαστε ἔτσι!

Μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα, τὰ στήθια κολλημένα πάνω στὸ χαμηλὸ σκαμνάκι ἡ νέα γυναίκα παραδινότανε μ' ὅλο της εἶναι στὴν μέθη αὐτή. Κι' ὁ Τζὰκ σφίγγοντας τὸ τιμόνι ἀνάμεσα στὰ συνεσπασμένα χέρια του, ὑπαγόρευε θαρρεῖς, ὅλες τὴς σκέψεις σ' ἕναν καταχτητικὸ ρυθμό.

Κυλήσανε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὑστερώτερα, ἀπότομα— τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ κανὼ διπλάρωνε ἕνα πορφυρὸ ἀκρωτήριο— μιὰ σειρῆνα ἄρχισε νὰ σφυρίζη καὶ κόκκινα φῶτα ἐτρύπησαν τὸ σκοτάδι...

Ὁ Μπέρεσφορ ἔκοψε τὸ γκάζι καὶ κανὼ σταμάτησε.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Μάμπελ νοιώθοντας ἕνα φρικίασμα.

—Ἡ ἀκτοφυλακή! ἀπήντησε ὁ Τζὰκ μονοσύλλαβα.

—Θεέ μου! Δὲν πρέπει νὰ μὲ δοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί! Θἄτανε φοβερὸ ἂν ὁ ἄντρας μου μάθαινε πὼς ἔκανα αὐτὸν τὸν περίπατο μαζί σας, ἀπόψε τὴ νύχτα.

Τότε ὁ Τζὰκ ἀνασήκωσε τὴν καπότα ποὺ ἔκρυβε τὰ δοχεῖα τῆς βενζίνης, ποὺ ἦταν στὴν πλώρη τοῦ κανώ.

—Κρυφθῆτε ἐκεῖ κάτω! τῆς ἐσύστησε.

Ἡ νέα γυναίκα ὑπάκουσε χωρὶς καμμιὰν ἀντίρρηση.

Σὲ λίγο ἡ ἀκτοφυλακὴ ἔφθασε:

—Τί κάνετε στὴ θάλασσα τέτοιαν ὥρα; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν τελωνοφυλάκων.

—Παίρνω τὸν ἀέρα μου!

Μὰ ὁ τελωνοφύλαξ εἶπε μὲ σαρκασμό:

—Βάζω στοίχημα πὼς ἔχετε αὐτοῦ μέσα, τοὐλάχιστο τα γαλόνια ἀλκοόλ!

Καὶ συγχρόνως ἀνασήκωσε τὸ μπράτσο του ποὺ κρατοῦσε τὴν ἀτσαλένια λόγχη μὲ τὴν ὁποία οἱ ἄνδρες τῶν τελωνείων τρυποῦν συνήθως τὰ ὕποπτα δέματα· ἡ λόγχη ἔπεσε σφυρίζοντας πάνω στὴν καπότα καὶ τὴν διεπέρασε.

Ἕνα φρικιαστικὸ οὐρλιαχτὸ ἀκούσθηκε μετὰ τὸ χτύπημα, ἐνῷ ὁ Μπέρεσφορ ὥρμησε πρὸς τὸν τελωνοφύλακα ποὺ εἶχε ρώσει ἀπὸ τὴν φρίκη.

Εἶχε τραβήξει μὲ δύναμη τὴν καπότα καὶ τὸ κουκλίστικο κορμάκι τῆς Μάμπελ φάνηκε καρφωμένο ἀπὸ τὴν λόγχη στὸ βάθος τῆς βενζινακάτου, σὰν ἕνα ἔντομο στὴν ξύλινη πλάκα του!

—Δυστυχισμένε, τί ἐκάνατε;

—Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς εἶχε πὼς ἔχετε κρυμμένο ἀλκοόλ, ἐκεῖ μέσα...

—Ποιὸς ἄνθρωπος;

Ὁ τελωνοφύλαξ τοὔδειξε τότε μιὰ σιλουέττα ἀνδρὸς ποὺ στηριζότανε στὸ κάγκελλο τῆς ἀκτοφυλακίδος:

—Ὁ Ἔντγαρ Χάβελαντ!

—Ἄ! σᾶς, θὰ σᾶς σκοτώσω σὰ σκυλί! ἐφώναξε ὁ Μπέρεσφορ στὸν σύζυγο τῆς Μάμπελ.

Μία πνιγμένη φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε, σα στὸ σκοτάδι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ λυγμούς:

—Πεταλουδίτσα ποὺ τὴν ἀγαποῦσα τόσο... Μικρή μου πεταλουδίτσα!

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Φ. Γιοφύλλη

Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς Ἀθήνας

Στὸ Μοναστηράκι μὲ τὸν Παπαδιαμάντη

Τὸ καφενεδάκι τοῦ ἁπλοϊκοῦ νησιώτου πλάϊ στὰ Τσαρουχάδικα.-Ὁ κύκλος τοῦ 1900 ἕως τὸ 1910.-Τὸ ἥρεμο καταφύγιο τοῦ Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ Ἀλεξ. Μωραϊτίδη.- Πῶς ἔγραφε τὰ διηγήματά του ὁ Παπαδιαμάντης μέσα στὸ καφενεῖο.-Τὸ ποίημα τοῦ Μωραϊτίδη καὶ ἡ συζήτησις περὶ ἔρωτος.

Ἐκεῖ κάτω στὸ Μοναστηράκι, κοντὰ στὴν πλατεία τοῦ Σταθμοῦ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, κάπως Ἀνατολικώτερα, ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά, πλάϊ στὸ δρομάκι μετὰ τὰ τσαρουχάδικα, ἦταν ἕνα λαϊκὸ καὶ ἁπλὸ καφενεῖο. Κι' ὅμως τὸ φτωχικὸ αὐτὸ καὶ ἀσήμαντο μὲ τὴν πρώτη ματιὰ καφενεδάκι εἶχε γνωρίση δόξες μεγάλες! Σ' ἐκείνη τὴν τρυπίτσα, ποὺ τώρα πιὰ δὲν εἶναι καφενεῖο—ἴσως καὶ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο νἄχῃ γκρεμισθῇ— ἐμαζεύοντο ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη σχεδὸν δεκαετία οἱ πιὸ ἀπόκοσμοι λόγιοι ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Ἡ δεκαετία αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀρχίζει τὸ 1900 καὶ τελειώνει τὸ 1910.

Ἐνῷ οἱ πιὸ μοντέρνοι λόγιοι ἐκείνου τοῦ καιροῦ ζοῦσαν μέσα στὴν δράση, ἐνῷ ἔκαναν ἄγρια προπαγάνδα γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ἐνῷ ἦσαν σκορπισμένοι στὰ σαλόνια καὶ στὰ πιὸ κοσμικὰ καφενεῖα ἢ μαζωμένοι στὰ γραφεῖα τῆς «Τέχνης» καὶ ἀργότερα τοῦ «Νουμᾶ», μιὰ παράμερη φωλίτσα λογίων ἐδημιουργεῖτο ἐκεῖ κάτω, πλάϊ στὰ τσαρουχάδικα, ἀνάμεσα σὲ ἁπλοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ. Μὰ οἱ λόγιοι ποὺ ἐσύχναζαν στὸ λαϊκὸ καφενεδάκι τοῦ Μοναστηρακιοῦ δὲν ἦσαν κοσμικοί. Ἢ μᾶλλον ἐφοβοῦντο τὸν κόσμο, τὴς συγκεντρώσεις, τὴς ὁρμητικὲς συζητήσεις, τὸ γλωσσικὸ ζήτημα... Ὅλ' αὐτὰ τοὺς ἐτρόμαζαν. Οἱ θαμῶνες τοῦ καφενείου ἐκείνου εἶχαν ὑπ' ὄψει τὸ παληὸ δίστιχον:

«Τὰ ἐκλεκτὰ τὰ πνεύματα
ποθοῦν τὴν ἠρεμίαν
καὶ φεύγουν τὴν μετὰ κοινῶν
ἀνθρώπων κοινωνίαν.»

Μὲ μόνη μιὰ μικρὴ διαφορά. Ὅτι οἱ ἀπόκοσμοι ἐκεῖνοι λόγιοι «κοινοὺς ἀνθρώπους» ἐθεώρουν τοὺς κοσμικοὺς καὶ τοὺς ἡμιμαθεῖς. Ἀντίθετα, τὸν λαόν, τὸν ἀγράμματο καὶ ἁγνό, λαὸ τὸν συναναστρέφοντο μὲ μεγάλη χαρά τους.

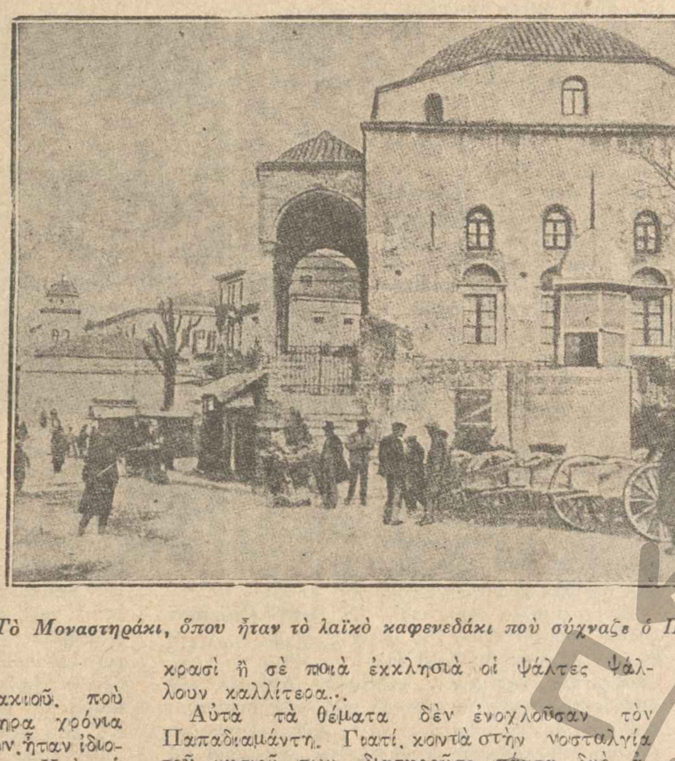

Τὸ Μοναστηράκι, ὅπου ἦταν τὸ λαϊκὸ καφενεδάκι ποὺ σύχναζε ὁ Παπαδιαμάντης.

= □ =

Τὸ καφενεδάκι τοῦ Μοναστηρακιοῦ, ποὺ εἶχε τὴν τιμὴ ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια νἆναι καὶ λίγο φιλολογικὸ κέντρον, ἦταν ἰδιοκτησία κάποιου ἁπλοϊκοῦ νησιώτη. Καὶ ὁ ἀπόκοσμος καὶ μελαγχολικὸς ἐκεῖνος, Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης τὸ εὕρισκεν ὡς ἕνα εὔκολο καὶ ἥσυχο καταφύγιο. Ἐκεῖ δὲν τὸν ἐνοχλοῦσε ἡ μεγάλη κίνησις τῆς πόλεως, οὔτε οἱ καλοντυμένοι καὶ κομψοὶ ἄνθρωποι, οὔτε ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ χαρὰ τῶν κενοδόξων τύπων. Εἶχε ἐκεῖ μέσα στὸ ἥρεμο νησιώτικο καφενεδάκι τὴν ἐντύπωση πὼς ζοῦσε ἀκόμα στὸ ἀγαπημένο του νησάκι, τὴν Σκίαθο. Οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι τῆς παληᾶς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ Μοναστηρακιοῦ, ποὺ ἐσύχναζαν ἐκεῖ, τοῦ ἔδιναν τὴν ψευδαίσθηση ὅτι ἦσαν ταπεινοὶ καὶ ἁπλοῖ νησιῶτες, χωρὶς κακίας, χωρὶς πάθη, χωρὶς τὸ σαράκι τοῦ ἀρριβισμοῦ...

Ἔπινε λοιπὸν ἐκεῖ μέσα τὸ καφεδάκι του ὁ γηραιὸς διηγηματογράφος καὶ ἀνέπνεεν ἕνα νησιώτικο περιβάλλον... Μὰ δὲν ἦταν ποτὲ τελείως μόνος. Συχνὰ ἐπήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε καὶ τὰ ἔλεγαν ὁ πατριώτης του καί φίλος του Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης, ποὺ ἔγραφε κι' ἐκεῖνος διηγήματα. Ἦταν τότε διωρισμένος καθηγητὴς στὴν Ἀθήνα καὶ μποροῦσε νὰ τὸν βλέπη συχνά. Μιλοῦσαν γιὰ τέχνη, γιὰ φιλολογία, γιὰ βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ κάποτε μάλιστα ἐσιγόψαλλαν κανένα τροπάρι... Μὰ συχνὰ μαζὶ κι' οἱ δυὸ ξανάφερναν στὴν κουβέντα τους τὴς παληὲς ἀναμνήσεις των ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ νησί τους, ἀπὸ τὴν γραφικὴ καὶ ἥσυχη Σκίαθο.

= □ =

Γύρω στὴν παρέα τῶν δυὸ Ἀλεξάνδρων συχνὰ ἐσυγκεντρώνοντο καὶ ἄλλα πρόσωπα. Προπάντων ἀρκετοὶ λόγιοι νεώτεροι, μὰ καὶ ἄνθρωποι φιλόθρησκοι, ἄνθρωποι ἐργατικοὶ καὶ εὐλαβικοί.

Ἐκεῖ δὲν συνεζητεῖτο οὔτε τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ποὺ ἀναστάτωνε τότε τοὺς κύκλους τῶν λογίων τῆς Ἀθήνας, οὔτε τὰ προσωπικὰ ζητήματα τῶν λογίων, οὔτε ἡ προσπάθειες γιὰ σχηματισμὸν κλίκας, οὔτε ὅλα τὰ κρύφια τῆς λογοτεχνίας μας. Ἐκεῖ ἤρεμα διηγοῦντο ὄμορφες ἱστορίες τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖ ἔλεγαν πράγματα θρησκευτικὰ καὶ ἅγια. Καὶ συχνὰ ἐγένετο συζήτησις περὶ τοῦ ποιὰ ταβέρνα ἔχει τὸ καλλίτερο κρασὶ ἢ σὲ ποιὰ ἐκκλησιὰ οἱ ψάλτες ψάλλουν καλλίτερα...

Αὐτὰ τὰ θέματα δὲν ἐνοχλοῦσαν τὸν Παπαδιαμάντη. Γιατί, κοντὰ στὴν νοσταλγία τοῦ νησιοῦ των, διατηροῦσε πάντα δυὸ ἀγάπες: τοῦ κρασιοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας!

Καὶ ὅταν ἔλειπεν ὁ κύρ—Ἀλέξανδρος ὁ Παπαδιαμάντης ἀπὸ τὸ καφενεδάκι ἦταν ἢ στὴν ἐκκλησία ἢ στὴν ταβέρνα. Ἡ ζωή του ἐμοιράζετο ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ τρία σημεῖα. Στὸ φτωχικό του δωμάτιο ἔζουσε μόνον ἐλάχιστες ὧρες τῆς νυχτός. Μόνον ὅταν ἐκοιμᾶτο.

= □ =

Ἐκεῖ στὸ καφενεδάκι αὐτό, πλάϊ στὰ τσαρουχάδικα ὁ Παπαδιαμάντης ἔπαιρνε τὰ χαρτιά του κι' ἔγραφε τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα Ἑλληνοχριστιανικά του διηγήματα.

Στὴν ἀρχὴ ἐζητοῦσε μελάνη ἀπὸ τὸν ἁπλοϊκὸ καφετζῆ κι' ἐκεῖνος πρόθυμος καὶ μὲ σεβασμὸ ἔσπευδε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

—Ὁρίστε τὴν καλαμαριά, κύρ— Ἀλέξανδρε! Ἔλεγε μὲ ὕφος ἐπίσημο καὶ τὴν ἐτοποθετοῦσε στὸ τραπεζάκι, μπροστὰ στὸν Παπαδιαμάντη.

Κι' ἐκεῖνος ἄρχιζε νὰ γράφῃ. Κι' ἔγραφε μὲ πολλὴν εὐκολία τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα εἰδυλλιακὰ καὶ γραφικά του διηγήματα.

Μὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ γράψη μὲ μελάνι. Τὸ κρασὶ τὸν εἶχε κυριεύση καὶ τὰ χέρι του ἔτρεμεν ἀπελπιστικά. Ὅταν προσπαθοῦσε νὰ γράψη μὲ μελάνι, τὰ ἐμουντζούρωνεν ὅλα... Ἔπαυσε λοιπὸν τότε νὰ μεταχειρίζεται πέννα καὶ μελάνι. Ἔγραφε μόνον μὲ τὸ πεντάλεπτο μολύβι του. Κι' ἔτσι ἔπαυσεν ὁ νησιώτης καφετζῆς νἄχῃ τὴν τιμὴ νὰ φέρνῃ τὴν καλαμαριὰ στὸν κύρ—Ἀλέξανδρο.

Βέβαια ὁ καφετζῆς δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς τί ἦταν ὁ Παπαδιαμάντης, μὰ ἀπὸ τὸν σεβασμὸ ποὺ τοῦ ἔδειχναν ὅλοι, καταλάβαινεν ὅτι εἶναι σπουδαῖο πρόσωπο καὶ σοφὸς ἄνθρωπος, κι' ἂς ἦταν κακοντυμένος καὶ βρωμερός,—σχεδὸν κουρελῆς...

= □ =

Ἡ συγκεντρώσεις στὸ καφενεδάκι αὐτὸ ἦταν συχνές. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντη καὶ τὸν Μωραϊτίδη, ἐπήγαιναν συχνὰ στὴν παρέα τους καὶ ὁ Χαρίλαος Παπαντωνίου μὲ τὴν βυζαντινή του μορφὴ καὶ μὲ τὴν βυζαντινοπάθειά του, ὁ Χρῆστος Βαρλέντης καὶ ἄλλοι ὅλοι σχεδὸν μακαρίτες σήμερα. Οἱ πιὸ νέοι δὲν ἐσύχναζαν στὸν κύκλο τοῦ Παπαδιαμάντη. Μάλιστα οἱ πιὸ φανατικοὶ δημοτικιστὲς τὸν ἀπεκήρυτταν, γιατὶ στὰ διηγήματά του ἀνακάτευε τὴν γλῶσσα σὲ βαθμὸ ἀπελπιστικό...

Ἡ κουβέντα ἦταν ἐκεῖ ἁπλῆ καὶ ἤρεμη καὶ διεκόπτετο συχνὰ μόλις ἐνύχτωνε. Καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ καφενεδάκι αὐτὸ οἱ μακαρίτες δυὸ Ἀλέξανδροι, Παπαδιαμάντης καὶ Μωραϊτίδης, ἐξεκινοῦσαν σιγά—σιγὰ κι' ἐπήγαιναν σ' ἕνα μικρὸ ἐκκλησιδάκι τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ὅπου ἔψαλλαν κατανυκτικώτατα τὸν ἑσπερινό.

Καὶ μετὰ τὸν ἑσπερινὸ ὁ Παπαδιαμάντης κατέληγε σὲ καμμιὰ ἥσυχη ταβερνίτσα, γιὰ νὰ πιῇ τὴν σχετικὴ δόση του...

Κάπου—κάπου οἱ δυὸ κύρ—Ἀλέξανδροι, μετὰ τὸν ἑσπερινόν, μετέβαιναν στὴν Δεξαμενή, ὅπου ἦταν κέντρον λογίων. Ἡ δεξαμενή καὶ πρὸ πάντων τὸ καφενεδάκι της ἦταν ὅλην τὴν ἡμέραν ἀληθινὸ «λημέρι» λογίων. Ἔχει μάλιστα μεγάλην φιλολογικὴν ἱστορίαν. Μὰ ὁ Παπαδιαμάντης σπάνια ἀνέβαινεν ἐκεῖ καὶ κυρίως κατὰ τὰ βράδυα. Τὴς ὧρες τῆς ἐργασίας του ἢ τῆς ἀργίας του τὴς περνοῦσε συνήθως στὸ καφενεδάκι τοῦ Μοναστηρακιοῦ.

= □ =

Διάφορα λογοτεχνικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα συνεζητοῦντο στὸν κύκλο τῶν λογίων τοῦ Μοναστηρακιοῦ. Κυρίως ὅμως μὲ τὴν παλαιὰ χριστιανική τους μορφή. Ζητήματα ἐρώτων καὶ εἰδύλλια σύγχρονα δὲν ἔμπαιναν στὴς συζητήσεις ἐκεῖνες. Οὔτε ἡ λυρικὴ ποίηση καὶ οἱ ἐρωτικοὶ στίχοι εἶχαν τὴν θέση τους ἐκεῖ.

Ὡστόσο ἕνα ἀπογευματάκι ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης εἶπε στὸν Παπαδιαμάντη καὶ τοὺς ἄλλους λογίους ποὺ παρευρίσκοντο:

—Θέλω νὰ σᾶς διαβάσω ἕνα ποίημά μου λυρικό, ποὺ ἔγραψα τελευταῖα... Θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσετε;

Ὁ Παπαδιαμάντης ἐξεπλάγη. Ἤξερε ὅτι ὁ Μωραϊτίδης ἔγραφεν ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, μὰ ὄχι καὶ λυρικὰ ποιήματα. Ὡστόσο δὲν ἔφερεν ἀντίρρηση, ἔγυρε ταπεινὰ τὸ κεφάλι του, ὅπως ἔκανε συχνά, καὶ εἶπεν:

—Ἔστω. Νὰ τ' ἀκούσωμε...

Καὶ ὁ Μωραϊτίδης ἐδιάβασε ἤρεμα καὶ μὲ ὕφος ἐκκλησιαστικὸ τὸ ἀκόλουθο ἐρωτικὸ ποίημά του:

Μαζὶ μὲ τὴν αὐγὴ ξυπνῶ
—γιὰ νὰ ἰδῶ στὸν οὐρανὸ
τ' ὡραῖο τριανταφυλλί σου,
Ποὺ μοῦ θυμίζει τὴ μορφή σου
Καὶ ἀνεβαίνω στὸ βουνὸ
κάθε αὐγὴ ὅταν ξυπνῶ.

Ἀχ! ὅταν σ' ἔβλεπα σιμά μου,
ἐνόμιζα πὼς ἡ αὐγὴ
ὅλη δροσιὰ ἦλθε στὴ γῆ,
γιὰ νὰ δροσίσῃ τὴν καρδιά μου.

Τώρα ποὺ πέταξες, πουλί,
καὶ ἄλλη τὸ τριανταφυλλὶ
δὲν τὸ φορεῖ ὡσὰν ἐσένα
περήφανα χαριτωμένα,
κάθε αὐγὴ ὅταν ξυπνῶ
τ' ἀναζητῶ στὸν οὐρανό...

Μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα, ὁ Μωραϊτίδης ἐκύτταξεν ἐρωτηματικὰ τὸν Παπαδιαμάντη. Μὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων τὰ μάτια καρφώθηκαν στὸν Παπαδιαμάντη. Κι' ἐκεῖνος ἐκύτταξε μὲ συμπάθεια τὸν Μωραϊτίδη καὶ τὸν ρώτησε:

—Πῶς τὄπαθες αὐτό;

—Ποιό; ἐρώτησε μ' ἀπορία ὁ Μωραϊτίδης.

—Ἐρωτεύθηκες ἔτσι ξαφνικά, ἅγιε ἄνθρωπε;

—Ὄχι, ἐδικαιολογήθη ὁ Μωραϊτίδης. Δὲν εἶναι γιὰ μένα τὸ ποίημα. Ὁ ποιητὴς μπορεῖ νὰ γράφῃ ὅ,τι θέλει, χωρὶς νὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἥρως τοῦ ποιήματός του... Ἔπειτα καὶ σύ, ἀγαπητέ μου Παπαδιαμάντη σὲ κάποιο σου διήγημα ἔχεις ἕνα ποίημα ἐρωτικό. Θὰ πῇ πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος;

—Ναί ἔχω ἐρωτικὸ ποίημα, μὰ τὸ λέει ὁ ἥρως μου. Ἐκεῖνος εἶναι ἐρωτευμένος καὶ ὄχι ἐγώ...—

—Μὰ καὶ ἐμὲ ὁ ἄγνωστος ἥρως μου λέει γιὰ τὴν μορφὴ τῆς ἀγάπης του. Ὄχι ἐγώ...

—Ἀφισέ τα αὐτά, φίλε... εἶπεν ὁ Παπαδιαμάντης. Ἀφισέ τα...

Καὶ ὅλοι ἐχαμογέλασαν. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐπίστευσε πραγματικὰ ὅτι ὁ καθηγητὴς μὲ τὰ μακρυὰ μαῦρα γένεια, ὁ ψάλτης τοῦ ἑσπερινοῦ, ἦτο ἐρωτευμένος...

=□=

Αὐτὴ ἡ ἤρεμη συγκέντρωση τῶν λογίων, τῶν ἀπόκοσμων καὶ ἐρημικῶν λογίων, διήρκεσε δέκα περίπου χρόνια. Κατὰ τὴν ἴδιαν ἐποχὴν τὸ φιλολογικὸ καφενεῖο τῆς Δεξαμενῆς ἦτο στὴς δόξες του. Καὶ μάλιστα ἡ δράση του ἦτο θορυβώδης καὶ περίεργος.

Διὰ τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τοῦ καφενείου τῆς Δεξαμενῆς θὰ μιλήσωμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Σκέψεις
γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὸν ἔρωτα

Ἀχάριστη! Κάθε γυναίκα εἶνε πάντοτε βέβαιη ὅτι θ' ἀκούσῃ αὐτὴ τὴ λέξη, κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἄνδρας τῆς προσφέρει τὸ πᾶν καὶ αὐτὴ δὲν δέχεται τίποτα.

(Ζὼρζ ντὲ Πόρτο—Ρίς)

—=—

Ὢ! οἱ ἄνδρες! Ὅταν μιὰ γυναίκα εἶνε ντυμένη μπαλαρίνα, τοὺς φαίνεται ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἐπιθυμητή.

(Μωρὶς Ντονναί)

—=—

Εἶνε ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι οἱ ἄνδρες ποὺ εἶνε τόσο ἐπιεικεῖς γιὰ τὴς γυναῖκες ποὺ τοὺς καταστρέφουν, εἶνε τόσο σκληροὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ τοὺς δίνουν χρήματα.

(Μωρὶς Ντονναί)

—=—

Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος θυσιαζομένου εἰς τὴν ἀνάγκην.

(Φρόϋντ)

Τὸ πιὸ παράξενο φίλμ

"Ἂν εἶχα ἕνα ἑκατομμύριο!"

Τὸ ἔγραψαν 18 σεναρίσται καὶ τὸ γύρισαν 8 σκηνοθέτες!

Ὁ Ἔρνστ Λούμπιτς, ὁ Νόρμαν Τώγογκ, ὁ Στέφαν Ρόμπερτ, ὁ Νόρμαν Μὰκ Λέοντ, ὁ Τζέϊμς Κροὺζ, ὁ Οὐΐλλιαμ Σέτερ κι' ὁ Μπροὺς Οὔμπερτον εἶναι οἱ ὀκτὼ... δράσται ἑνὸς πρωτοφανοῦς σὲ πρωτοτυπία φὶλμ ποὺ γυρίζεται ἤδη στὸ Λονδῖνο. Τὸ φὶλμ αὐτό, δὲν γυρίστηκε μόνο ἀπ' τοὺς 8 αὐτοὺς σκηνοθέτας, ἀλλὰ γράφτηκε καὶ ἀπὸ 18—δεκαοκτὼ παρακαλῶ—σεναρίστας !

Ἂς ἐξηγούμεθα ὅμως καλλίτερα : Ἡ κυρία ὑπόθεσις τοῦ φὶλμ ὀφείλεται στὸν Ρομπὲρ Ἀντρέους. Τὸ θέμα τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς δόθηκε σὲ δεκαοχτὼ διαφόρους σεναρίστας οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον ὁ καθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰδίου θέματος νὰ γράψῃ ἕνα σενάριο, ὅπως τὸ φανταζόταν... Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τοὺς ὀκτὼ σκηνοθέτας, στοὺς ὁποίους δόθηκε ἀπόλυτος ἐλευθερία νὰ... φαντασθοῦν τὸ φίλμ, ὅπως νόμιζαν καλύτερα. Ἀλλὰ καὶ στοὺς ἠθοποιοὺς δόθηκε ἀπόλυτος ἐλευθερία... κινήσεων. Μιὰ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ διάλεξε τὰ καλύτερα ἐπεισόδια τῶν δεκαοκτὼ σεναρίστ, τὴς καλλίτερες σκηνοθεσίες τῶν ὀκτὼ σκηνοθετῶν καὶ τοὺς καλυτέρους ἠθοποιούς. Τὰ συνέδεσε ὅλα αὐτὰ μεταξύ των κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπο κι' ἔφτιαξε ἕνα... μιξοπάρθενον φίλμ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ ἐπιτυχία ἦταν πρωτοφανής, ὅπως πρωτοφανὲς ἦταν καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ φίλμ !

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ὑπόθεσίς του :

Ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Τζὼν Γκλίντεν (Ρίτσαρ Μπέννετ) ὑπαγορεύει στὸν ἰδιαίτερο γραμματέα του τὴν διαθήκη του, παρουσίᾳ τοῦ γιατροῦ του καὶ δύο συμβολαιογράφων. Τὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικό του εἶναι ἐκείνη τὴ μέρα ἀνάστατο. Ὅλοι ἐλπίζουν πὼς κάτι θὰ τσιμπήσουν... Ξαφνικά, ἐνῶ ἀκόμη ὁ Τζὼν Γκλίντεν ὑπαγορεύει, ἀκούει πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του φωνές :

—Ψτ ! ψτ ! Ὁ προϊστάμενός μας φαίνεται πὼς ἔχει μετρημένα τὰ ψωμιά του !

—Ἃ ! Γι' αὐτὸ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς. Σὲ λίγες μέρες θὰ παραδώσῃ ψυχή...

Ἡ Οὐάϊν Γκίμπσον ὡς Σμὶθ Βιολέτ.

Εἶναι σχόλια τῶν ὑπαλλήλων του. Ὁ Τζὼν Γκλίντεν ταράζεται, θυμώνει κι' ἀποφασίζει νὰ μὴν... πεθάνῃ. Διώχνει τὸν γραμματέα του, τὸν γιατρὸ καὶ τοὺς δυὸ συμβολαιογράφους, δηλώνοντάς τους κατηγορηματικῶς : «Φύγετε ! Θὰ ζήσω τόσο ὅσο θὰ χρειασθῶ νὰ μοιράσω μόνος μου τὴν περιουσία μου σ' ἀνθρώπους ἀγνώστους μου, ἀλλὰ ποὺ νὰ ἀξίζουν».

Κατόπι παίρνει ἕνα σταγονόμετρο, τὸ βουτᾷ στὴ μελάνη καὶ ἀρχίζει νά... μουντζουρώνῃ μὲ τὴς σταγόνες τῆς μελάνης τὴς σελίδες ἑνὸς «Ὁδηγοῦ ἐπαγγελματιῶν»! Ἔτσι, ἡ σταγόνες πέφτουν κατὰ τύχην ἐπάνω σὲ ὀκτὼ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι καὶ οἱ νόμιμοι.... κληρονόμοι του ! Ὑπογράφει ὀκτὼ τσὲκ ἐπ' ὀνόματί των καὶ τρέχει νὰ τὰ μοιράσῃ ὁ ἴδιος.

Ὁ πρῶτος τυχερὸς εἶναι κάποιος Ἔνρυ Μπημπόντυ, ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα υαλικῶν, ὁ ὁποῖος περνᾷ τὴς μέρες μέσα σὲ μιὰ διαρκῆ ἀγωνία : «Θὰ σπάσω πάλι τίποτε σήμερα, δὲν θὰ σπάσω;» Καὶ κάθε μέρα σπάνει κι' ἀπὸ κάτι !

Ὅταν ὁ Ἔνου Μπήμποντυ (Τσάρλι Ροὺγκλς) γίνεται κάτοχος τοῦ ἑκατομμυρίου τοῦ Τζὼν Γκλίντεν μπαίνει ἕνα πρωΐ μέσα στὸ κατάστημα καὶ βγάζει τὸ ἄχτι του : μπροστὰ στὸν κατάπληκτο προϊστάμενό του σπάνει γυαλικὰ ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου ! Ἔπειτα τὸν πληρώνει μὲ τὸ τσέκ !

Ὁ δεύτερος τυχερὸς εἶναι ἡ μικρούλα Σμὶθ Βιολέτ, χορεύτρια στὸ «Καμπαρὲ τῆς λευταίας Τύχης» ποὺ περιμένει πάντα τ τελευταία Τύχη. Ὅταν ἡ τύχη αὐτὴ τῆς χεται ἐπὶ τέλους μεταφρασμένη σ' ἕνα ἑ τομμύριο, ἡ μικρὴ Σμὶθ Βιολέτ (Οὐάϊν Γκ σον) τὰ χάνει. Ὡστόσο, λαχταρῶντας νὰ μηθῇ πολύ, βαρυεστημένη ἀπ' τ' ἀ ξενύχτια, πηγαίνει στὸ πολυτελέστερο ξεν χεῖο ὕπνου τοῦ Λονδίνου, νοικιάζει τὸ κοιβώτερο δωμάτιο καὶ πέφτει σ' ἕνα στιο κρεββάτι ὁλόχρυσο, μὲ μεταξωτὰ σ σματα ὅπου κοιμᾶται, κοιμᾶται, ἕως ἔρχεται νὰ τὴν ξυπνήσῃ ἡ ἀστυνομία, μεταξὺ εἶχε τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη της, ἐπειδ χε ἐξαφανισθῇ ἀπ' τὸ καμπαρέ της !

Ὁ τρίτος τυχερὸς εἶναι καὶ ὁ... ἀ στερος ! Τὴν στιγμὴ ποὺ παίρνει τὸ τοῦ ἑκατομμυρίου ὁ Ἔντι Τζάκσον (Ζ Ράφτ) καταζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία κάποια πλαστογραφία του ! Ἔτσι δὲν μ νὰ ἐξαργυρώσῃ πουθενὰ τὸ πολύτιμο του. Τέλος τὸ ἀνταλλάσσει σ' ἕνα ἄσυλ στέγων γιὰ μιᾶς νύχτας ὕπνο ! Ἐν τῷ με ξὺ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀσύλου τὸν καταδ στὴν ἀστυνομία καὶ ὁ δυστυχὴς Ἔντυ γεῖται στὸ φρέσκο, χωρὶς νὰ προφθάσῃ ν' πολαύσῃ τὸν ὕπνο ποὺ τόσο ἀκριβοπλήρ

Σὲ κάποιαν ἀπόμερη συνοικία τοῦ Λονδ βρίσκονται δυὸ ἄλ τυχεροί : Ἡ Ἐ (Ἄλισον Σκίτγουο κι' ὁ Ρόλλο (Κ.Φίελ κι' οἱ δυὸ ἠθοποι νὸς συνοικιακοῦ θ τρου, ποὺ τοὺς τρώει μιὰ κοινὴ ἐπ μία : Ν' ἀγοράσου να αὐτοκινητάκι φ

Ὁ Τζὼν Γκλί τοὺς ἀνακαλύπτει τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πρ ματοποιήσουν τ' ὄ τους. Οἱ δυὸ τυχ μας σπεύδουν ἀμέ σ' ἕνα ὑποκατάστ τῆς ἑταιρίας Φόρντ ἀγοράζουν... εἴκοσι τοκίνητα, προσλαμβάνουν ἰσαρίθμους φὲρ καὶ μὴ γνωρίζοντας πῶς νὰ τ χρησιμοποιήσουν διοργανώνουν αὐτοκιν στικοὺς ἀγῶνας, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποί εἶναι νὰ θρυμματισθοῦν καὶ τὰ εἴκοσι τοκίνητα... Τότε ἀγοράζουν ἕνα αὐτ νητάκι πολυτελείας καὶ τὸ ὁδηγοῦν ἀ ἀργὰ γιὰ νὰ προλάβουν κάθε ἐνδεχόμενο στύχημα. Ἀλλὰ ὁ ἀπρόσεκτος σωφὲρ ἑ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου ποὺ μετέφερε γ πέφτει ἐπάνω τους καὶ τοὺς τσακίζει τὸ α τοκίνητο, ἐνῶ οἱ δυὸ τυχεροί μας παίρν ἕνα θαυμάσιο μπάνιο ἀπό... γάλα !

Ὁ ἕκτος τυχερὸς εἶναι ἕνας πτωχὸς στὴς σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα, ὁ Μ. Μπ ουν (Σὰρλ Λώθτον). Μόλις παίρνει τὸ τσ πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὸν προϊστάμενό τ καὶ στέκεται μπροστά του ἀμίλητος.

—Τί θέλετε κ. Μπράουν ; τὸν ρωτᾷ αὐ

Ὁ Μ. Μπράουν ἀντὶ ἀπαντήσεως βγ καὶ τοῦ δείχνει κοροϊδευτικὰ τὴν γλῶσσα Ἐννοεῖται πὼς ἀμέσως ἐκδιώκεται πῆ λάξ. Ἀλλὰ αὐτὸ βέβαια λίγο τὸν ἐνδιαφέρ

Τὸ τελευταῖο τσὲκ τοῦ Τζὼν Γκλίντεν πῆρε κάποια οἰκότροφος ἑνὸς ἰδιωτικοῦ γηρ κομείου, ὀνόματι Βάλκερ. Ἡ κ. Βάλκερ πόν. ἀγοράζει τὸ ...οκομεῖο, διώχνει τὴν δ ευθύντριά του κατὰ τῆς ὁποίας, εἶχε παρά να καὶ ὀργανώνει χοροὺς καὶ δεξιώσεις προσκαλεῖ ὅλους τούς... ἀπομάχους τοῦ Λ δίνου !

Ἀλλὰ τότε συμβαίνει κάτι ἀνέλπιστο. Σ χορὸν αὐτὸν λαμβάνει μέρος κι' ὁ ἴδιος Γκλίντεν ὁ ὁποῖος ἂς σημειωθῇ ὅτι ἦταν αὐτός.. ἀπόμαχος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκ τοῦ χοροῦ ἐρωτεύεται τὴν κ. Βάλκερ καὶ ζητᾷ τὸ χέρι.

Ἔτσι, μὲ τὸ τελευταῖο ἑκατομμύριο τοῦ ἔμενε ἀκόμη ἀδιάθετο, ὁ Γκλίντεν ἀ φασίζει νά... ξαναφτιάξῃ τὴν ζωή του !

Οἱ ἐξωφρενισμοὶ τῆς κενοδοξίας

Τὰ πιὸ παράξενα ἐπισκεπτήρια

Ἡ ἱστορία τῶν ἐπισκεπτηρίων. - Ἐπισκεπτήρια ἔγχρωμα καὶ μέ... φωτογραφία τοῦ κατόχου των ! - Ὁ μάγειρος ποὺ πλαισιώνει τ' ὄνομά του μέ... τεντζερέδια. - Ἐπισκεπτηριόπληκτοι ! - 500 ἑκατομμύρια ἐπισκεπτήρια τὸν χρόνο !

ΤΑ ἐπισκεπτήρια, τὰ μικρὰ αὐτὰ παραλληλόγραμμα χαρτονάκια ποὺ ἐκτελοῦν τὴς πιὸ λεπτὲς καὶ δύσκολες ἐπιθυμίες μας, ποὺ ἀναλαμβάνουν μὲ τὸν ἀφιλοκερδέστερο τρόπο νὰ μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τῆς... ἀνεπιθύμητες κοσμικὲς ὑποχρεώσεις μας, ἔχουν τὴν ἱστορία των.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ κομψὰ χαρτονάκια ποὺ μεταβάλλονται σὲ διάστημα τριῶν λεπτῶν στὰ χέρια τοῦ τυπογράφου σὲ ἐπισήμους ἀντιπροσώπους τῆς... προσωπικότητός μας, εἶναι ἀκόμη οἱ πιστότεροι διαλαληταὶ τῆς ἀπ' αἰώνων χρονολογουμένης ἀνθρωπίνης ματαιοδοξίας, ἀλλὰ κάποτε καὶ ἀνοησίας, καὶ ἀφελείας καί... βλακείας !

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξουμε σὲ πολὺ παληὲς ἐποχὲς γιὰ νὰ βροῦμε τὴν καταγωγή τους. Ὁ 18ος ὅμως αἰὼν ὑπῆρξε ὁ κατ' ἐξοχὴν αἰὼν τῶν ἐπισκεπτηρίων. Τότε, ἐπικρατοῦσαν ἡ πιὸ ἐξεζητημένες κοσμικὲς συνήθειες κι' οἱ πιὸ ἐξωφρενικοὶ τύποι εὐγενείας. Δὲν ἦταν λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴν ἀκμάσῃ καὶ τὸ κομψότατο ἐπισκεπτήριο, τὸ ὁποῖο σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἀληθινὸ κομψοτέχνημα στὸ εἶδος του.

Ἔτσι, παρουσιάσθηκαν τὰ ἔγχρωμα ἐπισκεπτήρια ποὺ τὰ ζωγράφιζε ὁ καθεὶς σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα καὶ τὴς ἀντιλήψεις του.

Ὁ στρατηγὸς κόμης ντ' Ἀλὲ ζωγράφισε γύρω ἀπ' τ' ὄνομά του ἕνα πλαίσιο ἀπό... κανόνια, σημαίες, τύμπανα καὶ Μεγαλόσταυρους! Ἀκολουθῶντας δὲ τὸ παράδειγμά του κάποιος μάγειρος, μετέφερε σ' ἐγχρώμους παραστάσεις ὅλα τὰ πιάτα καί... τεντζερέδια τοῦ μαγαζιοῦ του ὡς πλαίσιο γύρω ἀπ' τ' ὄνομά του.

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις κατήργησε τὴν ἀστεία αὐτὴ συνήθεια, ἀλλὰ ἔφερε μιὰν ἄλλη, ἴσως χειρότερη : Ἀντικατέστησε τὰ πλαίσια μὲ τὰ σήματα κάθε πολιτικοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος !

Τέλος ἡ ἐποχὴ τῆς Αὐτοκρατορίας γεμίζει τὰ ἐπισκεπτήρια μὲ τῆς... στολὲς ὅλων τῶν ταγμάτων, τόσο τῆς Γαλλικῆς αὐτοκρατορίας, ὅσο καὶ τῶν ἀρχαίων ρωμαϊκῶν καὶ τυρρηνικῶν κρατῶν.

Ἔκτοτε ἀρχίζει ἡ παρακμὴ τῶν ἐπισκεπτηρίων. Ἡ λιθογραφία ἀντικαθίσταται ἀπ' τὴν τυπογραφία, ἡ ὁποία καταργεῖ ὅλες τῆς... τζιριτζάντζαυλες καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἁπλότητα.

Τὸ 1825 ἐμφανίζονται καὶ τὰ πρῶτα πένθιμα ἐπισκεπτήρια τὰ ὁποῖα... ἀρέσουν καὶ ἡ χρῆσις των γενικεύεται καταπληκτικά ! Μερικοὶ μάλιστα φτάνουν μέχρι τοῦ βαθμοῦ νὰ τυπώνουν τὸ ὄνομά τους ἄσπρο ἐπάνω σὲ μαῦρο χαρτόνι.

Ἀπὸ τὸ 1825 κι' ὕστερα ἀλλάζει μόνο τὸ σχῆμα των. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν τετράγωνα, ὕστερα παραλληλόγραμμα καὶ σ' αὐτὸ τὸ σχῆμα ἔμειναν ὡς σήμερα.

* * *

Ὡστόσο τὰ ἐπισκεπτήρια δὲν ἔχουν μόνο τὴν δική των ἱστορία, ἡ ὁποία τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν παρουσιάζει κανένα ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον.

Τὰ ἐπισκεπτήρια ἔχουν καὶ τὴν ἱστορία τῶν κατόχων, ἤ, ἂν θέλετε ν' ἀκριβολογήσουμε, τὴν ἱστορία τῆς.. κουταμάρας τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὰ μετεχειρίσθησαν ! Ἡ διάφορες συλλογὲς ἐπισκεπτηρίων τοῦ 17ου αἰῶνος ποὺ ὑπάρχουν, παρουσιάζουν μοναδικὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως.

Ἀλλὰ ἀκόμη μεγαλείτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑβδομάδος», ἡ σπανία συλλογὴ ἐπισκεπτηρίων τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας τοῦ 19ου αἰῶνος ποὺ βρίσκεται στὴν κατοχὴ τοῦ γνωστοῦ γάλλου πολιτευτοῦ καὶ τέως ὑπουργοῦ κ. Λεὼν Μπαρτοῦ.

Ἀπ' τὴν συλλογὴ αὐτὴ ἀναγράφουμε μερικὰ ἐδῶ, ποὺ ξεπερνοῦν κάθε κενοδοξία καὶ μεγαλομανία. Ἰδοὺ ἕνα ὡραιότατο ἐπισκεπτήριο: «Μ. Ρ....., ὑποδιευθυντὴς τοῦ Γραφείου τοῦ ὑπογραμματέως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν».

Πολλὲς φορὲς ἡ μεγαλομανία ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς τρέλλας, καὶ τότε οἱ... ἰδιοκτῆται τῶν ἐπισκεπτηρίων γράφουν ὅ,τι τοὺς φέρει ἡ λόξα. Ἰδοὺ ἕνα τέτοιο : «Ἀρμάνδος Μ. Ι. Χ., Ἀνθρωπιστὴς φιλόσοφος καὶ ἐφευρέτης τῆς ἀνυπαρξίας τοῦ Θεοῦ».

Δὲν λείπουν βέβαια καὶ οἱ ἀφελεῖς. Ὁρίστε ἕνας : «Α. Π..., εἰδικὸς πεδικιουρίστας ὅλων τῶν πρεσβειῶν» (!). Ἀλλὰ κι' ἕνας ἄλλος ἀφελέστατος : «Φραγκῖσκος Σ....., σχεδιαστὴς λιθογράφος, βραβευθεὶς ἀπὸ τοὺς ἄγγλους λιθογράφους δι' ἑνὸς ἐπαργύρου μελανοδοχείου». Μετὰ τοὺς ἀφελεῖς ἔρχονται οἱ φανταγμένοι, αὐτοὶ ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ πιστεύουν πὼς εἶναι κάτι, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νἆναι τίποτε.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ Π.
Κουρεὺς
Πατὴρ 6 τέκνων.
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Σ.
Σχεδιαστὴς Λιθογράφος.
Ἐβραβεύθη ἀπὸ τοὺς ἄγγλους λιθογράφους δι' ἐπαργύρου μελανοδοχείου.
ΛΑΖΑΡΟΣ Δ.
Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀκαδημίας τοῦ μπιλλιάρδου.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει γράψει στὴν κάρτα του, μὲ τὰ μεγαλείτερα στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου : Λάζαρος Δ. ἀξιωματικὸς τῆς Ἀκαδημίας». Ἀπὸ κάτω δὲ μὲ τὰ μικρότερα στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν : «τοῦ μπιλλιάρδου» ! Ἔτσι κατώρθωνε νἆναι μ' ἕνα σμπάρο καί... ἀξιωματικὸς τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ μπιλλιάρδου.

Ἕνας ἄλλος γράφει: «Ἐδμόνδος Π... κουρεύς, πατὴρ ἕξ τέκνων ὑγιεστάτων ὡς ὁ πατήρ των», σὰν νὰ ἐνδιέφερε τοὺς συνανθρώπους του πόσα παιδιὰ εἶχε καὶ πῶς ἦσαν στὴν ὑγεία τους !

* * *

Οἱ ἐξωφρενισμοὶ ὅμως τῶν ἐπισκεπτηριοπλήκτων ἀνθρώπων δὲν ἔχουν ὅρια. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ τύπωναν τ' ὄνομά των ἀνάποδα καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἴσια, γιὰ νά... τραβοῦν τὴν προσοχὴ τῶν ὅσων δὲν τοὺς ἤξεραν κι' ἀπ' τὴν.. ἀνάποδη. Ἀκόμη καὶ ἄλλοι ποὺ ἔβαζαν πλάϊ στὸ ὄνομά των τὴν φωτογραφία τους, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ταυτότητος!

Ὡστόσο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν διαφόρων μοναρχῶν, ὅπως τοῦ Κάϊζερ ποὺ εἶχε ὡς ἑξῆς: «Βίλχελμ, Καίσαρ τῆς Γερμανίας καὶ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας».

Ὁ Ἐδουάρδος ὁ 7ος ὅταν ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας εἶχε δυὸ εἰδῶν ἐπισκεπτήρια. Τὸ ἕνα ἔλεγε «Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας», καὶ τὸ ἄλλο «Ἀλβέρτος Ἐδουάρδος» ἁπλῶς. Ὁ Ναπολέων ὁ 3ος εἶχε ἐπισκεπτήρια μήκους 60 χλστ. καὶ φάρδους 30 ὅπου ἀνεφέρετο ξηρὰ τ' ὄνομά του.

Δυὸ εἰδῶν ἐπισκεπτήρια εἶχε καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος. Τὸ ἕνα ἔγραφε «Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου» καὶ τὸ ἄλλο «Ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου».

Τὶ ρόλο ἔπαιξε τώρα αὐτὸ τὸ «Ὁ», ἀσφαλῶς οὔτε ὁ ἴδιος δὲν θὰ τὸ ἤξερε.

Οἱ μονάρχαι αὐτοὶ ἔκαμαν καὶ τὴν μεγαλείτερη κατανάλωση ἐπισκεπτηρίων, λόγῳ τῆς μεγάλης δημοτικότητός των. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ξώδευαν ἄνω τῶν 10 χιλιάδων τὸν χρόνο !

Ἀναφέρεται τὸ γεγονὸς ὅτι ὅταν διετέλεσαν πρόεδροι τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας οἱ Μὰκ-Μαὸν, Καρνὼ καὶ Φελὶξ Φὼρ, τὴν πρωτοχρονιὰ ἔβαζαν εἰδικὰ καλαθάκια μπρὸς στὴς πόρτες τῶν μεγάρων των γιὰ νὰ ρίχνῃ ὁ λαὸς τὰ εὐχητήρια ἐπισκεπτήριά του !

* * *

Τὰ τελευταῖα χρόνια παρατηρήθηκε κάποια τάσις γιὰ τὴν κατάργηση τῶν ἐπισκεπτηρίων. Πρῶτοι οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων κρατῶν θέλησαν νὰ ἐξαλείψουν τὴν συνήθεια τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐπισκεπτηρίων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1911 μάλιστα παρατηρήθηκε στὴν Γαλλία ζωηροτάτη κίνησις ὑπὲρ τῆς καταργήσεώς των . Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν... ν' αὐξηθῇ ἡ διάδοσίς των, γιατὶ μὲ τὴν προπαγάνδα τῆς καταργήσεώς των ἐξελαϊκεύθησαν...

Εὐγλωττότεροι εἶναι οἱ ἀριθμοὶ ποὺ ἀναφέρουμε παρακάτω : Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια κατασκευῆς ἐπισκεπτηρίων τοῦ Παρισιοῦ παράγει 35ἑκατομ. κομμάτια χαρτονιοῦ κάθε χρόνο ,ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, καὶ 100 ἑκατομμύρια καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ χρόνου.

Τὸ χαρτὶ τῶν ἀναφερομένων ἐπισκεπτηρίων εἶναι μπριστὸλ πολυτελείας.

Ἀλλὰ στὴν Γαλλία ὑπάρχουν τέσσερα τέτοια ἐργοστάσια ποὺ παράγουν συνολικῶς 400 ἑκατομμύρια ἐπισκεπτήρια τὸν χρόνο. Ἂς κάνουμε τώρα παραστατικώτερους αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς : Τὰ 400 ἑκατομ. αὐτὰ κομμάτια τοῦ χαρτονιοῦ, ἂν τὰ τοποθετήσουμε τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, θὰ ἔχωμε μιὰ ταινία ποὺ θὰ μπορῇ νὰ περιβάλῃ ὁλόκληρη τὴν διάμετρο τῆς γῆς ! Πακεταρισμένα ἀπὸ ἑκατὸ-ἑκατό, ἂν φορτωθοῦν σ' ἕνα τραῖνο, θ' ἀπαιτηθοῦν 80 βαγόνια ρυμουλκὰ γιὰ νὰ τὰ μεταφέρουν. Στοιβαγμένα, τέλος τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, θὰ φθάσουν δέκα φορὲς τὸ ὕψος τοῦ πύργου τοῦ Ἄϊφελ !

Ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τὰ ἐπισκεπτήρια μέρα μὲ τὴν ἡμέρα διαδίδονται καὶ εὐρύτερα εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὰ δεδομένα τῆς στατιστικῆς ξοδεύονται 500 ἑκατομμύρια ἐπισκεπτήρια πολυτελείας τὸν χρόνο μόνο στὸ Παρίσι !

Φαντασθῆτε τώρα τί θὰ γίνεται μὲ τὰ κοινὰ ἐπισκεπτήρια σὲ πρόστυχο χαρτί, ὄχι πιὰ μόνο στὸ Παρίσι μὰ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Χ.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Δὸν Ζουάν

Ἕνας γάμος ποὺ τελειώνει μὲ αἷμα

Τ' ἀλλεπάλληλα ἐρωτικὰ κατορθώματα του Δὸν Ζουὰν Τενόριο στὴν Νεάπολη καὶ μάλιστα ὁ σοβαρὸς τραυματισμὸς τοῦ νεαροῦ εὐπατρίδου Σαλβατὸρ Ρικάρντι, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμη γνωστὸ ἂν θὰ γλύτωνε, κατέστησαν πλέον ἀδύνατη τὴν παραμονή του στὴν Ἰταλία. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ θείου του Δὸν Τζώρτζε, ποὺ ἦταν πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας στὴν Νεάπολη, ὁ αἰώνιος ἐραστὴς κατέφυγε στὴς Βάϊες. Ἐκεῖ, στὴν θερινὴ ἔπαυλη τοῦ θείου του, θὰ κρυβόταν μερικὲς μέρες, ὥσπου νὰ λάβαινε τὰ χαρτιά του καὶ νἄφευγε γιὰ τὴν Φλάνδρα. Γιὰ νὰ μὴ δώση ὅμως λαβὴ στὴς ὑποψίες τῶν ἰταλικῶν ἀρχῶν ποὺ τὸν κατεδίωκαν, ὁ Δὸν Ζουὰν ἔπρεπε νὰ κάνη λίγη ὑπομονὴ καὶ νὰ καθήση ἥσυχος. Μὰ ἦταν αὐτὸ δυνατόν; Ὁ Δὸν Ζουὰν εἶχε τὸν διάβολο μέσα του. Εἶχε συνηθίσει χρόνια τώρα, στὴν τρελλὴ ζωὴ τῶν μεγαλουπόλεων καὶ τοῦ ἦταν δύσκολο, σχεδὸν ἀδύνατο, νὰ μείνη κλεισμένος, ἔρημος καὶ μόνος, σὲ μιὰ σκυθρωπὴ βίλλα, σὰν ἕνας καλόγηρος. Ἡ ἔπαυλη τοῦ θείου του εἶχε ἕνα μεγάλο πάρκο κι' ἐκεῖ μέσα ὁ Δὸν Ζουὰν περιέφερε ἐπὶ δυὸ μέρες τὴν ἀθεράπευτη πλήξη του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἡμέρας, καθὼς σεργιάνιζε μέσα στὸ πάρκο, ὁ Δὸν Ζουὰν ἄκουσε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δάσος τοὺς ἤχους μιᾶς χωρικῆς ὀρχήστρας. Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά. «Σίγουρα, θἆναι κανένα πανηγύρι», εἶπε μέσα του, «καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ βρίσκονται ἐκεῖ πέρα καὶ πλῆθος ὄμορφες νέες!» Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος. Ἔτρεξε στὴν βίλλα, πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸν μανδύα του κι' ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό. Πράγματι στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, μέσα στὸ πυκνοφυτεμένο δάσος, συνάντησε ἕνα πλῆθος χωρικῶν, ποὺ τραγουδοῦσαν καὶ ποὺ χόρευαν. Γινόταν ἕνας χωριάτικος γάμος. Μόλις οἱ χωρικοὶ εἶδαν τὸν λαμπροφορεμένον ἐκεῖνον ἱππότη, παραμέρισαν καὶ τὸν χαιρέτησαν μὲ σεβασμό.

—Μὴ διακόπτετε τὸ γλέντι σας, εἶπε ὁ Δὸν Ζουὰν χαμογελώντας. Χαρῆτε φίλοι μου, ὅσο μπορεῖτε, γιατὶ ὁ καιρὸς φεύγει καὶ δὲν γυρίζει πίσω.

Καὶ λέγοντας αὐτά, πλησίασε τὴ νύφη, ποὺ ἦταν ἕνα ὄμορφο καὶ δροσερὸ κορίτσι. Τῆς σήκωσε μὲ τὰ δυὸ δάκτυλά του τὸ χαμηλωμένο καὶ κατακόκκινο ἀπὸ ντροπὴ κεφάλι της καὶ τὴν ρώτησε :

—Πῶς σὲ λένε, ὡραία μου ;

—Ζερλίνα, ἀφέντη μου· δούλη σας.

—Κι' ὁ καλός σου ποιὸς εἶναι ;

—Ἐγώ ! εἶπε θαρρετὰ ἕνα παλληκάρι μέσα στὸ πλῆθος· ὀνομάζομαι Μαζέττο.

—Ὤ, χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς βλέπω εὐτυχισμένους, εἶπε ὁ Δὸν Ζουὰν μὲ τὸ ἴδιο πάντα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χείλη του. Θἄθελα πολὺ νὰ συντελέσω κι' ἐγὼ στὴν εὐτυχία σας καὶ γι' αὐτὸ σᾶς προσκαλῶ νὰ συνεχίσετε τὴν διασκέδασή σας στὸν πύργο μου, στὸν πύργο τοῦ θείου μου Δὸν Τζώρτζε Τενόριο.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη κανενὸς τὴν συγκατάθεση, ὁ Δὸν Ζουὰν πῆρε τὴν νύφη ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν ἔπαυλη. Οἱ ἁπλοϊκοὶ χωρικοί, κολακευμένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ τιμὴ ποὺ τοὺς γινόταν, ἀκολούθησαν τὸν γοητευτικὸ δαίμονα μὲ φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ, παρασύροντας μαζί τους καὶ τὸν γαμπρό, ποὺ ἦταν κάπως διστακτικὸς καὶ σαστισμένος.

—Εὐτυχισμένος ποὺ εἶναι ὁ Μαζέττο, ψιθύρισε ὁ Δὸν Ζουὰν στὴν νύφη, σφίγγοντας τρυφερὰ τὸ ἀφρᾶτο μπράτσο της. Ἀπόψε θὰ κάνη πολλοὺς νὰ τὸν φθονήσουν γιὰ τὴν τύχη του καὶ πρῶτον-πρῶτον ἐμένα. Ζερλίνα !

— Ὤ, κύριε ! ἐτραύλισε δειλὰ ἡ Ζερλίνα ! Εἶμαι μιὰ ἁπλοϊκὴ χωριατοπούλα...

—Εἶσαι τὸ ὡραιότερο ἄνθος τῆς Νεαπόλεως, Ζερλίνα ! εἶπε ὁ Δὸν Ζουάν, ταχύνοντας τὸ βῆμα του.

Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ πάρκο καὶ ἡ ταράτσα τῆς ἐπαύλεως τοῦ Δὸν Τζώρτζε ἦταν γεμᾶτα ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους τοῦ γάμου τοῦ Μαζέττο ! Οἱ μουσικοὶ εἶχαν πάρει τὴν θέση τους καὶ τὸ γλέντι φαινόταν ἀδιάπτωτο. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς σκηνοθεσίας δὲν εἶχε ἐπηρεάσει καθόλου τὸ κέφι. Μόνο ὁ Μαζέττο φαινόταν ἀκόμη δύσπιστος καὶ γι' αὐτὸ ὁ Δὸν Ζουάν, ποὺ εἶχε καταστρώσει κιόλας τὸ σατανικό του σχέδιο, θέλησε νὰ τὸν καθησυχάση. Τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰν αἴθουσα καὶ τοὔδωσε νὰ πιῆ.

—Ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ σένα, Μαζέττο, τοῦ εἶπε. Θέλεις νὰ γίνης κάτοχος εἴκοσι δουκάτων ;

Τὴν ἔσυρε μισομεθυσμένη σ' ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα . . .

Τὰ μάτια τοῦ ἁπλοϊκοῦ χωρικοῦ ἔβγαλαν ἀστραπές.

—Εἴκοσι δουκᾶτα ; Καὶ πῶς ;

—Ἔχω νὰ στείλω ἕνα σοβαρὸ μήνυμα στὴν Ἰσπανικὴ πρεσβεία, στὴν Νεάπολη. Ἂν δέχεσαι νὰ ἐκτελέσης ἐσὺ τὴν ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ ἀποστολή, θἄχης εἴκοσι δουκάτα.

—Ναί, ἀλλ' ἀπόψε, τὸ βράδυ τοῦ γάμου μου ; ..

—Εἶναι ἀνάγκη, Μαζέττο. Κι' ἔξυπνος καθὼς εἶσαι, εἶσαι ὁ μόνος ποὺ μπορῶ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ αὐτὸ τὸ γράμμα. Πήγαινε. Σὲ τέσσερις ὧρες τὸ πολύ, θἄχης γυρίσει πίσω. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τοὺς καλεσμένους σου καὶ δὲν θὰ καθήσωμε στὸ τραπέζι, ἂν δὲν γυρίσης.

Ὁ ἀνύποπτος Μαζέττο, θαμπωμένος ἀπὸ τὰ εἴκοσι δουκάτα, δέχθηκε νὰ πάη στὴν Νεάπολη τὸ περίφημο γράμμα, ποὺ ἦταν ἁπλούστατα μερικὲς λέξεις στὸν γραμματέα τοῦ θείου τοῦ Δὸν Ζουάν : «Ἐμποδίσετε τὸν φέροντα μὲ κάθε τρόπο νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Νεάπολη ὥς αὔριο τὸ πρωΐ». Ἡ παγίδα εἶχε στηθῆ. Ὁ Μαζέττο ἐξήγησε στὴν Ζερλίνα τὰ πράγματα κι' ἔφυγε βιαστικὸς γιὰ τὴν Νεάπολη.

Ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴ ὁ Δὸν Ζουὰν δὲν φυγε ἀπὸ τὸ πλάϊ τῆς νύφης. Οἱ καλεσμ τοῦ Μαζέττο εἶχαν ριχθῆ στὸ πιοτὸ καὶ σ τραγοῦδι κι' ἔτσι ὁ Δὸν Ζουὰν βρῆκε τὴν ρὸ νὰ ὁδηγήση τὴν Ζερλίνα σὲ μιὰν αἰθ καὶ νὰ τῆς δώση νὰ πιῆ.

—Ὤ, κύριε, ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς σερ κι' ὄχι σεῖς ἐμένα !

—Κάνεις λάθος, Ζερλίνα· ἐγὼ εἶμαι ὁ ρέτης τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς.. ἀγάπης.

Κι' ὁ Δὸν Ζουὰν ἄρχισε τὸ ἔργο του. Σ ἀρχὴ τὰ ἁπαλὰ καὶ μεθυστικὰ ἐκεῖνα χ του, ποὺ θόλωναν τὸ μυαλὸ καὶ ξυπνοῦσαν ἐπιθυμία. Ὕστερα τὰ φλογερὰ φιλιά του, λώντας τὰ χέρια καὶ τὰ μπράτσα της, τῆ λεγε :

—Αὐτὰ τὰ χέρια, Ζερλίνα, πρέπει νὰ ροῦν διαμάντια καὶ πετράδια βαρύτιμα. αὐτὸς ὁ λαιμὸς ἀξίζει τὰ πιὸ ἀκριβὰ μα ριτάρια...

Καὶ τὰ χέρια του διέτρεχαν θωπευτικὰ ὑπέροχο λαιμὸ τῆς νέας κι' ἔφταναν στὰ χτοδεμένα στήθη της, ποὺ φρικίαζαν στὸ γισμά των. Μόνον ὅταν ὁ Δὸν Ζουὰν ἐπ ρησε νὰ τὴν φιλήση στὸ στόμα, ἡ Ζερλίνα ποτραβήχθηκε φοβισμένη :

—Ὄχι, κύριε ! Ἄς πᾶμε στοὺς καλεσ νους. Θὰ μὲ γυρεύουν.

Ὁ Δὸν Ζουὰν δὲν βιαζόταν ποτέ. Ὡδήγ τὴν νέα στὸ πάρκο κι' ἀνακατεύθηκαν μὲ πλῆθος. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ὑπηρέτης ἀνήγγειλε πὼς τρεῖς ἄνθρωποι μὲ μάσκες τοῦσαν νὰ μποῦν στὴν ἔπαυλη.

—Κάλεσέ τους ! φώναξε ὁ Ζουὰν χαρ νος. Σήμερα ἔχομε χαρές.

Μὰ ἡ ὧρες περνοῦσαν κι' ὁ Μαζέττο φαινόταν. Ἦταν καιρὸς νὰ καθήσουν τραπέζι. Οἱ καλεσμένοι ἀδημονοῦσαν. Τ ὁ Δὸν Ζουὰν κάλεσε τὸ πλῆθος νὰ περ στὴν τραπεζαρία. Κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ γα πρὸς θ' ἀργοῦσε λίγο κι' ἔτσι ἦταν ὑποχρ μένος νὰ πάρη αὐτὸς προσωρινῶς τὴν θ του.

Μετὰ τὸ φαΐ, ὁ Δὸν Ζουὰν ἐπωφελούμε τῆς εὐθυμίας τῶν χωρικῶν, ποὺ διεσκέδα τρομερὰ μὲ τοὺς τρεῖς προσωπιδοφόρους, συρε κρυφὰ τὴν μισομεθυσμένη Ζερλίνα σ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῆς ἐπαύλεως. Ἐκεῖ τ ἐπανέλαβε πολὺ σοβαρὰ τὴν... εἰλικρινῆ πρόθεση νὰ τὴν κάνη μιὰ σωστὴ κυρία νὰ τὴν γεμίση διαμαντικὰ καὶ φορέματα. φτωχὴ νέα ταλαντευόταν μεταξὺ πειρασ καὶ καθήκοντος. Ἤδη τὸ ἄνοιγμα τῆς μπλ ζας της εἶχε ὑποχωρήσει σὲ σημεῖο ποὺ ἐπιτρέπη στὰ χείλη τοῦ Δὸν Ζουὰν τὰ τολμηρὰ κι' ἐπικίνδυνα φιλιά του. Τὰ μάγ λά της εἶχαν ἀνάψει καὶ τὰ χείλη της ἔτ μαν. Τὸ κρασὶ κι' ὁ πόθος ἀπὸ τὴν μιά, ἡ τρελλὲς ἐλπίδες τῶν ὑποσχέσεων ἀπὸ τ ἄλλη, τὴν ἔκαναν στὸ τέλος ἀνίσχυρη ν' ἀν τισταθῆ.

—Ὁ Μαζέττο δὲν ξέρει νὰ σ' ἀγαπᾷ ὅπω ἐγώ, Ζερλίνα. Μὴν ἀφίσης νὰ μᾶς φύγη μοναδικὴ αὐτὴ εὐκαιρία, ποὺ μᾶς προσφέ ἡ καλή σου τύχη μαζὶ μὲ τὸν θεὸ τῆς ἀγά πης. Σὲ λατρεύω, ὑπέροχο ἁγνὸ λουλούδι τ ἀγροῦ...

Κι' ἐνῶ οἱ καλεσμένοι χαλοῦσαν ἔξω τ κόσμο στὰ τραγούδια καὶ στῆς φωνές, ἡ Ζερλίνα παρέδιδε ὅ,τι πιὸ πολύτιμον εἶχε, τὸ βράδυ τὸ ἴδιο τοῦ γάμου της, σ' ἕναν ξένο, σ' ἕναν ἀγγελόμορφο Σατανᾶ, ποὺ εἶχε τὴν ἀκατανόητη δύναμη νὰ παραλύη κάθε ἀντίστα καὶ νὰ σκλαβώνη τῆς αἰσθήσεις..

Μὰ ξαφνικὰ ἡ κλειδωμένη πόρτα ἄρχισε νὰ σείεται ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα. Ἡ Ζερλίνα γιὰ πρώτη φορὰ συνῆλθε καὶ κατέφυγε τρομαγμένη σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ Δὸν Ζουάν, ψύχραιμος καθὼς πάντα, ἅρπαξε τὸ ξίφος του καὶ στάθηκε λίγο σκεπτικός. Τέλος ἐπῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι συνωθοῦντο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ μπροστὰ οἱ τρεῖς

προσωπιδοφόροι, οἱ ἄγνωστοι, ποὺ εἶχαν ζητήσει τὴν φιλοξενία τοῦ πυργοδεσπότη.

—Ἄθλιε ! φώναξε ὁ ἕνας προσωπιδοφόρος. Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν νὰ βάλης γνώση ! ; Πάνω στὴν ἀπάτη, πάνω στὴν δυστυχία τῶν ἄλλων θὰ στηρίζης πάντα τὴν ἐπιπόλαιη χαρά σου ! ; Μὰ φτάνει ! Καιρὸς νὰ δώσης λόγο τῶν πράξεών σου ! Γιατί δὲν μὲ σκότωσες ! Ζῶ ἀκόμα. Εἶμαι ὁ παληὸς φίλος σου Σαλβάτορ Ρικάρντι, ποὺ διέφθειρες τὴν μνηστή του κ' ἀπάτησες τὴν ἀδελφή της. Ἰδοὺ τὰ θύματά σου !

Οἱ τρεῖς προσωπιδοφόροι ἔβγαλαν τὴς μάσκες τους. Ἦταν πράγματι ὁ Σαλβάτορ Ρικάρντι, ἡ μνηστή του ἡ Φραντζέσκα καὶ ἡ ἀδελφή της Ματθίλδη.

—Ἐμπρός ! Ὑπερασπίσου ! φώναξε ὁ Ρικάρντι, τραβώντας τὸ ξῖφος του. Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν θυμάτων σου θὰ ὑποστῆς τὴν τιμωρία σου !

Ὁ Δὸν Ζουάν, ποὺ δὲν τάχανε εὔκολα, τράβηξε κι' αὐτὸς τὸ ξῖφος του κι' ἡ μάχη ἄρχισε. Θὰ ἦταν εὔκολο νὰ καταβάλη γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν Ρικάρντι, μὰ τὴν θέση του τὴν ἐπεδείνωσε ἡ ξαφνικὴ παρουσία τοῦ Μαζέττο, ποὺ ἔφτασε κείνη τὴν στιγμὴ λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν Νεάπολη, ἀφοῦ πρὶν κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ Δὸν Ζουάν. Ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του εἶχε μάθει τὰ καθέκαστα καὶ μ' ἕνα στιλέτο στὸ χέρι ζητοῦσε τώρα κι' αὐτὸς νὰ ἐκδικηθῆ. Ἕνας μὲ δύο Ὁ Δὸν Ζουὰν δὲν εἶχε παρὰ μιὰ διέξοδο : τὴν φυγὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀμυνόταν ὅσο καλύτερα μποροῦσε, μὰ σὰν ἔφτασε στὸ παράθυρο, συλλογίσθηκε πὼς δὲν ἦταν εὔκολο νὰ πηδήση στὸν κῆπο, χωρὶς νὰ πληγωθῆ ἀπὸ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο ἀντίπαλό του. Μ' ἕναν ἐπιδέξιο ξιφισμὸ χτύπησε τότε τὸν Ρικάρντι στὸ στῆθος καὶ τὴν στιγμή, ποὺ ὁ πτοημένος Μαζέττο γύρισε νὰ δῆ τὸν ἄγνωστο σύμμαχό του νὰ κυλιέται αἱμόφυρτος χάμω, ὁ Δὸν Ζουὰν βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὸν κῆπο. . . . .

Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο κατόρθωμα τοῦ Δὸν Ζουὰν στὴν Ἰταλία. Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ χαράματα, ἔφευγε γιὰ τὴν Φλάνδρα. Ἐπήγαινε στὸν πόλεμο. Ἐπήγαινε στὸ ἄγνωστο. Ἀποχαιρετοῦσε γιὰ πάντα τὴν Ἰταλία, ὅπου τόσες καὶ τόσες ψυχὲς εἶχε βυθίσει στὸ πένθος καὶ στὴν ἀπόγνωση γιὰ μόνη τὴν ἱκανοποίηση ἑνὸς στιγμιαίου κεφιοῦ του. Γιατὶ δὲν σκέφθηκε κανένας ὡς σήμερα νὰ τὸν ἀποκαλέση Ἀττίλα τοῦ ἔρωτος ;

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἡ Μοῖρες

Μεθυσμένες ἡ Μοῖρες, πρὶν πενθήσει ἡ ψυχή μου.
στὸν ἀνθόσπαρτο κάμπο τῆς ζωῆς μ' ἀπαντήσαν·
κι' ὡς μὲ σίμωσαν ὅλες καὶ μὲ φίλησαν ὅλες,
τοὺς χυμοὺς κάποιου ἀνθοῦ μὲ ποτίσαν.

—□—

Ἀνθοφόρο μὲ παίρνουν τραγουδώντας ἡ Μοῖρες
τῆς ζωῆς τὸ τραγοῦδι καὶ δυὸ τρεῖς μὲ ὁδηγᾶνε.
Στῆς ζωῆς τὸ τραγοῦδι, κλείνουν τ' ἄνθια βρεμμένα
κι' ὅσοι πιοῦν τὴ δροσιὰ τους πονᾶνε.

—□—

—Ποῦ μὲ φέρνετε, ὦ Μοῖρες; Πῶς σᾶς λέν; Καὶ ποιὲς εἶστε;
—Πόθων κι' ὀνείρων ψάλτρες, δίχως ἔλεος καὶ τύψη,
στὸν ἀπόδροσο κάμπο τῆς ζωῆς σὲ ὁδηγᾶμε
καὶ μᾶς λέν: Πίκρα, Ἀνάμνηση, Θλίψη!

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

(«Ἀπ' τὰ σκότη στὸ φῶς»)

Μικρὲς ἱστορίες

Γυναῖκες!..

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς μεγάλης σάλας ποὺ δονεῖται ἀπὸ τοὺς πόθους, τὴς φωνὲς καὶ τοὺς μεθυσμένους ἤχους τῆς Τζάζ, ἕνα ζευγάρι βρίσκεται παραμερισμένο ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν θεότρελλη ἀνθρώπινη μᾶζα ποὺ γλεντάει...

Αὐτὸς κι' ἐκείνη! Τὰ μάτια τους καταχόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία ἀλληλοκυττάζονται. Τὰ χείλη τους σιγοτρέμουν μὲ τὴν καρδιὰ στὸ ἄνοιγμά τους. Λίγες μπουκάλες κρασὶ ἔχουν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ μυαλό τους ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ψευτιὰ καὶ διπλωματία. Ἔτσι ἡ ἐλεύθερη μεθυσμένη τους σκέψι ποθεῖ καὶ διαλαλεῖ μὲ κάθε της λέξι τὴν ἀλήθεια—τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο!

—Ἀγάπη μου! Εἶμαι ὅλος δικός σου! Πές μου τὶ ποθεῖς—καὶ θὰ γίνη ἀμέσως...

—Ὤ! δὲν θέλω σπουδαῖα πράγματα... σχεδὸν τίποτα!

—Τόσο λίγο;... Μὰ πές μου λοιπὸν κάτι.. Τὶ ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σου; Μίλησέ μου!

—Τὶ κουτὸς ποὺ εἶσαι! Δὲν μπορεῖς νὰ μαντέψης τὴς ἐπιθυμίες μου;... Νὰ λοιπόν! Θἄθελα πρῶτα—πρῶτα ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ἀνοίξεως κι' ὅλα τἄστρα τοὐρανοῦ!

—Θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα μεγάλο περιδέραιο μὲ ἀχτινοβόλα διαμάντια γιὰ νὰ σοῦ ἀντικαταστήσω τ' ἀστέρια, καὶ θὰ σοῦ χαρίσω ὅτι ἄρωμα ὑπάρχη στὸν κόσμο ἀπὸ τα πιὸ ἐξωτικὰ λουλούδια... Πές μου μονάχα τὶ ἄλλο θέλεις!...

—Μιὰ βίλλα σ' ἕνα ἐξοχικὸ προάστειο τῆς πρωτευούσας, ἐπιπλωμένη θαυμάσια καὶ μ' ἕναν μεγάλο κῆπο πνιγμένο στ' ἄνθη καὶ στὰ ὀπωροφόρα...

—Στὸ ὑπόσχομαι!

—Θέλω ν' ἀλλάζω τὴς τουαλέττες μου τακτικὰ καὶ νὰ ντύνομαι στὴν καλύτερη ράφτρα ποὺ ὑπάχει...

—Φυσικά—ἔχεις δίκηο, ἀγάπη μου!

—Ὕστερα, ἐπειδὴ μ' ἀρέσει ὁ ἄντρας ποὺ θὰ μ' ἀγαπάη νὰ εἶναι πασίγνωστος, θὰ πρέπη νὰ γράψη γλήγορα δυό—τρία ἀριστουργηματικὰ βιβλία...

—Θὰ στείλω αὔριο στὸ τυπογραφεῖο δυὸ συλλογὲς ποιημάτων μου καὶ θὰ γράψω ἕνα καινούργιο θεατρικὸ ἔργο ποὺ θὰ χαλάση τὸν κόσμο! Μίλησε! Τὶ ἄλλο;...

—Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μ' ἄρεσε νὰ σὲ ἔβλεπα στὴ φυλακή. Μὲ μαγεύει τὸ ἔγκλημα καὶ νομίζω πὼς θ' ἀγαποῦσα τρελλὰ ἕναν ἐγκληματία... Ἴσως σοῦ ζητήσω λοιπὸν σήμερ' αὔριο...

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὔκολο! Ἔχω ἕνα θαυμάσιο πιστόλι καὶ σκοπεύω ἐξαιρετικά... Τὶ ἄλλο;

—Ἔχεις μιὰ μητέρα ποὺ ζῆ ἀκόμη—δὲν εἶν' ἔτσι;...

—Ναί, γλυκειά μου... Καὶ μιὰ μικρὴ ἀδελφούλα χαριτωμένη...

—Εἶσαι ὁ μόνος τους προστάτης;

—Ναί, λατρεία μου! Λοιπόν;

—Ἐπειδὴ δὲν μ' ἀρέσουν ἡ γρηές, οὔτε ἡ κοπέλλες τῶν δεκαπέντε χρονῶν, θέλω νὰ τὴς ἐγκαταλείψης καὶ τὴς δύο...

—Ὅπως θέλεις! Ἡ μητέρα μου θὰ πεθάνη τῆς πείνας κι' ἡ ἀδελφή μου θὰ καταλήξη γυναίκα τοῦ δρόμου! Δὲν θέλεις τίποτ' ἄλλο ἀκόμα, μονάκριβή μου ἀγάπη;

—Ὄχι γιὰ τὴν ὥρα! Ἀλλὰ—ναί! Ἐπειδὴ δὲν ξέρω τὶ μοῦ συμβαίνει αὔριο—θἄθελα νὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃς ἕνα ποσὸ ποὺ θὰ μὲ συντηροῦσε σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ θὰ μοῦ ἐξασφάλιζε τὴν ἄνεσι...

—Ἔχεις δίκηο, λατρεία μου! Τίποτ' ἄλλο;

—Ὄχι! Αὐτὰ μοῦ ἀρκοῦν!

—Καὶ ὅταν σοῦ δώσω τ' ἄστρα τῶν διαμαντιῶν καὶ τ' ἄνθη τῶν ἀρωμάτων, τὴ βίλλα, τὰ λοῦσα, τὰ πλούτη, ὅταν ἐγκαταλείψω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφή μου, ὅταν γίνω ἔνδοξος κι' ὕστερα ἐγκληματίας ἐπειδὴ θά... τὸ θελήσῃς ἐσύ—τότε; τότε ἀγάπη μου, τὶ θὰ μοῦ χαρίσῃς ἐσύ—τὶ θἄχω εἰς ἀντάλλαγμα γιὰ ὅλα αὐτά, μοναδική μου ἀγάπη;..

—Τί;... μὰ τὴν ἄφθαστη χαρὰ νὰ μοῦ κάνῃς κάθε μου ἐπιθυμία! . .

Κ. ΕΛΛΗΝΑΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΝΤΑ

ΟΧΙ ΑΚΟΜΗ..

Στὸ δικαστήριο.

—Πῶς ὀνομάζεσθε;

—Εὐτυχία Χαριτωνίδου.

—Ποιᾶς ἡλικίας εἶσθε;

—63 ἐτῶν.

—Παντρεμένη;

—Ὄχι ἀκόμη...

—=—

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕ..

Πατέρας καὶ γυιὸς κάθονται σ' ἕνα καφενεῖο. Ὁ πατέρας συμβουλεύει τὸ γυιό του:

—Σ' ὅλα τὰ πράγματα, παιδί μου, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μέτρο. Δὲ σοῦ λέω νὰ μὴν πίνῃς· νὰ πίνῃς, ἀλλὰ ἴσαμε ἕνα ὅριο... Τὸ ὅριο αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸ ξεπερνᾷς.

—Δὲν μοὔπες ὅμως, πατέρα πὼς θὰ καταλάβω ὅτι ἔφθασε τὸ ὅριο;

—Νά, ὅταν ἀρχίσῃς ἐκείνους τοὺς δυὸ ποὺ πίνουν ἐκεῖ κάτω νὰ τοὺς βλέπῃς τέσσερις, τότε πρέπει νὰ παύσῃς νὰ πίνῃς...

—Μά, πατέρα, ἐκεῖ κάτω δὲν εἶναι παρὰ ἕνας!

—=—

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΚΔΟΥΛΕΥΣΙΣ

Ἡ νέα ὑπηρέτρια: Κύριε, κάποιος ἔκλεψε τὸ αὐτοκίνητό σας. Δὲν κατώρθωσα νὰ δῶ πῶς ἦταν αὐτός, ἀλλὰ πρόφθασα νὰ πάρω τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

—=—

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Στὸ ἐξομολογητήριο.

Ὁ πνευματικός.— Μετανοεῖς λοιπὸν γιὰ τὴν κλοπὴ αὐτοῦ τοῦ ρωλογιοῦ;

Ὁ κλέφτης.— Ἀλλοίμονο, ναί, πάτερ. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ προτιμοῦσα τὰ κοσμήματα...

—=—

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ μητέρα.— Δὲν μοῦ λές, Λουλοῦ, ἂν παίρναμε ποτὲ διαζύγιο ὁ μπαμπᾶς σου κι' ἐγώ, μὲ ποιὸν θἄθελες νὰ μείνῃς;

Ἡ Λουλοῦ.— Μ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κρατοῦσε τὸ αὐτοκίνητο...

—=—

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Ἡ κ. Ἐρωτίδου στὸν σύζυγό της ποὺ φεύγει ταξίδι γιὰ ἕνα χρόνο:

—Δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς, Ἀντρίκο;...

—Μὴ φοβᾶσαι. Ἔκανα ἕναν κόμπο στὸ μαντῆλι μου.

—=—

ΑΡΣΙΣ ΒΑΡΩΝ

Δυὸ φίλοι, ἔγγαμοι, συζητοῦν περὶ γάμου.

—Ὁ γάμος εἶναι βαρὺ φορτίον. Γι' αὐτὸ χρειάζονται δύο γιὰ νὰ σηκώσουν τὰ βάρη του, λέει ὁ ἕνας.

—Καὶ καμμιὰ φορὰ καί...τρεῖς, προσθέτει ὁ δεύτερος.

Κόμησσα ντὲ Νοάϊγ

Ἡ περίφημη ἑλληνογαλλὶς ποιήτρια.-Ἡ ὡραιοπάθειά της.-Ὁ θρύλος γύρω στὴ φυσιογνωμία της

Ἡ ἐπίδοσις τῶν γυναικῶν στὴν λογοτεχνία εἶναι χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα προβλήματα ποὺ ἀνάγονται στὸ πεδίο τῆς ἀνθρωπολογικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς κριτικῆς. Παρὰ τῆς νεώτερες θεωρίες γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἰσοτιμία τῶν δύο φύλων, ἰσοτιμία ποὺ περιλαμβάνει ὅλες τὴς κατευθύνσεις, πολλοὶ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν πὼς ἡ γυναίκα, ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, δὲν μορεῖ ν' ἀναπτύξη τὸ δαιμόνιό της στὴν τέχνη. Ἡ παληὰ ρωμαντικὴ ἀντίληψις ὅτι ὁ ρόλος τῆς γυναίκας πρέπει νὰ περιορίζεται στὸν ρόλο τῆς ἐμπνευστρίας εἶναι ἀκόμα βαθειὰ ριζωμένη σὲ πολλὰ πνεύματα, ποὺ δὲν πρέπει γι' αὐτὸ νὰ θεωρηθοῦν ὡς καθυστερημένα.

Οἱ ἀρνηταὶ τῆς γυναίκας ὡς δημιουργοῦ (ἡ ἄρνησις αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ περίεργη καὶ μόνον ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ γυναίκα, ὡς μητέρα, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν δημιουργὸς) ἑρμηνεύουν τὴς περιπτώσεις τῶν γυναικῶν—συγγραφέων ὡς ἐξαιρέσεις ποὺ ἐπιβεβαιοῦν τὸν κανόνα. Ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ γυναῖκες ποὺ ἐσημείωσαν κάποιαν ἐπιτυχία στὰ γράμματα δὲν εἶχαν κανένα ἀληθινὰ γυναικεῖο χαρακτηριστικό, κι' ὅτι δὲν ἦσαν παρὰ ἀντρικὲς ψυχὲς ποὺ κατὰ λάθος ἔζησαν σὲ γυναικεῖα σώματα.... Τὸ κυριώτερό τους ἐπιχείρημα εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς Γεωργίας Σάνδης, τῆς γαλλίδος ρομαντζογράφου, ἡ ὁποία εἶχε τόσο ἔντονο τὸ ἔνστικτο τοῦ ἀνδρισμοῦ ὥστε φοροῦσε ἀνδρικὰ φορέματα, κάπνιζε τσιμποῦκι καὶ μεταχειριζόταν μιὰ φρασεολογία ἀξία τῶν χειροτέρων καταγωγίων! Ἀκόμα κι' ἡ κυρία ντὲ Σταέλ, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς κυριώτερες προδρόμους τοῦ γαλλικοῦ ρωμαντισμοῦ, φημιζόταν σὰν «ἀντρογυναίκα». Ἡ περιπτώσεις αὐτὲς ἔχουμε κάθε λόγο νὰ πιστεύουμε ὅτι ἀποτελοῦν ἁπλὲς συμπτώσεις, γιατὶ ὁλόκληρη ἡ θεωρία τῶν ἀρνητῶν τῆς γυναίκας ὡς δημιουργοῦ καὶ καλλιτέχνιδος (στὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν δὲν περιλαμβάνεται ἡ τέχνη τῆς ἠθοποιΐας) καταπίπτει ὅταν πάρουμε ὑπ' ὄψη μας τὴς Ἀγγλίδες ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν λογοτεχνία καὶ εἰδικότερα μὲ τὸ ρομάντζο.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ χώρα τῆς Ἐπαγγελίας γιὰ τὸ μυθιστόρημα, ἔχει νὰ παρουσιάση τὴς ἀδελφὲς Αἰμιλία καὶ Καρλότα Μπρόντε, τὴν Κάθρην Μάνσφελντ, τὴν Στέλλαν Μπένσον, τὴν Βιρτζίνια Οὔλφ.

Στὴς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες ἐπίσης ξεχώρισαν ἀρκετὲς γυναῖκες—συγγραφεῖς μὲ μεγάλο ταλέντο. Καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀκόμη εἶναι γνωστὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα μιᾶς Σέλμας Λάγκερλεφ καὶ μιᾶς Κάρεν Μπράμσον.

Στὴν Γαλλία, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς Ρωσσογαλλίδος Μαρίας Μπάσκιρτσεφ, ποὺ πέθανε νεωτάτη κι' ἄφισε ἕνα ἔργο συγκινητηκώτατης εἰλικρινείας ἀναδείχτηκαν δυὸ γυναῖκες: ἡ περίφημη Κολέτ, τῆς ὁποίας ἡ σειρὰ «Σερί» ὁ (ἀγαπημένος) δὲν ἀποκλείσται νὰ μείνη ὡς τὸ ἀντιπροσωπευτικώτερο ἔργο τοῦ σύγχρονου γαλλικοῦ μυθιστορήματος, κι' ἡ ἀκόμα πιὸ διάσημη ποιήτρια κοντέσα ντὲ Νοάϊγ.

Εἶπαν γι' αὐτὴ τὴν τελευταία ὅτι εἶναι «ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς» τῆς Γαλλίας. Δίκαια ἢ ἄδικα; Αὐτὸ ἐμεῖς δὲν θὰ τὸ μάθουμε. Θὰ ὁμιλήσουν τὰ χρόνια. Τὸ μόνο ποὺ ἀπὸ τώρα, εἶναι γνωστὸ εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ πραγματικὰ μεγάλη ποιήτρια, ποὺ ὅμως δὲν χρεωστεῖ ὅλη της τὴν φήμη στὴν ἀξία της.

Ἡ Ἄννα ντὲ Νοάϊγ εἶναι ρουμανικῆς καταγωγῆς. Ὁ πατέρας της, ὁ πρίγκηψ Μπρανκοβὰν ἦταν ἀπόγονος μιᾶς ἀπὸ τὴς διασημότερες οἰκογένειες τοῦ τόπου τ' κι' ἡ μητέρα της ἦταν Ἑλληνίς, Φαναριώτισσα μάλιστα, τῆς μεγάλης γενεᾶς τῶν Μουσούρηδων. Ἡ ἴδια διακηρύττει μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι εἶναι Ἑλληνίς. Δὲν πρέπει ὅμως γι' αὐτὸ νὰ τὸ πάρουμε ἐπάνω μας. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἑλληνολατρεία γίνεται μᾶλλον γιὰ λόγους ἐντυπωσιακούς.. Ὅπως

Κόμησσα ντὲ Νοάϊγ.

καὶ νἆναι ὅμως ἡ Ἄννα Μπρανκοβὰν ποὺ ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς παιδικῆς της ἡλικίας στὴν Πόλη, παντρεύτηκε τὸν κόμητα ντὲ Νοάϊγ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι, ἀποκτήσασα ἀπὸ τὸ γάμο της τὴν γαλλικὴ ἰθαγένεια.

Ζῶντας σὲ περιβάλλον ἀριστοκρατικό, ἀσχολήθηκε νεαρωτάτη (πόσων ἐτῶν ἀλήθεια εἶναι; πρόκειται γιὰ ἕνα μυστήριο ποὺ παρ' ὅλη τους τὴν ὀξ[illegible]ια καί τὴν δραστηριότητα δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξιχνιάσουν οἱ Γάλλοι δημοσιογράφοι) μὲ τὰ γράμματα καὶ εἰδικώτερα μὲ τὴν ποίηση. Ἡ πρώτη της συλλογή, «Ἡ ἀναρίθμητη καρδιά» ποὺ κυκλοφόρησε στὰ 1901 ἔκαμε πολὺ θόρυβο, πρὸ πάντων γιὰ τὴν τολμηρότητα τῆς ποιήτριας ποὺ δὲν δίσταζε νὰ παρουσιάση στὸ κοινὸ τὸν πολύπλοκο μηχανισμὸ τοῦ αἰσθηματικοῦ της κόσμου.

Τὴν ἑπόμενη χρονιὰ ἐδημοσίευε τὴν δεύτερή της συλλογή, τοὺς «ἴσκιους τῶν ἡμερῶν» ποὺ τὴν ἐπέβαλαν ὁριστικά. Τότες ἐστράφηκε πρὸς τὸ μυθιστόρημα καὶ σὲ διάστημα τριῶν ἐτῶν, ἀπὸ τὰ 1903 μέχρι τὰ 1905 ἐξέδωκε τὰ παρακάτω ρομάντζα: «Ἡ καινούργια ἐλπίδα», «Τὸ Ἔκθαμβο πρόσωπο», «Ἡ ἐπιβολὴ» ποὺ ὅλα ἀσχολοῦνται μὲ προβλήματα καθαρὰ ἐρωτικά, κι' ὅπου ἀναπτύσσ ὅπως καὶ στὰ ποιήματά της, τὴν ἀρχὴ τ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ τολμηρή». Ἡ σχετικὴ ἀτυχία της στὸν πεζὸ λόγο τὴν ἔκανε νὰ ξαναγυρίση στὴν ποίηση, καὶ στὰ 1907 κυκλοφοροῦσε ἡ τρίτη της συλλογή: «Τ Θάμβη».

Μετὰ τὸν πόλεμο ἐδημοσίευσε διάφορ ποιήματα, μελέτες, ἄρθρα, πεζογραφήματ καὶ πέρυσι κυκλοφόρησε ἕνα σημαντικώτατό της ἔργο. «Τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μου» πού, ὑπὸ τὴν μορφὴ ἀπομνημονευμάτων, ἀποτελεῖ τὴν πνευματικὴ διαθήκη τῆς κοντέσας ντὲ Νοάϊγ.

Ἡ βασικὴ πηγὴ τοῦ ἔργου τῆς Νοάϊγ εἶναι ἕνας φλογερὸς ἔρως πρὸς τὴν ἁγνὴ κα ὡραία ζωὴ ποὺ προετοίμασε ἡ φύσις γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ ἀπολυτρώση ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ νόθου ἐκείνου «ἐγὼ» ποὺ τοῦ ἐδημιούργησαν οἱ διάφορες κοινωνικὲς συνθῆκες.

Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴν φύσ συνδυάζεται μὲ τὴν φλογερή τ ἰδιοσυγκρασία καὶ τὴν κάνει ν ὑμνῆ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν νεότητ μὲ λέξεις ποὺ μόνο αὐτὴ κατώθωσε νὰ παρουσιάση τόσο ζωντανὲς κι' ἔντονες. Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ παρατηρεῖται μιὰ ἀπὸ τῆς μεγάλες ἀδυναμίες τῆς κοντέσας ντὲ Νοάϊγ: ἡ ἀπεριόριστη ἀφοσίωσίς της στὴ λέξη τὴν κάνει νὰ χάνη τὴν ἔννοια τοῦ μέτρου, τοῦ ρυθμοῦ, τῆς ἰσορροπίας. Παρασυρμένη ἀπὸ μιὰν ἔμπνευση συχνὰ ξεφρενιασμένη, ἀπὸ μιὰν ἀνάγκη εἰλικρινείας ποὺ εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε καταντᾶ νὰ φαίνεται ψεύτικια καὶ προσποιητή, ἀφίνεται ὁλόκληρη στὴν ἡδονὴ τῆς ἀκατάσχετης φρασεολογίας, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε φλυαρίας..

Ἡ ὡραιοπάθεια πού, γιὰ ἕναν Οὐίτμαν, ἕναν Ὄσκαρ Οὐάϊλντ, ἕναν Ἀντρὲ Ζίντ, στάθηκεν πολύτιμος βοηθὸς καὶ μοναδικὴ πηγὴ παρηγοριᾶς, βρῆκε στὸ πρόσωπο τῆς κοντέσας ντὲ Νοάϊγ τὸν ἄξιον ἐπιχειρηματία ποὺ τὴν χρησιμοποίησε ὡς μέσο ἐπιβολῆς. Μ' ἕναν περίεργο, ἐκλεπτυσμένο μαζὶ καὶ χονδροειδῆ ἀρριβισμό, κατώρθωσε νὰ δημιουργήση ἕναν θρύλο γύρω στὸ ὄνομά της. Ὅλοι μας ἐνθυμούμεθα μὲ τί ὑστερικὸ ἐνθουσιασμὸ ὑποδέχθηκε στὸ Παρίσι τὴν «συμπατριώτισσά» της μὶς Ἑλλάδα... Μὲ τέτοια, κι' ἄλλα παρόμοια, κατώρθωσε νὰ γίνη, ἐκτὸς ἀπὸ μεγάλη ποιήτρια, καὶ φυσιογνωμία τυπικῶς Παριζιάνικη.. Δὲν παίζεται στὴν Γαλλικὴ πρωτεύουσα ἐπιθεώρησις ποὺ νὰ μὴν περιλαμβάνει καὶ μερικὰ σαρκαστικὰ στιχάκια γιὰ τὴν «ἐθνικὴ» ποιήτρια μὲ τὴν «μεγάλη» καρδιά.. Κι' ἡ κοντέσσα ντὲ Νοάϊγ εἶναι ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ τιμήθηκε μὲ τὸ παράσημο τοῦ Ταξιάρχου τῆς «Λεγεῶνος τῆς τιμῆς».. Γιὰ ὅσους ξέρουν πῶς μοιράζεται στὴν Γαλλία τὸ παράσημο αὐτό, δὲν μένει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ἄννα—Ματιὲ ντὲ Νοάϊγ εἶναι μιὰ ποιήτρια πολὺ «καπάτσα»...

Λ. Π.

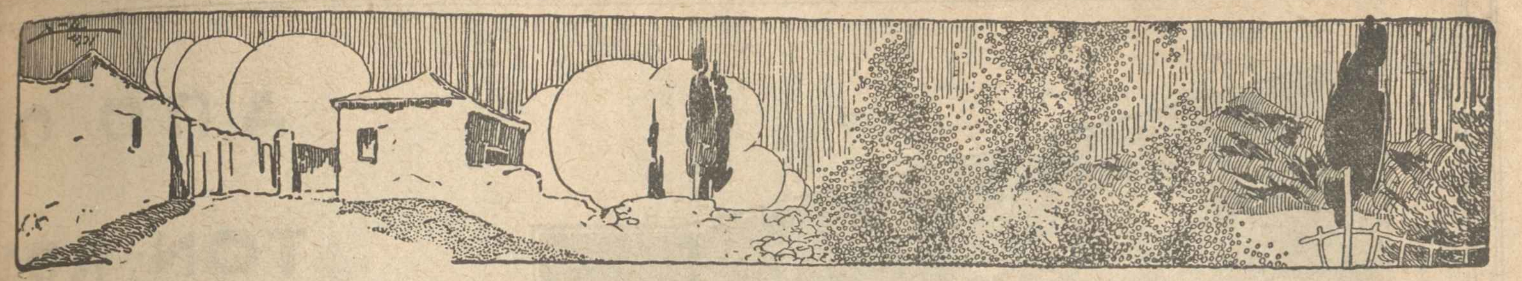

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

Ἀντουὰν ντὲ Κουρσὸν

“Ἂς φύγωμε ἀπόψε!...„

ΠΟΙΑ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα;

Μόλις πρὸ μισῆς ὥρας εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ ταξίδι ἡ Λωρὰνς κι' ὅμως, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθῆ περισσότερο, ἔκανε τώρα στὸν ἄντρα της τὴν ἀγωνιώδη αὐτὴ ἐρώτηση, ποὺ τὴν τυραννοῦσε ἀφάνταστα ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες. Φοροῦσε ἀκόμη τὸ ταξιδιωτικὸ ἐπανωφόρι της καὶ κρατοῦσε νευρικὰ πάνω στὰ γόνατά της τὸ κόκκινο δερμάτινο νεσεσαίρ της...

Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Μπερτρὰν νὰ γυρίζη τόσο ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ χειμερινὰ σπὸρ γιὰ τὰ ὁποῖα αὐτὴ αἰσθανότανε ἕνα πραγματικὸ πάθος, κατάλαβε ἀμέσως πὼς κάτι σοβαρὸ συνέβαινε: γιατὶ μόνο σπουδαῖος λόγος θὰ μποροῦσε ν' ἀναγκάση τὴν γυναίκα του νὰ διακόψη τὴν παραμονή της πάνω στὰ βουνά, ποὺ κάθε χρονιὰ τὴν κρατοῦσαν μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ ἀπ' αὐτόν...

Δέκα χρόνια παντρειᾶς εἶχαν δημιουργήσει μεταξύ τους μιὰ σιωπηλὴ «συμφωνία ἀδιαφορίας».... Ἡ Λωρὰνς ἀπελάμβανε τὸ πολυτελὲς καὶ κομψὸ σπίτι της, τὴν κοινωνικὴ θέση τοῦ συζύγου της, τὴν ἠρεμία τῆς οἰκογενείας της, ποὺ μαρτυροῦσε, ἂν ὄχι μιὰν ἀπόλυτη εὐτυχία, τοὐλάχιστο τὴν προσμονὴ κάποιας μεγάλης χαρᾶς. Ὁ ἄντρας της δὲν φαινότανε νὰ γυρεύη τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν γυναίκα του, παρὰ μόνον νἆναι ὄμορφη καὶ καλοβαλμένη.. Κι' ὅταν τοῦ ἔκανε τὴν ἀναπάντεχη αὐτὴ ἐρώτηση, ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μ' ἕνα ὕφος ἔκπληκτο:

—Ναί, θέλω νὰ μοῦ πῆτε ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἐπανέλαβε νευρικὰ ἡ Λωρὰνς. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ τὴν ὀνομάζετε «μικρή μου Λουλοῦ» καὶ ποὺ τῆς μιλᾶτε στὸν ἑνικό. Μὴν ἀρνεῖσθε, εἶναι περιττό· κρατῶ στὰ χέρια μου τὴν ἀπόδειξη, ποὺ μοῦ τὴν δώσατε σεῖς ὁ ἴδιος... Ἀγαπητέ μου, ἅμα γράφη κανεὶς ἐρωτικὲς ἐπιστολές, προσέχει νὰ μὴ τὴς στέλνῃ στὴν γυναίκα του! Ἐξακολουθεῖτε ν' ἀμφιβάλλετε ἀκόμη; Ὁρίστε, ὁ φάκελλος στὸ ὄνομά μου καὶ τὸ γράμμα ποὺ ἦταν προωρισμένο γιὰ... τὴν ἄλλη... Αὐτὴ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔλαβε τὸ γράμμα ποὺ ἔχετε γράψει γιὰ μένα.. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλη σημασία, ἐπειδὴ τὰ γράμματά σας δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ ἀντιγραφὴ ἀπὸ διάφορα διηγήματα ποὺ ἔγιναν ἐσχάτως τῆς μόδας. Ὡστόσο, θὰ μπορούσατε, ἀλήθεια, νὰ μ' ἀπαλλάξετε ἀπὸ μιὰ τέτοια προσβολὴ καὶ νὰ μὴ κάνετε λάθος στὸν φάκελλο... Δὲν μὲ πειράζει τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχετε μιὰν ἐρωμένη, ἀλλὰ ἡ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποία φαίνεσθε πὼς κρύβετε ἕνα μυστικό, ποὺ δὲν θὰ εἶμαι ἡ μόνη ποὺ τὸ ξέρω, καὶ αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ ἀνέχομαι... Προτιμῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σᾶς σήμερα κιόλας, παρὰ νὰ γινῶ γελοία ἀπέναντι τῶν φίλων μου..

Ὁ Μπερτράν, ἔχοντας ἀκουμπισμένη τὴν πλάτη του στὸ τζάκι, ἄκουγε τὴν μακρυὰ τούτη ἀγόρευση τῆς γυναίκας του, χωρὶς νὰ φαίνεται πολὺ συγκινημένος.

—Λοιπόν! ἀπάντησε! ἐφώναξε ἡ Λωράνς. Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ δικαιολογηθῆτε, ἀλλὰ νὰ μοῦ πῆτε τί σκέπτεστε νὰ κάνετε.

—Αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι νὰ κάνω, ἀγαπητή μου φίλη, εἶπεν ἐκεῖνος, μ' ἠρεμία, εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐκάναμε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχομε παντρευτῆ ὥς τώρα, ἐκτὸς ἂν ἐπιμένετε ν' ἀλλάξωμε τρόπο ζωῆς. Ἐπιτρέψτε μου ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἔχετε ἄδικο, καὶ ὅτι εἶναι λυπηρὸ νὰ διακόψετε μιὰ τόσον εὐχάριστη παραμονὴ στὰ βουνὰ γιὰ ἕναν τόσον ἀσήμαντο..

—Ἀσήμαντο;... Μὰ ἡ γυναίκα αὐτή;

—Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι μιὰ παιδική μου φίλη, ἡ ὁποία μοῦ ἔχει γυρέψει μιὰν ἐκδούλευση, καὶ στὴν ὁποία ἔδινα ραντεβοῦ...

—Ραντεβοῦ σπίτι της; Στὴς 10 τὸ βράδυ;

—Ναί, ἦταν ἡ μόνη ὥρα ποὺ εἶχα διαθέσιμη ἐκείνη τὴν ἡμέρα....

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι κάπως παράξενα, καὶ μπορεῖτε νὰ σκεφθῆτε ὅτι....

—Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ θίξη τὴν φιλοτιμία σας... καὶ ἡ προσωπικές μου ἀπασχολήσεις δὲν μποροῦν νὰ σᾶς βλάψουν σὲ τίποτα, οὔτε καὶ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν, ἄλλωστε....Μήπως σᾶς ἔχω ρωτήσει ποτὲ ποιὸν συναντᾶτε στὰ χειμερινὰ σπόρ; Στὴς Κάννες τὸ καλοκαῖρι, εἴτε στὸ Μπίαριτζ τὸ φθινόπωρο; Μήπως ἔδειξα καμμιὰν ἀπορία ποὺ ὁ Γκὺ Φὰρν, ὁ νέος αὐτὸς σπόρτσμαν,

—Μήπως θὰ σᾶς ἐνοχλήσω; ρώτησε ἡ νέα γυναίκα.

συμπίπτει νὰ ἔχη τὴς ἴδιες μὲ σᾶς κοσμικὲς προτιμήσεις, καὶ βρίσκεται πάντοτε στὰ μέρη ποὺ εἶστε καὶ σεῖς... ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ δουλειές μου μὲ κρατοῦν στὸ Παρίσι;

Ἡ Λωρὰνς φυλάχθηκε ν' ἀπαντήση.. Ὁ ὑπαινιγμὸς ἤταν καταφανής, καὶ θὰ τῆς ἦταν τώρα πολὺ δύσκολο νὰ τοῦ δώση μιὰν ἐξήγηση....

—Ὥστε λοιπὸν τ' ὁμολογεῖτε; ἐψιθύρισεν ἡ Λωρὰνς γιὰ ν' ἀποφύγη μιὰν ἀπάντηση. Οἱ ὑπαινιγμοί σας τὸ μαρτυροῦν αὐτό. Μοῦ ἀποδίδετε περιπέτειες ποὺ δὲν τὴς εἶχα, γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὴς δικές σας...

—Δὲν ὁμολογῶ τίποτα, οὔτε καὶ θὰ ὁμολογήσω ποτὲ τίποτα... Ὡστόσο φρονῶ ὅτι πρέπει νἆσαστε πολὺ κουρασμένη ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι. Δὲν θέλετε νὰ πᾶτε ν' ἀλλάξετε καὶ ν' ἀναπαυθῆτε; Ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ τακτοποιήσετε τὴς ἀποσκευές σας... Ξέρετε, ὅταν δὲν εἶσαστε ἐδῶ, τὸ σπίτι δὲν εἶναι πολὺ καλὰ ὠργανωμένο... Τρώγω συχνὰ στὴν λέσχη...

—Ἢ πουθενὰ ἀλλοῦ;

Ὁ Μπερτρὰν ἔκρυψε ἕνα χαμόγελο, παρατηρώντας πὼς ὁ ὑπαινιγμός ἦταν πολὺ ἀποκαλυπτικός..

Ἡ Λωρὰνς ἐγκατεστάθηκε στὸ σπίτι της, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μείνη ὁριστικὰ στὸ Παρίσι... Μετὰ παρέλευσι ὀλίγων ἡμερῶν, βλέποντας ὅτι ξανάρχισε τὴν κοσμικὴ ζωή της, ὁ Μπερτρὰν τὴν ρώτησε;

—Ὥστε λοιπὸν θὰ στερηθῆτε φέτος τὴν χειμερινὴ σαιζόν σας;

—Ἀπαλλάξτε με, σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ τὴς ἐρωτήσεις σας.. Δὲν εἶμαι τάχα ἐλεύθερη νὰ κάνω ὅτι μ' ἀρέσει;

—Ὢ! φυσικά, ἀλλὰ διερωτῶμαι πῶς θὰ ἐξηγήσετε στοὺς φίλους σας τὴν ξαφνικὴν αὐτὴ ἐπιστροφή..

—Θὰ βρῶ μιὰ δικαιολογία: τὴν ἀρρώστεια καμμιᾶς συγγενοῦς μου... Ἀλήθεια, ἡ παρουσία μου ἐδῶ δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ;

Ἐκεῖνος διεμαρτυρήθηκε, ὅμως δὲν ἄλλαξε διόλου τρόπο ζωῆς. Ἔβγαινε ἔξω τὰ βράδυα μόνος, τηλεφωνοῦσε ἀπὸ τὴν λέσχη του πὼς δὲν θἄρχότανε στὸ σπίτι γιὰ φαΐ.

Ἐν τούτοις, τοῦ φαινότανε πὼς ὧρες-ὧρες ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήση σπίτι του, δεχότανε μὲ περισσότερη προθυμία τοὺς παληούς του φίλους, τοῦ ἐπρότεινε μάλιστα μερικὲς διασκεδάσεις στὴς ὁποῖες εἶχε τὴν συνήθεια νὰ πηγαίνη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνος του.. Ἐν τούτοις γιὰ τίποτα στὸν κόσμο, δὲν θἄκαμνε τὴν ἀπρονοησία νὰ δείξη πὼς εἶχε παρατηρήσει τὴν μεταβολὴ αὐτὴ τῆς γυναικός του....

Ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ γιὰ τὴν ἐργασία του, καὶ ἀπόρησε ὅταν εἶδε ὅτι τὴν ἐνδιέφερε. Ἤθελε, ἄραγε, νὰ τὸν κατακτήση καὶ πάλιν, ἢ ἀπεναντίας, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ φοβότανε καμμιὰ σκηνὴ γιὰ τὸν νεαρὸ Φάρν;

Καμμιὰ φορὰ τῆς μιλοῦσε, σὰν γνώστης τῆς γυναικείας μόδας, καὶ ἡ Λωρὰνς ἐμάντευε χωρὶς δυσκολία τὴν πηγὴ τῶν πληροφοριῶν του. Μεταξύ τους δὲν εἶχε γίνει ποτὲ πλέον λόγος γιὰ τὴν περίφημη ἐπιστολή, ἐν τούτοις ὅμως αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑφίσταται ἀνάμεσά τους, σὰν μιὰ ξένη καὶ ἀνεπιθύμητη παρουσία..

Καὶ μιὰ μέρα ποὺ τῆς ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησή του γιὰ τὴν ἐξοχή, ὅπου εἶχε νὰ κανονίση μερικὲς κτηματικὲς διαφορές, ἡ Λωρὰνς τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν συνοδέψη... Ἐκεῖνος ἀπόρησε..

—Μήπως θὰ σᾶς ἐνοχλήσω; ρώτησε ἡ νέα γυναίκα.

Εἶχε προφέρει τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τέτοια ἀγωνία ποὺ αὐτὸς συγκινήθηκε. Τοῦ φάνηκε πὼς ἡ Λωρὰνς εἶχε ξαναγίνει πάλιν ἡ νέα γυναίκα ποὺ ἦταν στὴς ἀρχὲς τοῦ γάμου των, τότε ποὺ ἡ ζωὴ καὶ ὁ θόρυβός της τοὺς ἐνδιέφερε λιγώτερο ἀπὸ κάθε παλμὸ τῆς καρδιᾶς τους.

—Ἐλᾶτε, εἶπεν ὁ Μπερτράν, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀνησυχεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ κακοπεράσετε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο σπίτι ποὺ εἶχε μείνει τόσο καιρὸ ἀκατοίκητο;

—Ναί, ἔχετε δίκηο· εἶναι προτιμότερο νὰ μείνω..

Μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσις, θἄλεγε κανεὶς πὼς ἀντιλαλοῦσε ὅλη τὴν θλίψη ποὺ ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ Λωράνς. Τότε ἐκεῖνος σηκώθηκε, καὶ πιάνοντας τὰ χέρια της, ἐψιθύρισε:

—Ἂς φύγωμε ἀπόψε, αὔριο... Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς νὰ γίνωμε εὐτυχισμένοι..

Καὶ ἀπὸ μέσα του εὐχαρίστησε μὲ ἀνεκδιήγητη χαρὰ τὴν αἰτία τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς, τὴν «Λουλοῦ» τὴν φανταστικὴν αὐτὴ Λουλοῦ, ποὺ τὴν ἐπενόησε κάποιο μελαγχολικὸ ἀπόβραδο, ἡ πονεμένη του καρδιά, γράφοντας στὴν γυναίκα του....

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

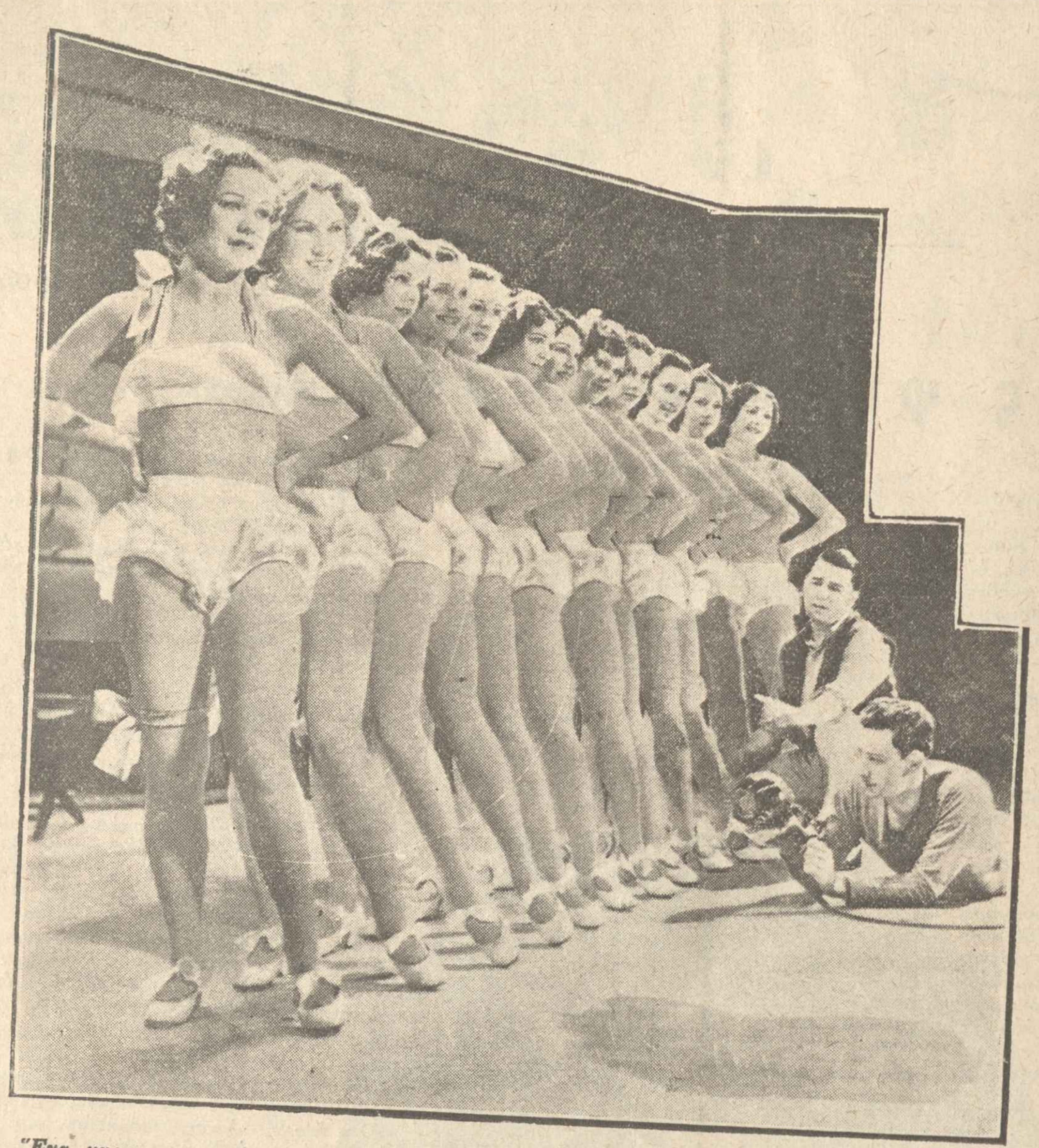

Ἕνα χαρακτηριστικὸ στιγμιότυπο μέσα ἀπ' τὸ στούντιο τῆς «Μέτρο-Γκόλντουϊν»: Ὁ μηχανικὸς τοῦ ἤχου μ' ἕνα εἰδικὸ μικρόφωνο ἐγγράφει τὸν θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ ρυθμικὰ βήματα ἑνὸς μπαλέτου ἀπὸ χαριτωμένα «γκέρλς», γιὰ νὰ τὸν συγχρονίσῃ ἀργότερα μὲ τῆς κινήσεις των, στὴν ὀθόνη τοῦ «παρλὰν» καὶ «σονόρ».

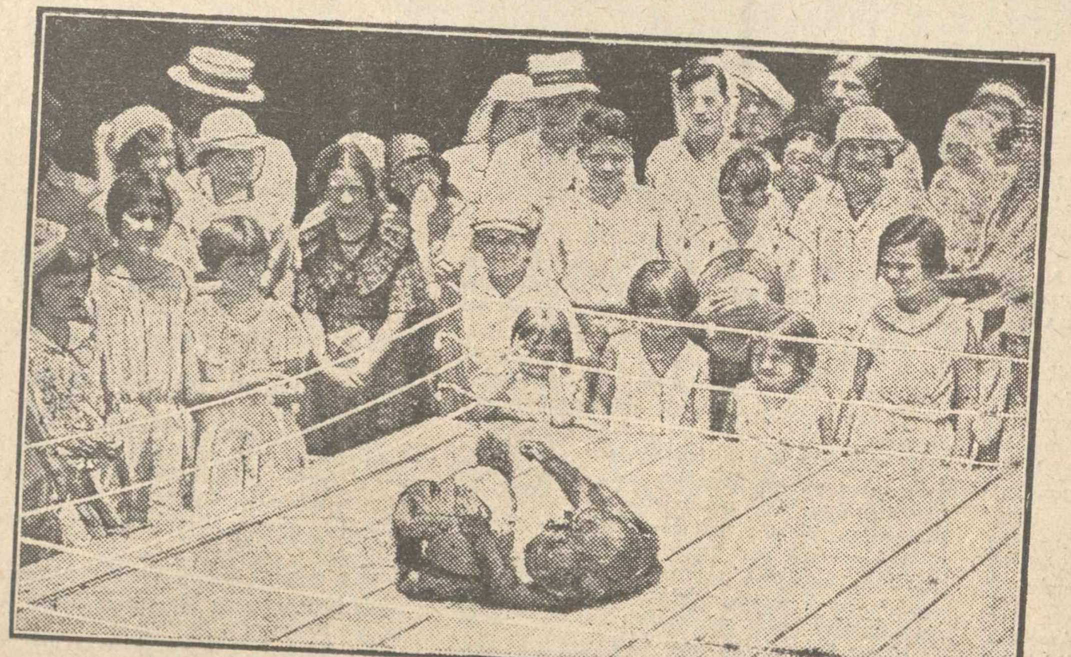

Ἕνα πυγμαχικὸ μάτς πιθήκων! Ἕνας χασομέρης προπονητὴς πυγμαχίας στὴν Καλλιφορνία εἶχε τὴν πρωτοφανῆ ἔμπνευση νὰ διοργανώσῃ ἕνα πυγμαχικὸ μάτς μεταξὺ δυὸ... χιμπατζήδων. Τὸ μάτς ἔγινε, ἐσημείωσε δὲ ἕνα ἀπρόοπτο φινάλε: Οἱ δυὸ πίθηκοι ἀντὶ νὰ ἀλληλογρονθοκοπηθοῦν, ὅπως θἄκαναν στὴ θέση τους δυὸ ἄνθρωποι, προτίμησαν νά... καθαρίσουν ἀμοιβαίως τοὺς ψύλλους ποὺ τοὺς ἔτρωγαν, πρὸς μεγίστην θυμηδίαν τῶν θεατῶν!

ΑΠΟ Ο
ΤΟΝ ΚΟ

Ἡ Ζανὲτ Μακντόναλδ κατὰ τὴ
παραμονὴ στὸ Παρίσι, γιὰ
ἐνοχλητικοὺς θαυμαστάς της,
το» στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιο
ποιος ἀδιάκριτος φωτογραφικ
συνέλαβε τὴν ὥρα ποὺ ζυγιζότ
τῆς δημόσιες πλάστιγγες τῆς
ψῖδος τοῦ Θριάμβο

γνωστος γάλλος τενόρος Ζὰν Κιεπουρά, σὲ μιὰ σκη-
περίφημης ταινίας του «Τὸ τραγοῦδι τῆς νύχτας».

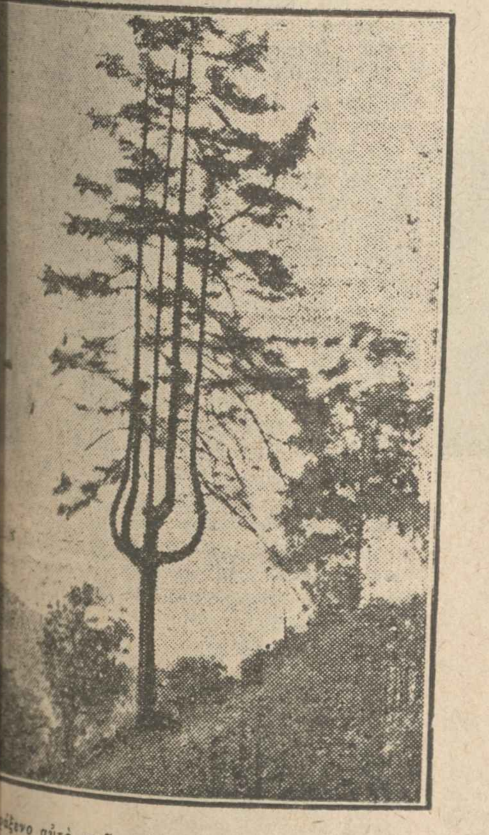

ράξενο αὐτὸ πεῦκο βρίσκεται σὲ μιὰ γαλλικὴν
. Οἱ κλῶνοι του, ἀπὸ μιὰ περίεργη ἰδιο-
τῆς φύσεως, ἔχουν πάρει τὸ σχῆμα μιᾶς ἀρχαίας λύρας.

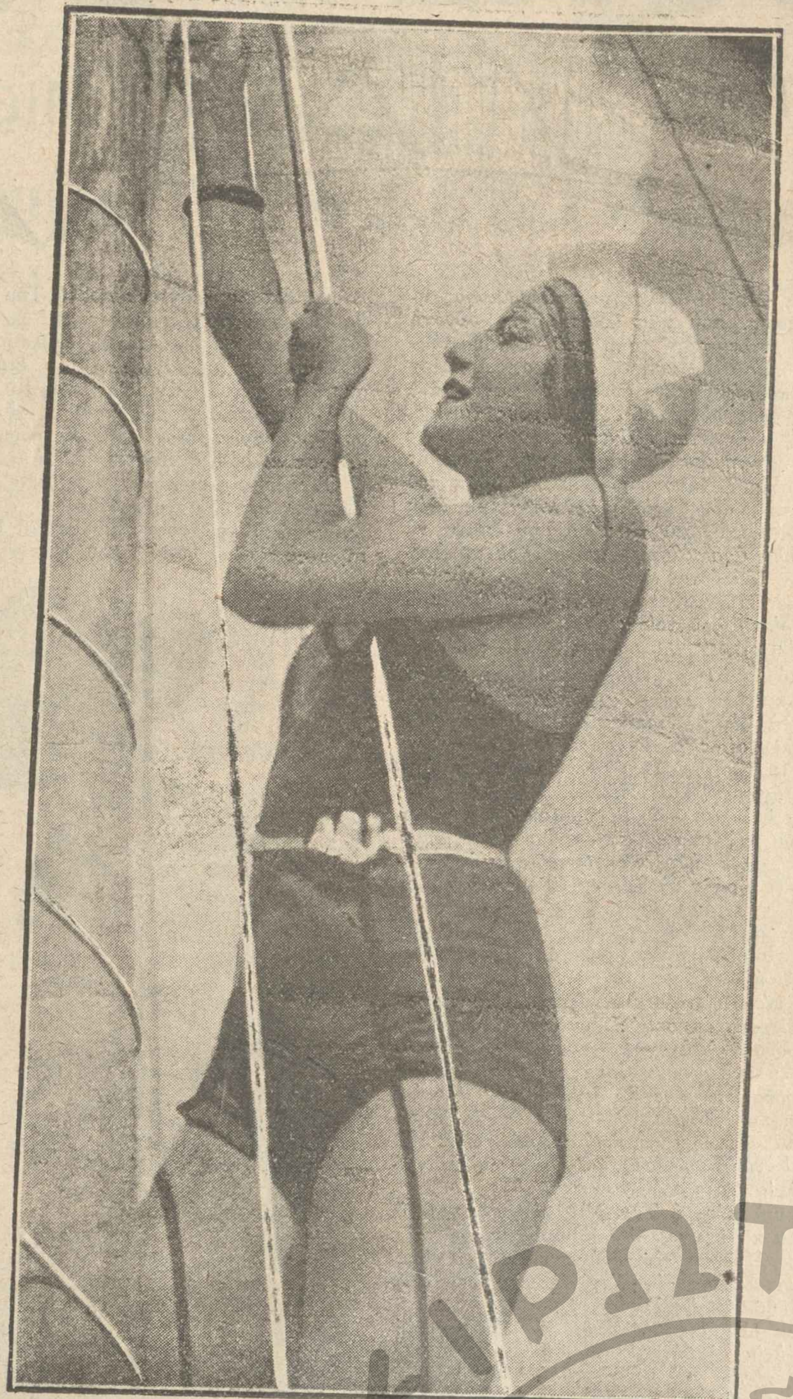

Ἡ Ζερμαὶν Ὡσέϊ, εἶνε ἕνα νέο ἀστέρι τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἀνέτειλε θριαμβευτικῶς. Τὸ φίλμ ποὺ τὴν ἀνέδειξε εἶνε τὸ γνωστὸ «Ἀλλό! Παρίσι, ἐδῶ Βερολῖνο», ὅπου, στὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὑπῆρξε μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψις τέχνης ἀλλὰ καὶ... πλαστικότητος.

Ἡ γνωστὴ παγκόσμιος μορφωτικὴ ὀργάνωσις «Χ. Α. Ν.» ἔχει αὐστηροτάτην πειθαρχία μεταξὺ τῶν μελῶν της. Γι' αὐτὸ οἱ παραβάται τῶν κανονισμῶν της στὴν Ἀμερικὴ δικάζονται ἀπὸ εἰδικὸ δικαστήριο, ἀποτελούμενο ἀπὸ συνομηλίκους των. Ἀνωτέρω ἡ σκηνὴ ἑνὸς τέτοιου δικαστηρίου.

ΙΡΩ.ΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἡ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Τὸμ Μὶξ

Ὁ Τὸμ Μὶξ, ὁ μοναδικὸς ἀμερικανὸς ἠθοποιός, ποὺ μᾶς ἔδωσε στὴν ὀθόνη τὸν τελειότερο τύπο τοῦ «κάου-μπόϋ» δὲν παίζει πιὰ στὸν κινηματογράφο! Ἀφ' ὅτου ὁ ὁμιλῶν ἐπεβλήθη στὴν ὀθόνη καὶ κανεὶς πιὰ κινηματογράφος δὲν προβάλλει βουβὲς ταινίες, ὁ Τὸμ Μὶξ βρίσκεται... ἄνεργος.

Βέβαια, ὁ φημισμένος ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς δὲν ἔχασε τίποτε ἀπὸ τὴν θρυλική δόξα τοῦ ὀνόματός του, οὔτε καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία του ὑποβιβάστηκε ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἔπαψε νὰ παίζῃ. Ἀλλὰ ἀναγκάστηκε μόνος του νὰ ὑποβιβάσῃ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο ἑνὸς φημισμένου καλλιτέχνου στὸ ἐπίπεδο ἑνὸς ἀσήμου νουμερίστα τοῦ τσίρκου.

Γιατὶ ὁ Τὸμ Μὶξ δὲν μποροῦσε νὰ διατηρηθῇ οὔτε μόνο μὲ τὴν... δόξα του, οὔτε καὶ μὲ τὴν δημοτικότητά του. Εἶχε ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἀξιοπρεπῶς. Προσελήφθη λοιπὸν τελευταίως σ' ἕνα τσίρκο, τὸ τσίρκο «Ράνχ 101», ποὺ τὸ διηύθυνε κάποιος πρώην συνταγματάρχης Τζὰκ Μίλλερ.

Μὲ τὸν διάσημο τοῦ Τόνυ—τοῦ φημισμένου ἀλόγου του ποὺ σκοτώθηκε—ἐνθουσίαζε μέχρι φρενίτιδος τὰ πλήθη τῶν θεατῶν ποὺ κατέκλυζαν κάθε βράδυ τὸ τσίρκο. Τὰ τολμηρὰ ἀκροβατικὰ γυμνάσματά του τὸν ἔκαναν πάλι περίφημο—σὲ στενότατο αὐτὴ τὴν φορὰ κύκλο—καὶ τοῦ ἐξησφάλισαν μιὰν ἄνετη ὁπωσδήποτε ζωή.

Ἀλλὰ κάποια μέρα ἡ ἀνήσυχη ἰδιοσυγκρασία του ἐπαναστάτησε. Ἡ περήφανη ψυχή του δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ περισσότερο τὴν ἀστεία δόξα ἑνὸς νουμερίστα τσίρκου. Ἀκόμη δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ καὶ τὴς κακολογίες πολλῶν πρώην θαυμαστῶν του ποὺ τὸν κατέκριναν γιὰ τὸ νέο αὐτὸ ἐπάγγελμά του καὶ ὑπεστήριζαν πῶς τοῦ ὑπεβίβαζε τὴν καλλιτεχνική του ἀξία.

Ἔτσι μιὰ μέρα ὁ Τὸμ Μὶξ τὰ παράτησε ὅλα σύξυλα κι' ἔφυγε... Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τσίρκου Τζὰκ Μύλλερ τὸν ἐνήγαγε καὶ τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὸν Τὸμ νὰ πληρώσῃ ἀποζημίωσιν 66.000 δολλαρίων !

Ὁ Τὸμ Μὶξ διεμαρτυρήθη γιὰ τὴν καταδίκη του αὐτὴ καὶ ζήτησε τὴν ἀθώωσή του :

«—Τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ζητᾶ ὁ Μύλλερ, εἶπε » στὸ δικαστήριο, εἶναι ὑπέρογκο, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ζημία ποὺ ὑπέστη ἐξ αἰτίας μου. » Δὲν πρέπει νὰ σᾶς θαμπώνῃ τὸ θρυλικὸ ὄνομά μου, οὔτε ἡ μεγάλη δημοτικότης μου, » ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ὑπολογίζεται τὸ μέγεθος τῆς ζημίας ποὺ ἐπέφερα μὲ τὴν ἀναχώρησή μου, στὸ τσίρκο τοῦ Μύλλερ. Δὲν » εἶμαι οὔτε ὁ πρῶτος «κάου-μπόϋ» τοῦ κόσμου, οὔτε ὁ πρῶτος καβαλλάρης, ὅπως » πολλοὶ θέλουν νὰ μὲ ὀνομάσουν. Τὴν φήμη » μου τὴν χρεωστῶ μᾶλλον στὰ διάφορα » «τρὺκ» τοῦ κινηματογράφου, ποὺ μὲ παρουσίαζαν νὰ ἐκτελῶ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικὰ » γυμνάσματα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν » ἐκινδύνευα καθόλου· στὴς δύσκολες αὐτὲς » σκηνὲς μὲ ἀντικαθιστοῦσαν πραγματικοὶ » κάου-μπόϋ ἢ... ψεύτικα ἀνδρείκελα...»

Ὁ Τὸμ Μὶξ εἶναι εὐνόητο πῶς ἀναγκάστηκε νὰ.. ψευσθῇ στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀποζημίωση ποὺ θὰ τοῦ ἀνέτρεπε ἄρδην τὸν πτωχὸ προϋπολογισμό του. Ὡστόσο τὸ δικαστήριο δὲν συνεμερίσθη τὴς ἀπόψεις του. Γι' αὐτὴ ὅμως τὴν λιγοψυχία—ἂς τὴν ποῦμε ἔτσι—κατηγορήθηκε ἀπ' ὅλο τὸν κινηματογραφικὸ τύπο ὡς... παραδόπιστος καὶ ἀνάξιος τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτιμήσεως ποὺ τὸν περιέβαλλεν ὥς τώρα.

Ἐν τούτοις ὁ Τὸμ Μὶξ ποτὲ του δὲν ὑπῆρξε λιγόψυχος. Ἂν δὲ τελευταῖα ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκανε νὰ φερθῇ στὸ δικαστήριο κάπως δικηγορικά, αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε παρὰ ὅτι ὁ Τὸμ Μὶξ δὲν ἦταν μόνο ἕνας ἄριστος ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς...

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ Τὸμ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαψεύσῃ ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν κακολόγησαν.

Ἀμούστακο ἀκόμη παιδὶ ὁ Τὸμ ἐγκατέλειψε τὴς γνώριμες πεδιάδες τῆς πατρίδας του, τοῦ Τεξάς, καὶ κατετάχθη ἐθελοντὴς στὸν ἀμερικανικὸ στρατό. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συμπλοκῆς τοῦ τάγματός του μὲ τοὺς ἰσπανοὺς ἐπαναστάτας τῆς Κούβας, τὸν βρῆκε μιὰ σφαῖρα στὸ στόμα καὶ ἀφοῦ τοὔσπασε ὅλα τὰ μπροστινὰ δόντια, βγῆκε ἀπ' τὸ... σβέρκο του.

Οἱ γιατροὶ τὸν εἶχαν διαγράψει ἀπ' τὴ ζωή. Ὡστόσο ἡ γερὴ κράση του τὸν ἔσωσε. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ὕστερ' ἀπὸ καιρό, πῆρε τὸ πρῶτο βαπόρι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὰς Φιλιππίνας νήσους, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ ἐκεῖ τάγμα του.

Ὁ *Τὸμ Μὶξ ὡς «κάου-μπόϋ»*.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ τὸν περίμεναν ἄλλες περιπέτειες. Μόλις ἔφθασε καὶ προτοῦ ἀκόμη ἀναπαυθῇ ἔστω καὶ μιὰ μέρα, ἐπιφορτίζεται μὲ μιὰν ἐμπιστευτικὴν ἀποστολὴ γιὰ τὴν Κίνα ὅπου καὶ ἀναχωρεῖ ἀμέσως. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ συμπλοκὴ ἕνα κομμάτι βόμβας τοῦ κόβει τὰ... μαλλιὰ σύρριζα ! Λίγο ἀκόμη καὶ ὁ Τὸμ Μὶξ δὲν θὰ ὑπῆρχε στὸν κόσμο ἀπὸ τότε.

Τέλος κάποια μέρα ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του, τὸ Τεξάς, καὶ ξαναβρίσκει τοὺς παληοὺς συνομηλίκους του, ποὺ ἔχουν ἐξελιχθῆ ὅλοι σὲ ληστάς, ζωοκλέπτας καὶ συμμο Δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ τὸ φόβητρό των. Ξέρ λα τὰ κατατόπια, τὴς κρυψῶνες των, τὴς νήθειες, τὰ κόλπα, τὴν γλῶσσα των. Ἀ ναλαμβάνει τὴν καταδίωξή των. Γίνετα εἶδος «σερίφ», δηλαδὴ ἀγροφύλακος κα μενοφύλακος μαζί. Ἐπανειλημμένως π νεται, ποτὲ ὅμως δὲν ὑποκύπτει.

Ἀργότερα ἐπανέρχεται πάλι στὴν στρα τικὴ ζωή, ἕως ὅτου κάποια μέρα μετα ἀπὸ τὴν ζωὴ στὴν τέχνη κι' ἀπὸ τὴς ἀπέ τες πεδιάδες τῆς πατρίδας του στὴν ὀθ

Στὸν κινηματογράφο δημιουργεῖ ἕνα λικὸ τύπο «κάου-μπόϋ» καὶ ἡ δόξα ἀγκαλιάζει μ' ὅλη της τὴν αἴγλη.

Σήμερα ἔπαψε νὰ παίζῃ. Ὁ ἠχητικὸς τοῦ δίδει πιὰ πεδίον δράσεως. Ὡστόσο νεὶς δὲν βρέθηκε ὡς τώρα νὰ τὸν ἀντικα στήσῃ. Ἡ ἀναπαράστασις τῆς ζωῆς τῶν ου-μπόϋς» στὴν ὀθόνη δὲν εἶναι ζήτημα χνης, εἶναι ζήτημα πείρας. Καὶ ὁ Τὸμ εἶναι ὁ μόνος μεξικανὸς καλλιτέχνης πο ζήσει πραγματικὰ τὴν ζωὴ ποὺ ἀναπαρ

—=□+□=—

Μικρά μυστικ
ἀπ' τόν κινηματογράφο

= Ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσι κινηματογραφήσῃ ὅλα τὰ κλασσικὰ ἔργ Ρωσσικῆς Λογοτεχνίας.

= Στὴν Μόσχα ἐτελείωσε τὸ γύρισμα νέας ταινίας μέσα στὴν ὁποία σατυρίζε Διεθνὴς διάσκεψις τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

= Ἡ Ζινὲτ Γκωμπὲρ ἐπέστρεψε ἀπὸ τ ρολῖνο ὅπου ἐτελείωσε τὸ γύρισμα τῆς τνίας της ταινίας «Ἡ διαθήκη τοῦ Μαμπὺς». Πρόκειται γιὰ μιὰ μεγαλειώ σαγωγὴ τῆς «Νέρο-Φὶλμ».

= Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ εἶναι πάντρ μὲ τὸν γερμανὸ σκηνοθέτη Ρούντολ περτ.

= Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιφήμου Μ τοὺλ (Τζῶρτζ Μιλτὸν) εἶναι : «G.F. RUE DU PLATEAU, PARIS.

= Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὁμιλεῖ ἀπτ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὡστόσο ἀπὸ δὲν σκαμπάζει οὔτε λέξη...

= Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ καὶ ἡ Τζόαν ρουντ παίζουν μαζὶ σ' ἕνα νέο φὶλμ μ τίτλο «Ζοῦμε».

= Ἐναγωνίως ἀναμένεται στὸ Λονδ ἄφιξις τῆς Μπεμπὲ Ντάνιελς καὶ τοῦ Λάϊον.

= Ἡ «Μέτρο Γκόλντουϊν» πρόκειται σῃ στὸ Σίδνεϋ ἕνα νέο μέγαρο, τοῦ ὁποί ἔξοδα θ' ἀνέλθουν σὲ 900.000 περίπου

= Ὁ Μουσσολίνι θέλοντας νὰ ἐνισχύ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ τῆς χώρας ἀνέθεσε σὲ εἰδικοὺς ἀπεσταλμένους τ λὴ νὰ περιοδεύσουν στὰ μεγαλείτερα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ μηθευθοῦν τὰ τελειότερα σύγχρονα μέσα ποὺ ὑπάρχουν γιὰ τὸ γύρισμα νίας. Ἐπίσης τοὺς ἐξουσιοδότησε νὰ ρουν τοὺς καλλιτέρους ἠθοποιοὺς ποὺ χόντανε νὰ ἐργασθοῦν στὴν Ἰταλία.

= Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο θὰ γυρίσ Σουηδία, καθ' ἃ θρυλοῦνται, ἕνα νέο τὸν τίτλο «Βασίλισσα Χριστίνα».

= Ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις ἔδωσε ρήγηση 1.200.000 γιὲνς σὲ μιὰ νεοσύσ σα κινηματογραφικὴ ἑταιρία ὁμιλουσῶν νικῶν ταινιῶν.

= Οἱ Ρενὰτ Μύλλερ, Βίλλυ Φρίτς Γκυστὰβ Βάλντω εἶναι οἱ τρεῖς κυρ ἑρμηνευταὶ στὴν ταινία «Ἐποχὴ στὸ ποὺ γυρίζεται τώρα στὴν Αἴγυπτο.

= Ἡ Γκάμπυ Μορλαί, ἡ πρωταγω τοῦ γνωστοῦ φὶλμ «Κατηγορουμένη τι», γυρίζει ἕνα νέο φὶλμ μὲ τὸν τίτλ φορὰ κι' ἕναν καιρό».

= Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἰβὰν Μοζούκιν STUDIOS G.F.F.A. CHEMIN DE S —AUGUSTIN, NICE.

= Ἡ Ζινὲτ ντ' Ἴντ, ἡ ἠθοποιὸς σάρκωσε ἕναν ὑπέροχο ρόλο στὸ «Π ὕστερ' ἀπ' τὴν τελευταία ταινία της τόρ», ἔπαψε νὰ παίζῃ στὸν κινηματ

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἄγνωστον μέλλον.

Τί εἶνε ἡ μαγικὴ "Καββάλα„;

Ἀριθμοὶ - προγνωστικά. - Ὁ ἀντίχριστος κι' ὁ... Μουσσολίνι ! - Τὸ 1998, τὸ τέλος τοῦ κόσμου !

Σὲ προηγούμενο φύλλο τῆς «Ἑβδομάδος» ἀναφέραμε ὡρισμένες ἰδιότητες τῶν ἀριθμῶν, ποὺ ἡ ἐξαιρετικότης των τὴς ἔκανε νὰ μὴν θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους ἁπλὰ καὶ μόνον καπρίτσια τῆς τύχης, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα ὡρισμένων γενικῶν νόμων καὶ κανόνων ποὺ δεσμεύουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν φύσῃ. Σήμερα συνεχίζουμε αὐτή μας τὴν ἔρευνα γιὰ τὰ περίεργα τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴς διάφορες δεισιδαιμονίες ποὺ δημιουργήθηκαν ἐξ ἀφορμῆς των.

Οἱ Ἑβραῖοι σοφοὶ τῶν μεταχριστιανικῶν χρόνων ἐδημιούργησαν ὁλόκληρη ἐπιστήμη ποὺ σκοπὸν εἶχε νὰ ἐρευνήσῃ καὶ ἑρμηνεύσῃ τὴς συχνὰ ἀλλόκοτες ἰδιότητες τῶν ἀριθμῶν. Ἡ ἐπιστήμη αὐτή, καθαρὰ μαγική, εἶναι ἡ περίφημη «Καββάλα» πού, ἄθελά της, ὑπῆρξε πολὺ χρήσιμη γιὰ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξη τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

Στὴν βάση τῶν διδασκαλιῶν τῆς «Καββάλας» βρίσκουμε τὴν πίστη στὴν Θεϊκὴ καὶ παντοδύναμη ἰσχὺ τῶν ἀριθμῶν. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι κάθε πρᾶγμα στὸν κόσμο ἔχει καὶ τὸ ὄνομά του, κι' ὅτι κάθε γράμμα ποὺ ἀπαρτίζει ἕνα ὄνομα εἶναι συγχρόνως καὶ ἕνας ἀριθμὸς (ἔτσι π.χ. στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες τὸ γράμμα «α» σήμαινε τὸν ἀριθμὸ 1, β τὸ 2, γ τὸ 3, ι τὸ 10 κ.ο.κ.) οἱ Ἑβραῖοι σοφοὶ ἤχθησαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀξία κι' ἡ προσωπικότης ἑνὸς ἀντικειμένου ἐξηρτῶντο ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ στὸν ὁποῖον ἀντιστοιχοῦσαν τὰ γράμματα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ὄνομά του. Ἔτσι, παίρνοντας ὡς παράδειγμα τὴν λέξη «ἐγὼ» εὕρισκαν ὅτι ἀντιστοιχοῦσε πρὸς τὸν ἀριθμὸ 538, διότι ε=5, γ=3 καὶ ω=800. Μὲ τὴν ἐξέταση τοῦ ἀριθμοῦ 538, σύμφωνα μὲ ὡρισμένες ἀρχὲς τῆς «Καβάλλας», ἐφαντάζοντο ὅτι καθώριζαν τὴς ἰδιότητες, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον ἀκόμα τῆς ἰδέας τοῦ «ἐγώ».

Τὸ θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ «Καββάλα» καὶ ὁ... Μουσσολίνι!

Στὸ προηγούμενό μας φύλλο εἴδαμε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης προφητεύει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ προβλέπει ὅτι τὸ τέλος αὐτὸ θὰ ἐπέλθῃ ὅταν φανῇ ὁ Ἀντίχριστος, ποὺ ἔχει γιὰ σύμβολό του ἕνα θηρίο τοῦ ὁποίου ὁ μυστικὸς ἀριθμὸς εἶναι 666. Εἴδαμε ἐπίσης μερικὲς ἀπὸ τὴς προσπάθειες ποὺ γίνηκαν γιὰ νὰ καθορισθῇ κάποιο ἱστορικὸ πρόσωπο ποὺ ὁ ἀντίστοιχός του ἀριθμὸς νὰ εἶναι 666. Μερικοὶ νεώτεροι μύστες τῆς «Καββάλας»—καὶ ἐχθροὶ τοῦ φασισμοῦ! — ἐπεχείρησαν νὰ δοῦν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀντίχριστου, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε πρὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, τὸν... ἰταλὸ δικτάτορα Μουσσολίνι ! Δὲν τὸ κατώρθωσαν ὅμως, καὶ ἀντιθέτως ἔφθασαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ «Ντοῦτσε» εἶναι 131, ἀριθμὸς ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴς λέξεις «αἰώνιος αὐτοκράτωρ»! Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ «Καββάλα» μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Μουσσολίνι ἦταν ἀπὸ γενετῆς προωρισμένος, λόγω τοῦ ὀνόματός του, νὰ καταλάβῃ τὴν θέση τὴν ὁποία κατέχει καὶ τὴν ὁποία θὰ κατέχῃ μέχρι τοῦ θανάτου του !

Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, μεγάλος θεωρητικὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἶχεν ἀσχοληθῆ ἐπίσης νὰ βρῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ τὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ χρησιμοποίησε στὴς ἔρευνές του τὸν περίφημον ἀριθμὸ 666. Ἔτσι βρῆκε ὅτι ἡ λέξις «Λατῖνος» ἔχει ὡς ἀριθμὸ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν τοῦ ζώου τῆς Ἀποκαλύψεως.

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου πλησιάζει

Σύμφωνα μὲ τὴς παραδόσεις τῆς Βίβλου, καθὼς καὶ πολλῶν ἱερατικῶν βιβλίων τῶν Ἑβραίων, ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων θὰ ἐπέλθῃ 12000 χρόνια μετὰ τὴν δημιουργία. Ἐπειδὴ ἡ Θρησκεῖες αὐτὲς παραδέχονται ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε 10000 ἀκριβῶς ἔτη μετὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι στὸ ἔτος 2000 μετὰ Χριστόν, δηλαδὴ σὲ καμμιὰ ἑξηνταπενταριὰ χρόνια, θὰ καταστραφῇ ὁ Κόσμος. Κάποιος μάλιστα σύγχρονος Καββαλιστὴς καθώρισε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς λέξεως «Τὸ σύμπαν» εἶναι 120, κι' ἑπομένως ἡ διάρκεια τοῦ Σύμπαντος θὰ εἶναι 120 αἰῶνες, δηλαδὴ 12000 χρόνια ! Πηγαίνοντας παραπέρα καὶ λαμβάνοντας ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε κατὰ τὴν 1998ὴ ἑβδομάδα τῆς ζωῆς του, διεκήρυξε ὅτι ἡ συντέλεια τοῦ Κόσμου θὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1998 !... Εὐτυχῶς — ἢ δυστυχῶς ! — οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσουν τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ θέαμα !

Καὶ μιὰ ἀκόμα σπουδαία παρατήρησις : Τὸ 1998 ἰσοῦται πρὸς 3 φορὲς 666 ! Ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου τῆς ἀποκαλύψεως, τοῦ Ἀντιχρίστου, συναντᾶται καὶ ἐδῶ !

Ὅσο κι' ἂν ἡ δεισιδαιμονίες αὐτὲς νὰ μᾶς φαίνωνται ἀστεῖες, εἶναι γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔτσι πλασμένος ποὺ νὰ προσπαθῇ νὰ βρῇ παντοῦ κάποια στοιχεῖα χάρις στὰ ὁποῖα νὰ γίνεται δυνατὴ ἡ πρόβλεψις τοῦ μέλλοντος.

Μερικοὶ πραγματικὰ μεγάλοι ἄνδρες διάσημοι καλλιτέχναι, πνεύματα συγχρονισμένα, ἐπίστευαν μὲ ἐξαιρετικὴ πεποίθηση στὴν «Καββάλα». Εἰδικώτερα ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὅταν ἦταν ἐξόριστος στὸ Γκουέρνεζη, ἀφωσιώθηκε μὲ μανία στὴν μελέτη τῶν ἀποκρύφων βιβλίων. Κι' ἡ λογοτεχνική του παραγωγὴ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶναι βαθειὰ ποτισμένη ἀπὸ μαγεῖες, ἀστρολογίες, ἀποκρυφολογίες, καββαλισμούς!...

Καὶ ὅμως σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἡ πεποίθησις στὴν μαγικὴ ἐπιρροὴ τῶν ἀριθμῶν. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου κι' ὁ πιὸ ὀρθολογιστὴς τὰ χάνει μπροστὰ στὴν σωρεία τῶν περιέργων συμπτώσεων.

Ὁ ρόλος τοῦ 17 στὴν ἱστορία τοῦ Ναπολέοντος.

Ὑπάρχουν ἀριθμοὶ ποὺ θὰ νόμιζε κανένας ὅτι εἶναι στενώτατα συνδεδεμένοι μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δράση ὡρισμένων ἀτόμων ἢ ὁμάδων. Ἔτσι ὁ ἀριθμὸς 17 ἔπαιξε σπουδαιότατο ρόλο γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ναπολέοντος καὶ ὁ 14 γιὰ τὴν γαλλικὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῶν Βουρβόνων.

Ἔτσι, παραδείγματος χάριν, ὁ Ναπολέων ὁ Τρίτος γεννήθηκε στὰ 1808. Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὴν χρονολογία αὐτὴ εἶναι 17. Ὁμοίως τὸ ὄνομα «Ναπολέων Βοναπάρτης» ἀπαρτίζεται στὴν Γαλλικὴ γλῶσσα ἀπὸ δέκα ἑπτὰ γράμματα.

Στὴν ἱστορία τῶν Βουρβόνων, τὰ παραδείγματα εἶναι πάμπολλα : ὁ Λουδοβῖκος δέκατος τέταρτος, ὁ μεγαλείτερος βασιλεὺς τῆς γενεᾶς αὐτῆς, ἀνέβηκε στὸν θρόνο στὰ 1643. Ἂν ἀθροίσουμε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἀποτελοῦν αὐτὴ τὴν χρονολογία, θὰ βροῦμε 14. Ἐπίσης, οἱ Βουρβόνοι ἐπανέκτησαν τὸν θρόνο τους στὰ 1814. Τὴν 14 Ἰουλίου 1789 κατελήφθη ἡ Βαστίλλη ἀπὸ τὸν ἐπαναστατήσαντα Παρισινὸ ὄχλο, κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε ἡ κατάρρευσις τῆς γαλλικῆς μοναρχίας. Ἄλλο ἕνα παράδειγμα, ἀρκετὰ περίεργο : ὁ Ἐρρῖκος ὁ Δ' εἰσῆλθε στὸ Παρίσι στὰ 1594: ἂν σκεφθοῦμε ὅτι γαλλικὰ δὲν λὲν «ἐνενῆντα τέσσερα» ἀλλὰ «ὀγδόντα-δέκα τέσσερα», θὰ δοῦμε ὅτι καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ περίφημος καὶ διαβολικὸς ἀριθμὸς 14 ἔπαιξε κάποιον ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο...

Ἡ Κλεοπάτρα... δικαιώνεται

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Καββάλα» χρησιμοποιήθηκαν χίλιοι ἄλλοι τρόποι γιὰ νὰ προβλεφθῇ τὸ μέλλον μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἀριθμῶν. Ὁ χαρακτηριστικώτερος εἶναι ἡ διὰ τῶν «πυθμένων» μαντεία. **Πυθμὴν** ὠνομαζόταν ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος ποὺ ἐκπροσωποῦσε τὴς μονάδες ἑνὸς ἀριθμοῦ δεκάδων ἢ ἑκατοντάδων. Παραδείγματος χάριν τὸ «λ» (30) καὶ τὸ «τ» (300) εἶχαν γιὰ πυθμένα τὸ «γ» (3). Γιὰ νὰ μαντεύσουν τὸ μέλλον ἐνεργοῦσαν ὡς ἑξῆς : ἔπαιρναν τοὺς πυθμένας τῶν ἀριθμῶν τῶν ὀνομάτων, τοὺς συνέκριναν κι' ἀπὸ τὴν σύγκριση αὐτὴ ἔβγαζαν ὡρισμένα συμπεράσματα. Αὐτὸς ὁ τρόπος χρησίμευε συχνὰ γιὰ τὴν.... ἀνακάλυψη τῶν ἐνόχων ἑνὸς ἐγκλήματος : ἔπαιρναν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ὑπόπτων, βρίσκαν κατὰ τὴν γνωστὴ μέθοδο τὸν ἀριθμὸ τοῦ καθενός, κι' ὕστερα τὸν καθένα πυθμένα : ὁ μεγαλείτερος πυθμὴν ἀνῆκε στὸν ἔνοχο !

Ἐπίσης ὅταν ἀρρωστοῦσε κανεὶς ἔπαιρναν τὴν ἡμερομηνία ποὺ ἄρχισε ἡ ἀρρώστεια καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρρώστου, βρίσκαν τοὺς πυθμένας, κι' ἂν ὁ πυθμὴν τῆς ἡμερομηνίας ἦταν μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν πυθμένα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρρώστου, αὐτὸς θὰ πέθαινε· ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο θὰ ἐπιζοῦσε !

Κλασσικὸ παράδειγμα μαντείας διὰ πυθμένων εἶναι τὸ ἑξῆς : τὸν καιρὸ ποὺ πολεμοῦσαν ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μὲ τὸν Ὀκτάβιο γιὰ τὴν ἐπικράτηση στὴν Ρώμη, βρέθηκε κάποιος μάντης ὁ ὁποῖος προέβλεψε τὴν νίκη τοῦ Ὀκταβίου ὡς ἑξῆς : πῆρε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν δύο ὀνομάτων :

Ὀκτάβιος = 70+20+300+1+2+10+70+200

Ἀντώνιος=1+50+300+800+50+10+70+200

Τοῦ Ὀκταβίου ὁ πυθμὴν εἶναι : 7+2+3+1+2+1+7+2=25=2+5=7.

Τοῦ Ἀντωνίου 1+5+3+8+5+1+7+2=32 = 3+2=5.

Ἐπειδὴ ὁ πυθμὴν τοῦ ἀριθμοῦ Ὀκταβίου (7) ἦταν μεγαλείτερος τοῦ πυθμένος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Ἀντωνίου (5) ὁ μάντης προφήτευσε τὴν νίκη τοῦ πρώτου.... Καὶ δὲν βγῆκε γελασμένος ! Ὥστε πρέπει ν' ἀναθεωρήσουμε τὴν γνώμη τῆς ἱστορίας σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς ἥττης τοῦ Ἀντωνίου ὑπῆρξεν ἡ φίλη του Κλεοπάτρα....

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ !

—Σὲ εἶδα χτὲς στὸ θέατρο. Ἡ κυρία ποὺ ἦταν μαζί σου ἦταν ἡ γυναίκα σου;

—Φυσικὰ καὶ ἦταν ἡ γυναίκα μου. Μὰ σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴ χάρη νὰ μὴν τῆς πῇς τίποτα.

ΘΕΟΦΑΝΩ Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν, καὶ ἀφοῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀνεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν 'Αναστασία, ἕνα φτωχοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονην τοῦ 'Ιουστινιανοῦ. 'Η 'Αναστασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ παντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. 'Ωστόσο εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸ ἐκουΐτο Λαυρέντιο, τὸν ὁποῖο διορίζει βασιλικὸ εὐνοῦχο, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ τὸν κάμη τέτοιον. Ἕνα βράδυ καλεῖ τὴν παληὰ προστάτιδά της γρηὰ 'Υπατία καὶ τὴν διατάζει νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ νὰ φύγουν.)

19 ('Η συνέχεια)

—Νὰ πᾶμε ποῦ; ρώτησε σαστισμένη ἡ 'Υπατία.

—'Οπουδήποτε ! 'Αρκεῖ μόνο νὰ μὴν μπορέσουμε ποτὲ πιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε ἐδῶ.

Κατάπληκτη ἡ 'Υπατία ἄκουε τὰ λόγια αὐτὰ δίχως νὰ καταλαβαίνη τὴν ἔννοιά τους.

—Μὴν προσπαθῇς μάταια, φίλη μου, νὰ μανεύσῃς τὰ ἀμάντευτα. Νὰ μὲ τὰ λιγώτερα δυνατὰ λόγια περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται : Τὸν ἀγαπῶ !

—Τὸ ξεύρω...

—Μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός !

—'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀμφιβάλλω.

—Δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ἀμφιβάλλῃς, γιατὶ φυσικὰ κανεὶς ποτὲ δὲν ἀμφέβαλλε πὼς ἕνας ταπεινὸς ἐκουΐτος δὲν θὰ μπροροῦσε ν' ἀγαπήση τρελλὰ τὴν Αὐγούστα του. 'Αλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ χρειάζεται καὶ πρὺ μοῦ πρέπει, εἶναι ὄχι ὁ ἔρωτας ποὺ τρέφει ἕνας ἐκουΐτος στὴν Αὐγούστα του, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη ἕνας ἄντρας στὴν γυναίκα ποὺ ποθεῖ.

'Η γρηά, ὅλο καὶ γούρλωνε τὰ μάτια της, προσπαθώντας ὅλο καὶ νὰ καταλάβη τὸ ἀκατάληπτο μυστήριο ποὺ ἔκρυβαν γι' αὐτὴν τὰ λόγια τῆς Αὐγούστας.

—Ναὶ ἀλλὰ γιατὶ θέλεις νὰ φύγῃς; Γιατί;

—Γιατὶ ἁπλούστατα, μόνο ὅταν θὰ παύσω νὰ εἶμαι βασίλισσα, μόνο τότε θὰ μπορῶ νὰ εἶμαι σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη του...

Τώρα βέβαια, καὶ μόνο τώρα, μπῆκε στὸ νόημα τῶν λόγων τῆς κοπέλλας ἡ πολύπειρη γρηά. 'Η προσπάθειά της γιὰ νὰ μὴν ἀπαντήση ἀμέσως ἦταν καταφανής. Ἔμεινε ὅμως, σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη γιὰ ἀρκετὴν ὥρα.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἡ Θεοφανὼ πηγαινοερχότανε νευρικὰ σὰν λέαινα κλεισμένη στὸ κλουβὶ πέρα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ὁ ἀνοιχτὸς ἀέρας καὶ ἡ ἐλεύθερη ζωή. Ἔτσι βημάτιζε καὶ περίμενε ν' ἀκούση τὴς ἀναπόφευκτες ἀντιρρήσεις τῆς γρηᾶς, τὴς μάταιες συμβουλὲς, τὰ μοιρολόγια καὶ τὴς νουθεσίες, γιὰ τὴν ἀπερισκεψία ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ κάνη. Ἤξερε καλὰ—καὶ εἶχε πάρει τὰ μέτρα της—πὼς ἡ πιστὴ ἐκείνη γρηὰ ποὺ μόχθησε καὶ προσπάθησε τόσο γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάση ἐκεῖ ποὺ τὴν ἀνέβασε, θὰ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ πραγματοποιήση τὸ τρελλὸ αὐτὸ σχέδιο. Θὰ τῆς ἔδειχνε ἀμέσως τὸ βάραθρο τῆς ζωῆς ὅπου μοιραίως θὰ ξαναπέφτανε κι' ἡ δυό τους, ξαναρχίζοντας τὴν παληά ζωὴ μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τώρα δὲν θἄτανε ταπεινὲς καὶ ἄγνωστες ὅπως πρίν. Θὰ τῆς ὑπεδείκνυε τὸ δίχως ἄλλο, τὴς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἡ ἀπότομη ἐκείνη κατάρρευσις τοῦ θρόνου ποὺ εἶχε στηθῇ πάνω σὲ τόσες μηχανορραφίες, σὲ τόσες συνωμοσίες ἀλλὰ καὶ σὲ τόσα ὄνειρα.

'Ωστόσο ἡ 'Υπατία, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ, δὲν εἶπε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Καὶ πρὸς μεγάλη κατάπληξη τῆς Θεοφανώς, ἡ 'Υπατία δέχτηκε ψυχρὰ ἀσυγκίνητα τὴν ἐπιθυμία τῆς Κυρᾶς της.

—Ὅπως προστάξῃς Σύ, Αὐγούστα ! 'Απόψε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅλα θὰ εἶναι ἕτοιμα ! Καὶ τὸ πρωΐ, ὅταν θὰ ξαναροδίση καὶ πάλιν ἡ αὐγὴ, ἡ Αὐγούστα Θεοφανὼ δὲν θὰ ὑπάρχη πιά...

Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ διαδέχθηκε τὰ λόγια αὐτά. Σιωπηλὲς κι' ἡ δυὸ γυναῖκες ἔμειναν βυθισμένες στὴς σκέψεις τους, σὰν νὰ μὴ ἤθελε οὔτε ἡ μιὰ οὔτε ἡ ἄλλη νὰ φανερώση τὴ βαθύτερη σκέψη της.

Καὶ μόνο ὅταν πέρασε ὥρα ἀρκετή, ἡ 'Υπατία πλησίασε τὴν κυρά της ποὺ καθότανε στὸν πορφυρὸ σοφᾶ. Τὴν ἀνασήκωσε τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, σὰν νὰ ἦταν ἀκόμη μικρὸ παιδί, καὶ μὲ τὰ γεροντίστικα χέρια της ἔσφιξε τὸ νεαρὸ κεφάλι πάνω στὸ λιπόσαρκό της στῆθος.

—Ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σου ; Τί συλλογιέσαι τώρα ;

Ξαφνικὰ ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, ξέσπασε, κι' ἡ Θεοφανὼ ἐπίεσε ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸ κεφάλι της, τὸ στῆθος τῆς γρηᾶς.

—Ξέρεις λοιπὸν ποῦ τρέχει ὁ νοῦς μου ; ...

—'Ακριβῶς αὐτὸ θέλω ν' ἀκούσω !

—Λέω δηλαδὴ καὶ μελετῶ, γιατί.... Τώρα ποὺ δὲν σοῦ λείπει τίποτα, τώρα ποὺ τἄχεις ὅλα, γιατὶ ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι λιγνὴ σὰν τὸ καλάμι, 'Υπατία ;

—Ἄκουσε κόρη μου...—τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ἐκείνη. — Στὴν ἡλικία ποὺ ἔφθασα, καὶ μὲ τὰ ὅσα εἴδανε τὰ μάτια μου, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ μὲ ξεγελάσῃ κανείς. Κι' ἀκόμη λιγώτερο θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ξεγελάσῃ ἐκείνη ποὺ τὴν ἀνέστησαν τοῦτα ἐδῶ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια. Δικαίωμά σου εἶναι νὰ μὴ μοῦ πῇς τὴν σκέψη σου. Καθῆκον σου ὅμως εἶναι, ἂν καλὰ ἀποφασίσῃς νὰ μιλήσῃς, νὰ μὴν μοῦ κρύψῃς τὴν ἀλήθεια. Σκέψου πὼς δὲν ἔχεις σ' αὐτὸν τὸν κόσμο κανέναν ἄλλον πιὸ δικό σου ἀπὸ μένα!

—Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα σοῦ εἶπα τὴν ἀπόφασή μου, 'Υπατία !

—...Δίχως νὰ μοῦ πῇς τοὺς λόγους, ὅμως!..

—Οἱ λόγοι;...—φάνηκε σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της ἡ κοπέλλα. — Οἱ λόγοι εἶναι ἁπλοῖ καὶ φανεροί. Σκέψου, 'Υπατία, τί θὰ εἴμουνα δίχως ἐσένα...

—Μὰ δὲν σὲ ρώτησα γιὰ νὰ θυμηθῇς τὸ τί μοῦ χρωστᾶς.

—Δὲν μὲ ρώτησες ἐσύ, ἀλλὰ θέλω νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τὸ τί μοῦ στοίχισε ὥς τώρα αὐτή σου ἡ ἀγάπη. Ξέρεις λοιπὸν τί θἄμουνα δίχως ἐσένα ! Πῶς ὄχι ; Θὰ ἤμουνα ἡ ταπεινή, ἡ ἄσημη ἀρκουδιάρισσα τοῦ 'Ιπποδρόμου..

—Τὸ εἶπες μόνη σου, ἀκριβή !

—Θὰ ἤμουνε ἕνα ξέγνοιαστο κορίτσι τοῦ λαοῦ, ἐλεύθερο σὰν τὸν ἀέρα, γιατὶ δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπέφερα ἀκόμη ἐπὶ πολὺ διάστημα τὴν σκλαβιὰ τοῦ Καλομανώλη. Καὶ θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα στὴ ζωή, στὸν ἥλιο, στὴν ἐλευθερία. Θὰ ἔτρωγα ἥσυχα τὸ ψωμί μου, καὶ θὰ κοιμώμουνα ἀκόμη πιὸ ἥσυχα πάνω στὸ ἀχυρόστρωμά μου, ἴσως μόνη, ἴσως στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παλληκαριοῦ ποὺ θὰ μ' ἀγ σε. 'Απ' τὸ πρωΐ ποὺ θ' ξυπνοῦσα δὲν γα ἄλλην ἔννοια παρὰ μονάχα τὸ π κερδίσω ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί, ποὺ γα ὅμως μ' ὄρεξη, εὐχαριστώντας τ γιατὶ μοῦ τὸ ἔδωσε. Καὶ τώρα, ἐξ αἰτ τί ἔχω ; Ζῶ μέσα σὲ μηχανορραφίες κα κτάνες, ἀνάμεσα σὲ συνωμοσίες, σ' ἕν σμο ποὺ δὲν εἶναι δικός μου καὶ ποὺ δ καταλαβαίνω μὲ μισεῖ θανάσιμα. Οἱ τοὶ ποὺ σκύβουν ταπεινὰ μπροστά μου, ταν ἕτοιμοι νὰ πατήσουν στὸ πτῶμα μ ταν κάθομαι στὸ βασιλικό μου τραπέζ μει ἡ καρδιά μου, γιατὶ δὲν ξέρω ἂν ἡ κιὰ ποὺ τρώγω δὲν εἶναι ἡ τελευταία μ ατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βεβαιώ μέσα στὰ ὡραῖα αὐτὰ καρυκεύματα δὲν γει ὁ θάνατος ὁ κεραυνοβόλος. Τὴν νύχ

'Η 'Υπατί
σίασε τὴν
της ποὺ
στὸν σο

λι, μονάχη κι' ἔρημη στὸ κρεββάτι μ γίζομαι πάλι πιὸ εὐτυχισμένη ὅσες φορ νοιώθω μέσα στὰ μπράτσα μου ἕναν ἄνδρα ποὺ ἀγνοεῖ καὶ τὰ δικαιώματα καθήκοντα τοῦ συζύγου. Ἂν ἤξερες πό πεχθάνομαι τὸν βασιλικό μου σύζυγο! τε κι' ὅταν εἶμαι μόνη μου ὁ γλυκὸς ἔρχεται νὰ βαρύνη τὰ μάτια μου καὶ ν λαφρώση τὴν ψυχή μου. Τὰ βλέφαρα μόλις κλείσουνε, κρύβουν πίσω τους, ἐφ Ζωντανεύουν ἀμέσως ἡ καταστροφές προκάλεσα. 'Αλλὰ καὶ τὰ ἐγκλήματα ὁποῖα κόλασα τὴν ψυχή μου. Ὄχι, τία !... Δὲν ἀντέχω πιὰ σ' αὐτὴ τὴν ρικὴ ζωή.

—Καὶ τώρα, τί θέλεις ; Τὴν διέκοψ πρώτη φορὰ ἡ γρηά.

—Στὸ εἶπα ! Θέλω νὰ ἐπανορθώσης τ κὸ ποὺ μοῦ ἔκαμες. Θέλω νὰ μὲ ξαν στὴν παληά μου ζωή.

—Καὶ εἶσαι σίγουρη πὼς ἐκεῖ θὰ βρ εὐτυχία ;

—Τὸ δίχως ἄλλο ! Γιατὶ εἶμαι σί πὼς ἕνας τοὐλάχιστον ἄνθρωπος, ἕνας μ' ἀγαπᾷ. Τὸν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ ὅπως σ εἶπα. 'Αλλὰ ἐδῶ μέσα, ὅταν εἶμαι κυρία καὶ βασίλισσα, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη. Οὔτε μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἐραστοῦ μου, οὔτε πάλι ἂν τὴν δεχθῶ, θὰ μπορῶ νὰ ξέρω ἂν αὐτὴ θὰ διαρκέση πολύ. 'Ο Λαυρέντιος—γιατὶ καθὼς ξέρεις γι' αὐτὸν πρόκειται—συγχίζει σήμερα τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν γυναίκα μὲ τὸν θαυμασμό του πρὸς τὴν Αὐγούστα. 'Ο θαυμασμὸς θὰ νεκρώση τὸν ἔρωτα. Καὶ μιὰ μέρα θὰ πάψη κι' αὐτὸς γιὰ ν' ἀφίση τόπο στὸ ψυχρὸ συμφέρον καὶ στοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ εἶχαν κατὰ καιροὺς ὅσοι ὑπῆρξαν βασιλικοὶ ἐρωμένοι.

Λυγμοὶ διέκοψαν τὰ λόγια της, καὶ πυρωμένα δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ βουρκωμένα της μάτια.

—Ἔλα ! Μὴν κλαῖς... — ἄρχισε νὰ τὴν χαϊδεύη ἡ παραμάννα της.— 'Απὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες φαίνεται καθαρὰ πόσο στοχαζόμενη κοπέλλα εἶσαι. 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ κατηχηταὶ δὲν ἔχασαν μαζί σου τὸν καιρό τους. Σ' ἔμαθαν τοὐλάχιστο νὰ σκέπτεσαι ὅπως δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ σκεφθῇς ἂν ἔμενες ἡ ταπεινὴ ἀρκουδιαρούλα ποὺ ἤσουνα. Κατὰ τὰ ἄλλα, θὰ γίνη ὅπως τὸ θέλεις. 'Η 'Υπατία θὰ σὲ ὑπηρετήση μὲ τὴν ἀγάπη της στὸ καινούργιο ἀρκουδοστάσιο, ὅπως σὲ ὑπηρέτησε στὸ παληό. Θὰ γίνη ἔτσι τὸ θέλημά σου. 'Ετοιμάσου ! Φεύγουμε ἀπ' τὸ παλάτι ὅταν τὸ θελήσῃς.

Σὰν νὰ μὴν πίστευε τ' αὐτιά της, ἡ Θεοφανὼ πέταξε ἀπ' τὴ χαρά της. Τινάχθηκε καὶ γέμισε φιλιὰ τὸ γέρικο ρυτιδωμένο πρόσωπο τῆς γρηᾶς.

—'Αλήθεια, 'Υπατία · 'Αλήθεια ; Ὅταν θέλω ; Δέχεσαι νἄρθῃς μαζί μου ; Θὰ φύγουμε λοιπὸν αὔριο τὸ ξημέρωμα ;

—Ἂν τὸ προστάξῃς, ἀκόμη καὶ νωρίτερα!

—'Απόψε τὴν νύχτα ;

—'Ακόμη νωρίτερα !

—Μόλις δύση ὁ ἥλιος ;

—Γιατὶ νὰ προσμένουμε ὥς τότε ;

—Τώρα ἀμέσως ;

—Γιατὶ ὄχι ;

—Ἂς ἑτοιμαστοῦμε λοιπόν !

—Νὰ ἑτοιμαστοῦμε, πρὸς τί ; 'Ετοιμάζεται κανεὶς προκειμένου νὰ βαδίση ψηλά, πρὸς τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δόξα. Προκειμένου ὅμως νὰ κυλισθῇ στὴν φτώχεια καὶ στὴν ἀφάνεια, δὲν χρειάζεται καμμιὰ προετοιμασία. Ὅσο λιγώτερο ἕτοιμος εἶναι κανείς, τόσο συντομώτερος πρὸς τὸ τέρμα εἶναι ὁ δρόμος !..

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουε ἡ μικρὴ τέτοια λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γρηᾶς. Καὶ μόνο, σὰν εἶχε πεισθῇ πὼς δὲν τὴν γελοῦσαν τ' αὐτιά της, σηκώθηκε.

—Καλὰ λές ! Ἂς πᾶμε ἀμέσως...

Ἡ βασίλισσα ποὺ ξαναγίνεται ἀρκουδιάρα !

Τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὸν Μεσαίωνα καὶ στὴν ἀναγέννηση τὸ ντόμινο στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη, τὸν ἔπαιξε τὸ ράσο στὸ Βυζάντιο. Ἦταν τὸ πιὸ πρόχειρο μέσον γιὰ νὰ κρυφτῇ κανείς, γιὰ ν' ἀλλάξη ὑπόσταση στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Κι' αὐτὴ τὴν καθιερωμένη μάσκα στὴν Δυτικὴν Εὐρώπη, στὸ Βυζάντιο τὴν ἀντικατέστησε ἡ ψεύτικη γενειάδα. Προκειμένου γιὰ γυναῖκες, δὲν χρειαζότανε κἂν ἡ περοῦκα, ποὺ ἔπρεπε ὡστόσο νὰ φοροῦν οἱ ἄνδρες. Τὰ γυναικεῖα μαλλιά, ὅπως καὶ τὰ παπαδίστικα, δὲν ξεχώριζαν ὅταν ξεχύνουνταν κάτω ἀπὸ τὸ καλυμαῦχι. Ἔτσι, δὲν χρειάστηκε πολὺ στὴς δυὸ γυναῖκες νὰ κρυφθοῦν κάτω ἀπὸ δυὸ ράσα. Κι' οὔτε ἔκαμε ἐντύπωση στοὺς φρουροὺς ὅταν εἶδαν νὰ βγαίνη ἀπ' τὰ διαμερίσματα τῆς Αὐγούστας, ἕνας ξερακιανὸς σεβάσμιος ἡγούμενος μὲ μακρυὰ γένεια, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα καλογεροπαίδι πιὸ νέο.

Μόλις ξεπέρασαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ διάζωμα, καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ 'Ιεροῦ Παλατίου, τότες κατὰ πολὺ παράξενο κι' ἀσυνήθιστο τρόπο, τὸ καλογεροπαίδι πλησίασε τὸν καθηγούμενο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾷ δίχως τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό. Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς δυό τους, ποὺ δὲν τοὺς εἶδε κανένα ξένο μάτι, γιατὶ ὁ δρόμος ποὺ τραβοῦσαν ἦταν ἔρημος.

—Ποῦ πᾶμε λοιπόν ; ρώτησε τὸ καλογεροπαίδι.

—Στὴν ὁδὸν τῆς πενίας καὶ τῆς ταπεινότητος, τέκνον μου !.... ἀποκρίθηκε ὁ ἡγούμενος.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἐξήγησις αὐτὴ δὲν ἱκανοποίησε διόλου τὸ καλογεροπαίδι ποὺ ἐπέμεινε, σὰν πεισμωμένο :

—Μὰ πές μου λοιπόν, 'Υπατία ! Κάπου θὰ πρέπη νὰ πᾶμε ;

—Καὶ γιατὶ νὰ πρέπη νὰ πᾶμε κάπου ψυχή μου ; ἀποκρίθηκε σὰν ξαφνιασμένος ὁ ψευτοηγούμενος ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν 'Υπατία ἐνῶ τὸ καλογεροπαίδι δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Θεοφανώ.

—Πρέπει τὸ δίχως ἄλλο νὰ πᾶμε κάπου, ἐφ' ὅσον ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ ξαναγυρνοῦσα στὴν φτώχεια καὶ στὴν δυστυχία, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ βρῶ ἐκεῖ τὸν ἀγαπημένο μου.

—Τὸν ἀγαπημένο σου ;

—Μά ναί ! Τὸν ἐκουΐτο Λαυρέντιο...

Τώρα μόνο σὰν νὰ θυμήθηκε ἡ 'Υπατία τὸ τρίτο αὐτὸ πρόσωπο ποὺ ἔπαιξε τόσο σοβαρὸ ρόλο στὴν νέαν αὐτὴ τραγωδία ἢ κωμωδία. Καὶ καλόβολη ὅπως πάντα παραδέχτηκε :

—Καλὰ λές ! Πρέπει νὰ πᾶμε κάπου ! Τὸ λοιπὸν προσπάθησε νὰ ἐπισπεύσῃς τὸ βῆμα σου πρὶν μᾶς προλάβη ἡ νύχτα.

Δίχως νὰ ζητήση περισσότερες ἐξηγήσεις ἡ Θεοφανὼ, ἀκολούθησε τὴν γρηὰ ποὺ ὅλο καὶ προχωροῦσε βιαστική.

'Επικίνδυνος θησαυρός

Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ δίνουν τὰ νειᾶτα, μὲ τὴν αὐτοπεποίθηση ποὺ νοιώθει κάθε ζωντανὴ καρδιά, ἡ Θεοφανὼ προχωροῦσε ἀμέριμνα στὸ σκοτεινὸ τὸ μέλλον, δίχως νὰ νοιάζεται διόλου γιὰ τὴν ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγὴ τῆς θέσεώς της. Οὔτε ἤξερε, οὔτε ἤθελε νὰ ξέρη κατὰ ποῦ τὴν ὁδηγοῦσε ἡ γρηά. Κι' ἂν κάποτε τὴν ρώτησε μηχανικά, γιὰ νὰ πῇ κάτι, δὲν περίμενε τὴν ἀπάντηση καὶ δὲν ἄκουσε ἄλλο παρὰ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα. Πραγματικά, πήγαιναν τόσο γρήγορα κι' ἡ δυό τους, ὥστε δὲν ἄργησαν νὰ φθάσουν στὴν Μακρὰ Στοά.

'Η γρηὰ κοντοστάθηκε μπρὸς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα χρυσοχοεῖα ποὺ βρισκότανε μέσα στὸν ἡμίφωτο ἐκεῖνο θόλο. 'Αλλὰ τότες ἡ Θεοφανὼ τὴν τράβηξε ἀπ' τὸ φαρδὺ μανίκι τοῦ ράσου της.

—Στὸ ὄνομα τῆς 'Υπεραγίας! Τί μᾶς χρειάζονται πιὰ τώρα τὰ κοσμήματα ;

'Η 'Υπατία δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὰ χαμόγελο ποὺ ἄνθιζε στὸ στόμα της.

—Μὰ καὶ βέβαια δὲν μᾶς χρειάζονται πιά! Κι' ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν μᾶς χρειάζονται, πρέπει νὰ τὰ ξεφορτωθοῦμε γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε πράγματα ποὺ μᾶς χρειάζονται.

—Ὥστε ;... — ἀπόρησε ἡ Θεοφανὼ—πῆρες λοιπὸν μαζί σου, χρυσαφικά ;

—Ἂν εἶχα τὴν ἡλικία σου, τῆς εἶπε ἐκείνη ἐνῶ τὸ ἔμπειρο μάτι της ἐξακολουθοῦσε νὰ περιεργάζεται τὴς προθῆκες, ἂν εἶχα τὰ χρόνια σου, σίγουρα δὲν θἄπαιρνα μαζί μου ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ράσο. Κι' ἂν εἶχες καὶ σὺ τὰ δικά μου χρόνια, σίγουρα δὲν θἄφευγες μ' ἄδεια χέρια.

—Ὥστε ἔπρεπε λοιπὸν κι' ἐγὼ ;...

—Μὴ χολοσκᾶς ! Ἂν καὶ μόνη μου, πῆρα ὅσα θὰ πέρναμε κι' ἡ δυό μας. Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα πῶς καὶ ποῦ θὰ τὰ πουλήσουμε;...

—Μὰ νὰ ποὺ εἶναι μπροστά μας τὸ χρυσοχοεῖο ! ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό της ἡ Θεοφανώ.

—Ναί, ἀλλά! ... Ὅπως τὸ σκέφθηκα, ἐδῶ θὰ καταλάβουν ἀμέσως πὼς τὰ χρυσαφικά μας εἶναι παλατιανά. Ἢ τοὐλάχιστον παρμένα ἀπὸ κάποιο μεγαλουσιάνο. Καὶ θὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τοὺς βιζιλάτορες !

—Ὄχι ! Ὄχι !.. Ὄχι ἐδῶ, ἔκαμε τρομαγμένη ἡ Θεοφανώ.

—Τὸ σκέφθηκα ! Πᾶμε ἀλλοῦ..

Πραγματικά τράβηξαν καὶ διέσχισαν τὴν Μακρὰ Στοά, ὥς ποὺ βρέθηκαν ἀφοῦ πέρασαν διάφορα παρασόκκακα, μπρὸς σ' ἕνα εἶδος σκοτεινοῦ διαδρόμου, σκεπασμένο φυσικὰ κι' αὐτὸν μὲ τὸν πέτρινο θόλο. 'Εκεῖ κάπου, ἦταν διάφοροι μικροὶ χρυσοχόοι, μᾶλλον ψιλικατζῆδες τῆς τέχνης ποὺ ἡ καθεαυτὸ δουλειά τους ἦταν νὰ ἀσημώνουν τοὺς ντενεκέδες, ἢ νὰ κατασκευάζουν μ' αὐτοὺς διάφορα μικροτεχνήματα ποὺ τὰ κρεμοῦσαν οἱ πιστοὶ στὴς θαυματουργὲς εἰκόνες ὡς ἀναθήματα. 'Ακόμη, κατασκεύαζαν καὶ διάφορα φθηνὰ κοσμήματα, ἐπιστρωμένα μὲ ἀσῆμι καὶ μάλαμα. Ὅταν ὁ χρυσοχόος ποὺ ἦταν σκυμμένος πάνω στὸ καμίνι του καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχη κάποιο ἀμάλγαμα μὲ τὴς ἀναλογίες ποὺ τὸ ἤθελε, εἶδε νὰ μπαίνη ὁ σεβάσμιος ἡγούμενος μὲ τὸ καλογεροπαίδι του, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι :

Μόλις ξεπέρασαν ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ διάζωμα κι' ἀπομακρύνθηκαν ..

—Εὐλογημένοι οἱ ἐρχόμενοι ἐν ὀνόματι Κυρίου....

—Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος !.. μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ ψεύτικα γένεια της καὶ μὲ ἱεροπρέπεια ἡ 'Υπατία, δίχως ὅμως νὰ ξέρη ἀκόμη ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θἄπρεπε ν' ἀρχίσῃ.

Σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του, ὁ χρυσοχόος, νόμισε πὼς κατάλαβε. Καὶ εἶπε :

—'Η δουλειά μου βέβαια εἶναι νὰ πουλῶ καὶ ὄχι ν' ἀγοράζω.

—Καὶ πῶς κατάλαβες ὅτι πρόκειται ν' ἀγοράσῃς κι' ὄχι νὰ πουλήσῃς ;

Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὴν ἀπορία της ἡ Θεοφανώ.

—Ἔ, μά...—χαμογέλασε πονηρὰ ὁ χρυσοχόος.— 'Η 'Αγιωσύνη σας δέχεται ἀναθήματα καὶ δὲν προσφέρει.

—'Ωστόσο, ἡ γνώση σου αὐτὴ δὲν ἀφορᾷ οὔτε ἐσένα, οὔτε ἐμᾶς—τὸν διέκοψε ἡ 'Υπατία—ἀφοῦ ὅπως λὲς δὲν ἔχεις διάθεση ν' ἀγοράσῃς.

('Η συνέχεια στὸ προσεχὲς)

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

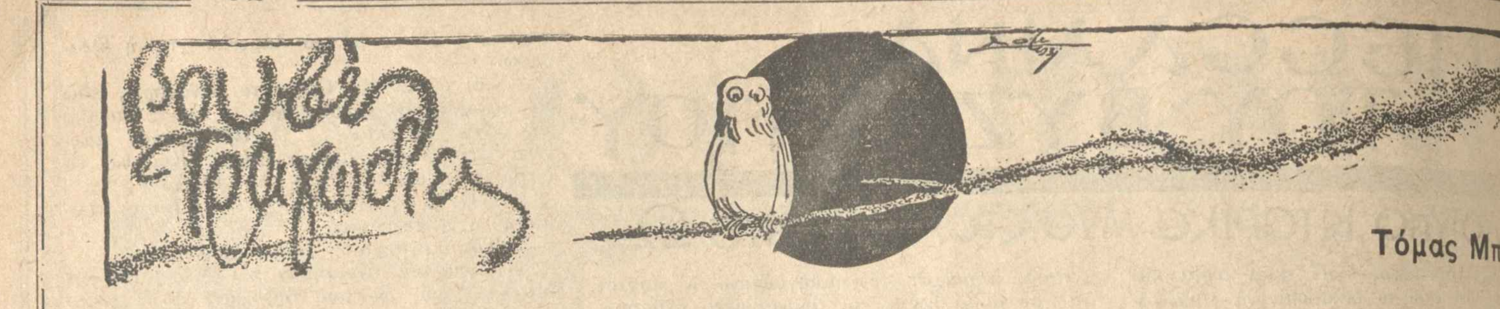

Τόμας Μπέλ

“Μὴν παίζῃς μὲ τὸν ἔρωτα !„

Δὲν εἶναι μόνο μὲ τὴν φωτιὰ ποὺ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίζῃ. Δὲν πρέπει νὰ παίζῃ κανεὶς καὶ μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σοβαρὰ πράγματα ποὺ δὲν σηκώνουν ἀπὸ ἀστεῖα. Μὲ ὅλα τὰ πράγματα, ποὺ μοιάζουν μὲ τὴν φωτιὰ κι' ἔχουν τὴ δύναμη τῶν στοιχείων.

Καὶ μὲ τὸν ἔρωτα λοιπὸν δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίζῃ, γιατὶ κι' ὁ ἔρωτας εἶναι δυνατὸς σὰν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Φυσικά, αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύουν ὅλοι. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ πιστεύουν πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα παιγνίδι, ἕνα τίποτα. Ὡστόσο ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ποὺ θεωροῦν τὸν ἔρωτα σὰν κάτι ἀνώτερο καὶ ἱερό. Γι' αὐτοὺς ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ νόημα καὶ ἡ ἀξία ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία, τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος, τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι τῆς ζωῆς.

Τέτοιος ἦταν κι' ὁ Πάουλ Λάντερ καὶ τῶχε πῆ συχνά, πρὶν παντρευθοῦν, στὴν 'Ολίβια:

Μὴν παίζῃς μὲ τὸν ἔρωτα'

Ἡ Ὀλίβια ὅμως εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Γι' αὐτὴν ἕνα μόνο εἶχε ἀξία καὶ νόημα: τὸ κέφι της. Ὁ Πάουλ τὸ μάντευε, μὰ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν φωνὴ τῆς λογικῆς του. Καὶ τὴν ἔκανε γυναίκα του.

Ἡ Ὀλίβια μπῆκε αὐτὴ τὴν φορὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Πάουλ ἀποφασισμένη νὰ ξεκαθαρίσῃ ὁριστικὰ τὴν κατάσταση. Ὁ Πάουλ καθόταν σκυμμένος κι' ἐργαζόταν. «Τὶ τρομερό, νὰ λέγεται κανένας Παῦλος!» συλλογίσθηκε ἡ Ὀλίβια καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ πρόσθεσε δυνατά:

—Θὰ στὰ πῶ ὅλα! Γιατὶ νὰ τ' ἀναβάλω περισσότερο; Ἐξ ἄλλου σὰν παντρευθήκαμε, ὑποσχεθήκαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, σὰν μοντέρνοι ἄνθρωποι. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι κανένα διαρκὲς εἰσιτήριο... Περνᾷ, καθὼς περνοῦν ὅλα. Εἶναι πολὺ λυπηρό, ποὺ δὲν τὸ πρόσεξες. Ὅμως ξέρω τὸν λόγο: ἐπειδὴ δὲν μ' ἀγαπᾷς παρὰ ἐλάχιστα, γι' αὐτὸ δὲν παρετήρησες πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ... Τώρα ἀγαπῶ τὸν Ἔντγκαρ, ὁ Ἔντγκαρ θέλει νὰ μ' ἔχῃ κοντά του κι' ἐγὼ θέλω νὰ ζῶ κοντὰ στὸν Ἔντγκαρ. Ἐλπίζω νὰ μὴν πάρῃς τὸ πρᾶγμα κατάκαρδα. Διαφορετικὰ θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσω νὰ ζῶ μὲ τὰ χρήματά σου. Ὁ Ἔντγκαρ εἶναι ἕνα χρόνο τώρα χωρὶς ἀγκαζεμάν, ἡ ἑταιρία τοῦ «Ραντιό» μόνο φιλοδωρήματα τοῦ δίνει. Ἐγὼ πάλι δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ κερδίζω, δὲν εἶμαι «μοντέρνα», εἶμαι ἁπλούστατα: μιὰ γυναίκα χωρὶς ἐπίθετο. Γι' αὐτὸ μ' ἀγαπᾷ, γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ ζῶ χωρὶς ἀγάπη, πρέπει ν' ἀγαπῶ. Ναί, Πάουλ, καὶ —πρέπει ν' ἀγαπιέμαι ἐπίσης...

Ἡ Ὀλίβια σὰν τελείωσε, κύτταξε στὸν βενετσιάνικο καθρέφτη ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ κομμό, στὺλ μπαρόκ. Χαμογέλασε λυπημένα καὶ εἶπε ὀνειροπόλα:

—Τὸ κομμὸ θὰ τὸ πάρω μαζί μου, κάποτε μοῦ τὸ δώρησες. Ἐλπίζω καὶ τὸν καθρέφτη νὰ μὴ μοῦ τὸν ἀρνηθῇς. Ναί, εἶναι τῆς μητέρας σου, θὰ τὸν κρατήσω ὅμως σὰν κάτι ἱερὸ καὶ βεβαιώσου πὼς δὲν θὰ δῇ καμμιὰν ἀπρέπεια...

Ἐσήκωσε τὸ πηγοῦνι της, εἶδε πὼς δὲν ἦταν καλὰ πουδραρισμένη κι' ἀναπήδησε, ἕτοιμη νὰ πάῃ στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν βλάβη τοῦ λαιμοῦ της. Τότε ὁ Πάουλ τῆς εἶπε:

—Ὥστε πιστεύεις πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ ἀρκετά;... Εἶναι βδομάδες τώρα, ποὺ ξέρω πὼς τὸν ἀγαπᾷς, Ὀλίβια. Ὡστόσο σώπασα—ἀπὸ ἀγάπη! Σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ, ποὺ...

Ἡ Ὀλίβια στάθηκε στὴν πόρτα σαστισμένη:

—Τὤξερες; Καὶ σώπασες κιόλας; Τὸ δέχτηκες μὲ τέτοιαν ἀπάθεια...; ὤ! καὶ δὲν μὲ σκότωσες;!

—Ὀλίβια, Ὀλίβια, μὴν λὲς μεγάλα λόγια. Λὲς πὼς τὸ δέχθηκα μὲ ἀπάθεια; Γιὰ κύττα αὐτὰ τὰ φύλλα!..

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Πάουλ σήκωσε ἕνα σωρὸ χαρτιά. Μὰ ἦταν ὅλα ἄγραφα. Πάνω ἀπὸ τάσπρα χαρτιὰ καθόταν ὧρες καὶ συλλογιζόταν. Κι' ἔκλαιγε. Γιατὶ ὁ καθένας

— Ἀντίο ἀγαπητέ μου. Τώρα πιστεύω πὼς μ' ἀγαπᾶς.

ἔχει ἕνα δικό του τρόπο ποὺ ἀγαπᾷ...

—Ὥστε ἐπιμένεις πὼς μ' ἀγαπᾷς; εἶπε ἡ Ὀλίβια καὶ λικνίσθηκε εὐτυχισμένη, ἱκανοποιημένη βαθύτατα, ποὺ ἐπὶ τέλους ἔγινε μιὰ σκηνὴ χωρὶς θόρυβο, ἤρεμα, πολιτισμένα, μοντέρνα.

—Ὡραῖα!, πρόσθεσε ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Ἂν μ' ἀγαπᾷς, δόσε μου τότε μιὰν ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης σου: ἄσε με νὰ πάω μὲ τὸν Ἔντγκαρ.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Πάουλ πῆγε στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του. Στάθηκε στὴν πόρτα καὶ τῆς εἶπε:

—Λοιπόν, Ὀλίβια, θὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπόδειξη, ποὺ μοῦ ζητᾶς: πήγαινε στὸν Ἔντγκαρ. Πάρε μαζί σου ὅ,τι θές. Τοὐλάχιστον θὰ σὲ βλέπω καμμιὰ φορά;

* * *

...Μεταφέρθησαν μερικὲς βαλίτζες, ἕνα—δυὸ μπαοῦλα, λίγα ἔπιπλα. Ἐπὶ τέσσερις μέρες ἐβάσταξεν ἡ μετακόμιση, μὰ ἡ Ὀλίβια ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ σπίτι τοῦ σιωπηλοῦ συζύγου της, κουβέντιαζε κάθε βράδυ μαζί του, ὅταν γύριζε— ἀπὸ τὸν Ἔντγκαρ καὶ τοῦ φερνόταν σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Τὸ ἀπόγευμα τῆς πέμπτης μέρας μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Πάουλ μὲ τὴν γοῦνα της, ἔσκυψε πάνω του καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο. Ὕστερα προχωρώντας πρὸς τὴν πόρτα:

—Ἀντίο, ἀγαπητέ μου, τοὖπε, τώρα πιστεύω πὼς μ' ἀγαπᾷς.. Ἀλλά, δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά. Εἶναι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ μένα... Ἀντίο. Πιστεύω νὰ βλεπόμαστε κάπου—κάπου. Ὅταν κανον τὸ ζήτημα δικαστικῶς...

—Μὰ ὄχι, εἶπε ὁ Πάουλ. Τὰ κανον με ἤδη ὅλα. Θὰ μείνῃς γυναίκα μου, χῃς κάθε μῆνα τὸ γραμμάτιό σου καὶ πεθάνω θὰ μείνῃς κληρονόμος μου..

—Ὤ, μὴ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτά. Π Κάνεις χυδαία τὴν περιπέτειά μου. ποὺ λὲς—εἶναι ἀνοησίες. Ἀντίο! Δὲν γες νὰ μοῦ πῇς τίποτ' ἄλλο; Γιὰ κύττ με!

Ἤξερε πόσο ἦταν ὡραία. Κι' ἀθέλ γύρισε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ κα της. Μὰ τὸ κομμὸ ἔλειπε τώρα. Εἶχε ταφερθῆ στὸ Στέγκλιτς, ὅπου ὁ Ἔντγ μὲ τὸ μηνιαῖο γραμμάτιο τῆς Ὀλίβιας, νοικιάσει ἕνα ἀπαρτεμὰν μὲ ἕξη δωμ βεράντα, κῆπο, μπαλκόνι καὶ δυὸ λου Ὁ Πάουλ γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

—Μὲ κυττάζεις πειραγμένος, σὰν νὰ σ κανα κανένα κακό, εἶπε ἡ Ὀλίβια κι' ἔ γε.

Μπῆκε σ' ἕνα γιὰ τὸ Στέγκλιτς. στὸν δρόμο τῆς ἦλθε θελα στὴν μνήμη ἡ τη φορὰ ποὺ κά κοντὰ στὸν Πάουλ κεῖνος τὴν ἀγαπ πάντα... τῆς εἶχε τὴν τελευταία ἀπόδ τῆς ἀγάπης του: ἐλεύθερη. Αὐτὸ τὸ κὸ μεγαλεῖο, αὐτὴ σία τῆς ἀγάπης! Π ἄλλος θἄχε τὴν δύ νὰ τῆς φερθῆ μ' α τὸν τρόπο; Ὁ Ἔντγ Ὤ, ὄχι, αὐτὸς ἦταν πλῶς ἡ στιγμιαία στάτωση τοῦ αἵματος μέθη τῶν αἰσθή Ἐνῷ ὁ Πάουλ ἦταν σταθερὸ καὶ τίμιο σθημα. Τώρα τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο ταξί. Καὶ ξα ἡ Ὀλίβια πῆρε τὴν ἀπόφασή της. Δὲν τὸν ἐγκατέλειπε! Φώναξε στὸν σωφέρ γυρίσῃ πίσω. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε νατά. Αἰσθανόταν μιὰ ταπείνωση. Εἶχε μαρτήσει, εἶχε παίξει μὲ τὸν ἔρωτα.

—Γρήγορα, σωφέρ!

Μὰ ἔφθασε ἀργά. Κανεὶς δὲν τῆς ἄ Φώναξε τὸν θυρωρό. Ζήτησε τὸ κλειδὶ νύχτας.

—Πάουλ! Πάουλ!

Ὁ Πάουλ ὅμως ἦταν τώρα πεσ πάνω στ' ἄγραφα χαρτιά του μὲ μιὰ λη, ματωμένη τρύπα στὸν δεξιό του ταφο...

ΤΟΜΑΣ ΜΠΕΛ

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτα

—Ὁ ἔρως εἶνε μιὰ τέχνη ὅπως ἡ σικὴ. Δίνει τὶς ἴδιες συγκινήσεις, παλλόμενες, κάποτε μάλιστα ἀκόμα τονες.

—Ὁ ἔρως εἶνε τὸ ὄνομα ποὺ δί στὸν πόνο γιὰ νὰ παρηγορήσουν ἐκ ποὺ ὑποφέρουν. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ τρόποι νἆναι κανεὶς δυστυχής: ἢ νὰ αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει, ἢ νὰ ἔχῃ αὐτὸ ποὺ θοῦσε. Ὁ ἔρως ἀρχίζει μὲ τὸν πρῶτο πο καὶ τελειώνει μὲ τὸν δεύτερο.

(Πιὲρ Λου

Ἱστορικὲς Ἐπιφυλλίδες

Φρὰ Ντιάβολο

Ἕνα θρυλικὸ πρόσωπο.—Ληστὴς καὶ...δοὺξ τοῦ Κασάνο.—Αἰχμάλωτος τοῦ...ἑαυτοῦ του!

Ποιὸς δὲν ἔχει ἀκουστὰ τὸν περίφημο Φρὰ-Ντιάβολο, τὸ θρυλικὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ἡ περιπετειώδης ζωὴ ἀπετέλεσε τὸ λιμπρέτο τῆς γνωστῆς ὁμωνύμου ὀπερέττας τῶν Σκρὶμπ καὶ Ὀμπέρ;

Στὴ Γαλλία, ὁ θρῦλος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ παραδόξου αὐτοῦ προσώπου εἶχε τόση μεγάλη ἔκταση ὥστε καὶ σήμερα ἀκόμη ἐπεκράτησε στὶς λαϊκὲς τάξεις ἡ συνήθεια, ὅταν θέλουν νὰ ἀναφέρουν ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, εἴτε γιὰ νὰ ἐκφοβίσουν τὰ μικρὰ παιδιά, εἴτε γιὰ νὰ παραστήσουν κάτι τὸ τρομακτικό, νὰ ἀναφέρουν τ' ὄνομα τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο.

Στὴν διάδοση τοῦ θρύλου αὐτοῦ συνετέλεσε πολὺ καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς ὀπερέττας τῶν Σκρὶμπ καὶ Ὀμπὲρ ποὺ παιζόταν συνεχῶς ἐπί.. τριάντα ὁλόκληρα χρόνια στὸ Παρίσι.

Ἀλλὰ ὑπῆρξε ἄραγε στὴν πραγματικότητα τὸ θρυλικὸ αὐτὸ πρόσωπο ἢ εἶνε ἀποκύημα τῆς φαντασίας τῶν συγγραφέων τοῦ ἔργου ποὺ φέρει γιὰ τίτλο τ' ὄνομά του;

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατήρ, στὸ ἔργο του «Σὰν Φελὶς», ἀναφέρει κι' αὐτὸς τὸν Φρὰ-Ντιάβολο καὶ μάλιστα τὸν τοποθετεῖ στὸ πραγματικὸ ἱστορικὸ πλαίσιό του, ἀναφέροντας ἡμερομηνίες γεγονότων, ἱστορικὰ ὀνόματα καὶ λεπτομέρειες ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ θρυλικοῦ αὐτοῦ προσώπου, ποὺ κανεὶς ὥς τώρα δὲν ἦρθε νὰ διαψεύσῃ.

Ἀλλὰ ἐκτὸς αὐτοῦ, στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας ὑπάρχουν ἔγγραφα πιστοποιοῦντα τὴν ὕπαρξη καὶ τὴν δράσι ἑνὸς παράξενου τυχοδιώκτου, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο:

Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἐξωλόθρευσε μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ὀπαδούς του ὁ συνταγματάρχης Οὐγκώ, πατέρας τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, τὸ 1806.

Ἐπὶ πλέον ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης Οὐγκὼ στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του, διηγεῖται πῶς τοῦ ἀνετέθη ἡ καταδίωξις τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ γιατὶ τοῦ ἔπαιξε ἕνα πολὺ ἔξυπνο κόλπο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, διηγεῖται ὁ συνταγματάρχης Οὐγκώ, ὁ Φρὰ-Ντιάβολο εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἕνα μικρὸ στράτευμα, ἀποτελούμενο ἀπὸ 1.500 περίπου ἄνδρες! Ὁ Οὐγκὼ εἶχε ἰσαρίθμους δυνάμεις σχεδόν.

Ὡστόσο γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνταπεξέλθῃ ἐναντίον ἑνὸς ὠργανωμένου στρατεύματος ὁ Φρὰ-Ντιάβολο διεμοίρασε τοὺς ἄνδρες του σὲ μικρὲς ὁμάδες τὶς ὁποῖες διέσπειρε γύρω ἀπ' τὸ στρατόπεδο τοῦ Οὐγκώ. Ἔτσι κατώρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ πραγματικὴ σύγχυση στοὺς ἄνδρες τοῦ Οὐγκώ, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν νὰ ξεφυτρώνῃ ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα—σὰν διάβολος—ὁ Φρὰ-Ντιάβολο!

Τὸ ἐπικίνδυνο ὅμως αὐτὸ παιχνίδι στοίχισε πολλὰ στὸν Φρὰ-Ντιάβολο, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος ἔμεινε μονάχα μὲ... εἴκοσι ἄνδρας. Ἔτσι μιὰ μέρα βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἐχθρικὲς ὁμάδες. Δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸν πιὰ οὔτε ἀντίσταση νὰ φέρῃ ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ δραπετεύσῃ. Τότε σοφίστηκε τὸ κόλπο, ποὺ τοῦ ἐξησφάλισε τὴν ἀπόδραση μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν διωκτῶν του.

Διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια πισθάγκωνα καὶ νὰ τὸν φέρουν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἐχθρικὸ στράτευμα, βρίζοντάς τον καὶ χτυπώντας τον βάναυσα σὰν πραγματικὸ αἰχμάλωτο.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο ἦσαν ὅλοι ντυμένοι μὲ τὴν στολὴ τῆς γαλλικῆς ἐθνοφυλακῆς.

Ἔτσι οἱ στρατιῶτες τοῦ Οὐγκὼ ἀπατήθηκαν. Ὡστόσο θέλαν νὰ πάρουν αὐτοὶ τὸν Φρὰ-Ντιάβολο, γιὰ νὰ τὸν ὠδηγήσουν στὴν Νεάπολη, ζωντανὸ ἢ νεκρό, ὅπως εἶχαν ἐντολή.

—Ἀδύνατον, ἐπέμειναν οἱ μυστικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο. Θὰ χάσουμε τὰ 6.000 δουκάτα ποὺ μᾶς ὑπεσχέθησαν ὡς ἀμοιβὴ τῆς συλλήψεώς του.

Ἔτσι κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ συνταγματάρχου Οὐγκὼ, ποὺ εἶχε ὁρκισθῇ νὰ τὸν συλλάβῃ.

* * *

Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο δείχνει ὅλη τὴν κατεργαριὰ ἀλλὰ καὶ τὴν στρατηγικὴ δεινότητα τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο, τοῦ ὁποίου ὁλόκληρη ἡ ζωὴ ὑπῆρξε μιὰ διαρκὴς περιπέτεια κι' ἕνας ἄκρατος τυχοδιωκτισμός.

Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο ἦταν Μιχαὴλ Πέζα. Γεννήθηκε τὸ 1771 στὸ Ἴτρι, ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Καμπανίας. Γυιὸς χωρικῶν ἀγραμμάτων, ἐπεδόθηκε στὸ πατρικὸ ἐπάγγελμα μέχρις ὅτου ἔγινε δεκαπέντε χρονῶν. Κατόπιν, χάρις στὴν προστασία ἑνὸς κληρικοῦ, φίλου τῆς οἰκογενείας του, ἔγινε ταχυδρομικὸς διανομεύς. Ἔκαμε ὅμως μιὰ σπουδαία κατάχρηση ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἀπελύθη ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ συνέβη καὶ κάποιος φόνος ἑνὸς συγγενικοῦ προσώπου, ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας του. Τὸν κατηγόρησαν ὡς δολοφόνο. Κι' ἐπειδὴ δὲν θ' ἀνεχόταν ποτὲ νὰ καταδικασθῇ ἀδίκως, κατέφυγε στὰ Ἀπέννινα ὄρη, ὅπου παρέμεινε κρυμμένος ἐπὶ δύο χρόνια.

Ὁ Φρὰ-Ντιάβολο.

(Κατὰ παλαιὰν χαλκογραφίαν).

Τὸ 1798 τοῦ δόθηκε ἀμνηστεία, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ 13 χρόνια στὸν ἰταλικὸ στρατό. Τὸ 1799 ἐπωφελεῖται τῆς μεγάλης ἐκστρατείας τῆς Γαλλίας, ποὺ ἐπέφερε σύγχιση σ' ὅλη τὴν ἰταλικὴ χερσόνησο, καὶ ἀρχίζει ἄγριες λεηλασίες. Συλλαμβάνεται ὅμως καὶ φυλακίζεται.

Εὐτυχῶς, ἐπεμβαίνει ὁ τότε ἄρχων τῆς Νεαπόλεως Φερδινάνδος IV καὶ τὸν σώζει. Ἐπειδή, δὲ τοῦ εἶχε προσφέρει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκστρατείας μεγάλες ὑπηρεσίες, τὸν διορίζει ἀρχηγὸ τοῦ τάγματος Ἐθελοντῶν κατόπιν συνταγματάρχη καὶ ἀργότερα.. δοῦκα τοῦ Κασάνο. Τοῦ ἀναθέτει δὲ τὴν ἀρχηγία ἑνὸς σώματος στρατοῦ, τὸ ὁποῖο γιὰ μοναδικὸ σκοπό του εἶχε τὴν παρενόχληση τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Ὁ Φρὰ-Ντιάβολο τότε γίνεται τὸ φόβητρο τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τὸ ὄνομά του γίνεται θρυλικό. Ὅλοι ἀκοῦνε τὰ κατορθώματά του μὰ κανεὶς δὲν εἶδε ποτὲ τὴν φυσιογνωμία του.

Πολλὲς φορὲς ντυμένος καλόγερος, μὲ τὴν κουκούλα κατεβασμένη ὥς τ' αὐτιά, περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, κατοπτεύοντας τὶς κινήσεις, μετρώντας τὶς δυνάμεις τῶν ἐχθρῶν.

Τόσες δὲ φορὲς ἔχει κυνηγηθῆ καὶ τόσες ἔχει διαφύγει μέσα ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του, ὥστε νὰ θεωρῆται πιὰ ἀσύλληπτος καὶ μυστηριώδης...

Ἔτσι, τοῦ κόλλησαν τὸ ἐπώνυμο Φρὰ-Ντιάβολο, ποὺ στὴν ἰταλικὴ σημαίνει ἀδελφὸς τοῦ διαβόλου.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἐπεχείρησαν νὰ τὸν δωροδοκήσουν ἁδρότατα γιὰ νὰ τὸν πάρουν μὲ τὸ μέρος των. Κάποτε μάλιστα ὁ περίφημος γάλλος στρατηγὸς Μασσένα τοῦ προσέφερε 50.000 δουκάτα γιὰ ν' ἀπαρνηθῇ τὸν βασιλέα Φερδινάνδο καὶ νἄρθῃ μὲ τὸ μέρος του. Ὁ Φρὰ-Ντιάβολο ἀρνήθηκε λέγοντας: «Θέλω περισσότερα!» Ὁ Μασσένα ὀργισθεὶς ἀπ' τὴν ἀπάντησή του, ἐπροκήρυξε τὸ κεφάλι τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο..

Ὡσόσο δὲν κατώρθωσε τίποτε γιατὶ ὁ δαιμόνιος τυχοδιώκτης μηχανευόταν διαρκῶς χίλια-δυὸ μέσα γιὰ νὰ ξεγλυστρᾷ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μασσένα. Πότε μετεμφιεζόταν σὲ καλόγερο καὶ γυρνοῦσε ἀνάμεσά τους... **κοροϊδεύοντάς τους,** πότε φοροῦσε τὴν ἐθνοστολὴ τῶν γάλλων καὶ κατέφευγε ἀνενόχλητος στὸ μικρὸ χωριό του, καὶ πότε φοροῦσε μιὰ κάπα, ἔπαιρνε μιὰ γκλίτσα καὶ δέκα πρόβατα καὶ.. παρίστανε τὸν βοσκό!

Ἦταν μοιραῖο ὅμως κάποτε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης γιὰ νὰ τραβήξῃ κι' αὐτὸς μιὰ φορά, μὲ τὴ σειρά του, τὸν... διάβολό του!

Ἦταν ἡ 8η μέρα ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ συνταγματάρχου Οὐγκὼ, παίζοντας τὸ κόλπο τοῦ αἰχμαλώτου ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Κατάκοπος, πληγωμένος καὶ ἐγκαταλελειμμένος ἀπ' τοὺς τελευταίους φίλους του, βρῆκεν ἄσυλο τὴν νύχτα ἐκείνη στὸ σπίτι ἑνὸς ἀποθηκαρίου ποὺ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Ὅταν τοῦ ζήτησαν τὴν ταυτότητά του, ὁ Φρὰ-Ντιάβολο προσπάθησε μὲ διάφορες ψευτιὲς νὰ δικαιολογηθῇ καὶ θὰ κατώρθωνε νὰ ἐξαπατήσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τοὺς διῶκτες του, ἂν ὁ σταθμάρχης Φα[illegible] ποὺ τὸν εἶχε καταδιώξῃ καὶ ἄλλοτε, δὲν τὸν ἀνεγνώριζε.

—Μά, αὐτὸς εἶναι ὁ Φρὰ-Ντιάβολο, διάολε!, ἀνέκραξε κατάπληκτος μόλις τὸν ἀντίκρυσε.

Ὁ τυχοδιώκτης, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ταυτότητά του.

—Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι. Σᾶς τρομάζει τόσο πολὺ τ' ὄνομά μου; τοὺς εἶπε. Τώρα πιὰ εἶμαι ἀνίσχυρος, πληγωμένος, ἐγκαταλελειμμένος.. Κάνετέ με ὅ,τι θέλετε. Ἐν τούτοις, ζήτω ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος! Κάτω οἱ Γάλλοι!..

Ὁ Φρὰ-Ντιάβολο σιδηροδέσμιος ὡδηγήθηκε ἀμέσως στὸ Σαλέρνο κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Νεάπολη. Ἐκεῖ ἕνα πρόχειρο στρατιωτικὸ δικαστήριο ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεώς του καὶ τὸν εἰσήγαγε εἰς δίκην. Ὁ συνταγματάρχης Οὐγκώ, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθηκε στὴν φυλακή του, ἔμεινε κατάπληκτος μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐγκαρτέρηση τοῦ Φρὰ-Ντιάβολο. Ὁ μεγάλος πατριωτισμὸς τοῦ γενναίου αὐτοῦ στρατιώτου ἦταν ἱκανὸς νὰ ξεπλύνῃ ὅσα σφάλματα εἶχε διαπράξει, παρορμούμενος ἀπ' τὴν θερμὴ ἰδιοσυγκρασία του, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τυχοδιωκτικῆς ζωῆς του. Ὁ Οὐγκὼ θέλησε νὰ μεσιτεύσῃ νὰ τοῦ μετριασθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ ποινὴ ποὺ θὰ τοῦ ἐπέβαλαν.

Ὡστόσο, τὸ δικαστήριο ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασή του: Θάνατος δι' ἀπαγχονισμοῦ!

Τὴν 11 Νοεμβρίου 1806 ὁ Φρὰ-Ντιάβολο κρεμάστηκε ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ληστῶν στὴν πλατεῖα τῆς Ἀγορᾶς τῆς Νεαπόλεως.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας

Μαίρην. Πρωτίστως εἶναι ἀπαραίτητον νὰ θεραπευθῆτε ἀπὸ τὴν δυσκοιλιότητα, τοῦτο δὲ δὲν εἶναι δύσκολο. Συμβουλεύω δύο κοχλιάρια ἐλαίου παραφίνης ἡμερησίως. Τὸ ἕνα θὰ τὸ παίρνετε τὸ πρωΐ, νηστική, τὸ δὲ ἄλλο δύο ὥρας μετὰ τὸ νυκτερινόν σας φαγητό. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ βάρος τοῦ στομάχου σας, θὰ θεραπευθῇ ἀσφαλῶς μὲ τὸ κατωτέρω φάρμακον ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε δύο κουταλιὲς τῆς σούπας ἡμερησίως, μετὰ τὸ φαγητό.

Bromure de sodium	10 gr.
» » potassinm	10 gr.
Chloral	4 gr.
Eau	1.000 gr.

Ἐλευθερίαν Χ. Μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ ἂν κάνῃ ὡρισμένα πράγματα. Πρέπει νὰ καταφύγῃ εἰς εἰδικὸν ἰατρὸν καὶ νὰ κάμῃ τοὐλάχιστον 20 ἐνέσεις στρυχνίνης τῶν 0,002 ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Μετὰ τὸ φαγητὸ δύναται νὰ παίρνῃ ἕνα κοχλιάριο τῆς σούπας ἀπὸ τὸ φάρμακο ποὺ συμβουλεύω ἀνωτέρω εἰς τὴν κ. Μαίρην.

Φ. Φ. Φ. Ἐνταῦθα. Μὲ θέτετε πρὸ διλήμματος. Δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένον ἂν αὐτὸ εἶναι βλαβερὸν ἢ ὄχι. Ἐὰν δὲ παραδεχθοῦμε τὴν γνώμην τῶν νεωτέρων συγγραφέων, δὲν βλάπτει. Πάντως δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἐὰν αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία του καὶ ἂν βάλῃ ὅλην τὴν καλὴν θέλησίν του. Ἐφ' ὅσον σᾶς ἀγαπᾷ ἐπιβληθῆτε του.

Κομανθῶ. Πάτρας. Βεβαίως εἶναι δύσκολο, ἴσως μάλιστα καὶ ἀδύνατο νὰ ἐπανέλθουν. Πάντως ἡ λῆψις φαρμάκων εἶναι ἐπιβεβλημένη διὰ ν' ἀποφύγητε τὰ δυσάρεστα τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφανοῦν ἀργότερα λόγῳ τῆς προώρου καθυστερήσεως. Δὲν ἀποκλείεται ὁ βόμβος τῶν ὤτων νὰ εἶναι συνέπεια αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τι τὸ παθολογικόν. Ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν ὠτορινολαρυγγολόγον καὶ πάρετε τὸ «Progynon Schering» ποὺ εἶναι ἴσως τὸ μόνον ἐνδεδειγμένον εἰς τὴν περίπτωσίν σας. Ὑπάρχει εἰς ἐνέσεις καὶ εἰς δισκία.

Φ. Γ. Θεσ)νίκην. Νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ καρδιολόγον. Ἂν τοῦτο σᾶς εἶναι ἀδύνατον, πάρετε τὸ κατωτέρω φάρμακον τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ τελειωτικὰ ἂν πρόκειται περὶ καρδιακῆς παθήσεως. Ἂν ἡ πάθησις εἶναι ἁπλῶς νευρική, θὰ ἀπαλλαγῆτε [illegible]ως.

Bromure de sodium	10 gr.
» » potassium	10 gr.
Chloral	3 gr.
Valeriane	5 gr.
Eau	1.000 gr.

Δύο κοχλιάρια τῆς σούπας ἡμερησίως, μετὰ τὸ φαγητόν.

Α. Ι. Μ. Νὰ λούζεσθε ὅσο τὸ δυνατὸ τακτικά. Τοὐλάχιστον τρὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ νὰ ρίπτετε στὸ νερὸ ἕνα κοχλιάριο τῆς σούπας ἀμμωνία. Μετὰ τὸ λούσιμο νὰ σκουπίζεσθε καλὰ οὕτως ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἡ παραμικρὰ ὑγρασία στὰ μαλλιά σας, ἅπαξ δὲ τῆς ἑβδομάδος νὰ τρίβετε τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς σας μὲ λίγο πετρέλαιο.

Σούλαν 13. Μόνον ἡ δίαιτα καὶ ἡ γυμναστικὴ θὰ σᾶς ὠφελήσουν, ὅλα τὰ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος θὰ σᾶς κάμουν νὰ ὑποβληθῆτε εἰς ἔξοδα χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φέρουν τὸ παραμικρὸ ἀποτέλεσμα.

Δ. Ι. Κ. Πλάτανον Κρήτης. Πρωτίστως εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κυττάξετε τὸ στομάχι σας. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ νὰ πάρετε τὴν «Pommade André rostyptique Midi» τὴν ὁποίαν θὰ χρησιμοποιήσετε σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστον ὁδηγίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἄλλο πάθημά σας, νὰ λούζεσθε συχνὰ καὶ νὰ ρίχνετε στὸ νερὸ ἕνα κοχλιάριο τῆς σούπας ἀμμωνία. Νὰ σκουπίζεσθε κατόπιν καλά. Ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος νὰ τρίβετε τὸ κεφάλι σας μὲ λίγο οἰνόπνευμα καθαρό. Θὰ τρίβετε ἐπίσης τὸ δέρμα τῶν ὀφρύων μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φαγοῦρα, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πιτυρίδος.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΔΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κουβεντοῦλες

Παρατηρήσατε ποτέ σας ὅτι ὑπάρχουν μέρες ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς πιὸ πολὺ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς;

Χωρὶς νὰ ξέρετε γιατί, αἰσθάνεσθε ὅτι δὲν πατᾶτε στὸ ἔδαφος ἀλλὰ πετᾶτε καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε ποία εἶναι ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς χαρᾶς. Ἡ φύσις γύρω σᾶς φαίνεται πιὸ ὄμορφη, οἱ ἄνθρωποι πιὸ συμπαθητικοὶ κι' αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκη νὰ εἶσθε καλὸς μὲ ὅλους. Γιατί; Ἴσως γιατὶ σᾶς συνέβη κάτι πολὺ εὐχάριστο, κάτι ἀνέλπιστο καὶ θέλετε νὰ κάμετε καλὸ σ' ὅσους σᾶς περιτριγυρίζουν. Εἶναι ὡραῖο αὐτό, δὲν λέω, μὰ ὅμως ἂν μᾶς ἔλθουν τὰ πράγματα λιγώτερο καλὰ ἀπ' ὅ,τι τὰ ἐπεριμέναμε δὲν πρέπει καὶ τότε νὰ τὰ βάζωμε μὲ τοὺς ἄλλους, οὔτε νὰ φθονοῦμε ὅσους βλέπομε εὐτυχισμένους.

Ἀξία πραγματικὴ ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶναι εὐτυχισμένος καὶ μπορεῖ καὶ σκορπᾷ τὴν χαρὰ τριγύρω του χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ χαλάῃ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι φύσει ἀπαισιόδοξοι καὶ κατορθώνουν πάντα νὰ καταστρέφουν τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ σιγά—σιγὰ καταντοῦν νὰ μείνουν μόνοι τους, γιατὶ δὲν χρωστοῦν τίποτε οἱ ἄλλοι νὰ ἔχουν κοντά τους τέτοια ἀρνητικὰ στοιχεῖα. Ὅσοι εἶναι πράγματι ἀπαισιόδοξοι εἶναι βέβαια ἀξιολύπητοι, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ποὺ τὸ κάνουν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ φανοῦν δυσάρεστοι στοὺς ἄλλους ἢ γιὰ νὰ ποζάρουν ὡς μελαγχολικοί. Σὲ κάθε περίπτωσι αὐτοὺς τοὺς τύπους πρέπει νὰ τοὺς ἀποφεύγωμε ὅσο μποροῦμε, γιατὶ ἔχουν μεγάλη δύναμη στὸ κακό. Μᾶς ποτίζουν σιγά—σιγὰ τὸ δηλητήριό τους καὶ ὅταν περάσωμε μιὰ ὥρα μαζί τους αἰσθανόμαστε ὅτι μᾶς μετέδωσαν ὅλη τὴν ἀρρωστημένη τους ψυχικὴ διάθεση.

Ε.

Μόδα

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, στὸ ὁποῖο δίνομε τὴν μεγαλείτερη σημασία, εἶναι τὸ ἐπανωφόρι, ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἐφέτος τόσο μεγάλη ποικιλία.

Ἡ γραμμή του εἶν' ἔτσι καμωμένη, ὥστε νὰ λεπταίνῃ τὴν σιλουέττα καὶ κάτω πλαταίνει μὲ τὴ βοήθεια πιεττῶν, γκονταὶ ἢ κοὺπ ἂν φόρμ. Ἐνίοτε ποικίλλεται μὲ μιὰ πελερινίτσα, ἀλλὰ προσοχὴ γιατί αὐτὸ τὸ σκέρτσο δὲν κολακεύει κάθε σιλουέττα. Ἡ πελερινίτσα καταλήγει σὲ μπορντούρα ἀπὸ γούνα μὲ τὴν ἴδια δὲ γούνα εἶναι γαρνιρισμένα καὶ τὰ μανίκια πολλὲς φορὲς ὡς τοὺς ἀγκῶνας.

Γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐπανωφοριῶν χρησιμοποιοῦνται ὅλα τὰ λαινάζ, ἀλλὰ διαλέγονται κατὰ προτίμησι τὰ φανταιζὶ γιατὶ τὰ μονόχρωμα θεωροῦνται πιὸ ἀμπιγιέ. Ἡ ζῶνες συνηθίζονται πολὺ ἐκτὸς στὰ μαντὼ ντὲ σπὸρ στὰ ὁποῖα ἡ μέση σημειώνεται μὲ ἐλαφρὲς σοῦρες ἢ ντεκούπ. Τὰ πιὸ ἀμπιγιὲ μαντὼ σὲ φόρμα ρεδιγκότας ἀπαιτοῦν κούμπωμα, πολὺ σταυρωτὸ μὲ κουμπιὰ φανταιζὶ στρογγυλά, καρρέ, πατικωτά.

Γιὰ τὰ ἐπανωφόρια ποὺ φοροῦνται στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας χρησιμοποιοῦνται νοῦνες μὲ κοντὸ τρίχωμα ἢ ἀστρακάν. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι πολὺ στὴ μόδα καὶ πηγαίνει μὲ ὅλα τὰ χρώματα γιατὶ μποροῦμε νὰ τὸ βροῦμε σὲ τρεῖς χρωματισμούς: μπὲζ, μαῦρο γκρί.

Ἡ γοῦνες μὲ τὰ μακρυὰ τριχώματα προορίζονται μᾶλλον γιὰ μαντὼ πιὸ ἀμπιγιέ.

Ἡ κορδέλλα

Ἡ κορδέλλα ποὺ εἶχε κάπως ἐγκαταλειφθῆ ξαναπῆρε τὴν θέση της. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι σ' αὐτὸ βοήθησαν πολὺ βιομήχανοι ποὺ τὴν ἐτελειοποίησαν σὲ τ τοιο βαθμό. Τὴν παρουσιάζουν λεπτή, λακιά, σὲ χρώματα αἰθέρια, σὲ σχέδια θα μάσια κι' ἔτσι δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ ἑλκύσσουν τὴν προσοχὴ τῶν μεγάλ «μαίτρ» τῆς μόδας. Στὴς τελευταῖες σαλ γὲς εἴδαμε σωστὰ ἀριστουργήματα: Τ λεττίτσες μουσσουλινένιες γαρνιρισμένες μενταγιὸν ἀπὸ ταφτὰ κορδέλλα, ὁλόκλη τουαλέττες καμωμένες ἀπὸ βελούδινη κο δέλλα, ἄλλες πιὸ νεανικὲς καμωμένες ὅλ ἀπὸ ταφταδένια κορδέλλα καὶ τέλος τ σχέδιο ποὺ παραθέτουμε ποὺ ἀνάλογα τὸ χρῶμα καὶ τὸ ὕφασμα μπορεῖ νὰ ἐν μονισθῇ μὲ κάθε ἡλικία.

Τὸ φόρεμα εἶναι ὅλο πλισεδωτὸ καὶ σχίζεται ἀπὸ πλατειὲς κορδέλλες σατὲν

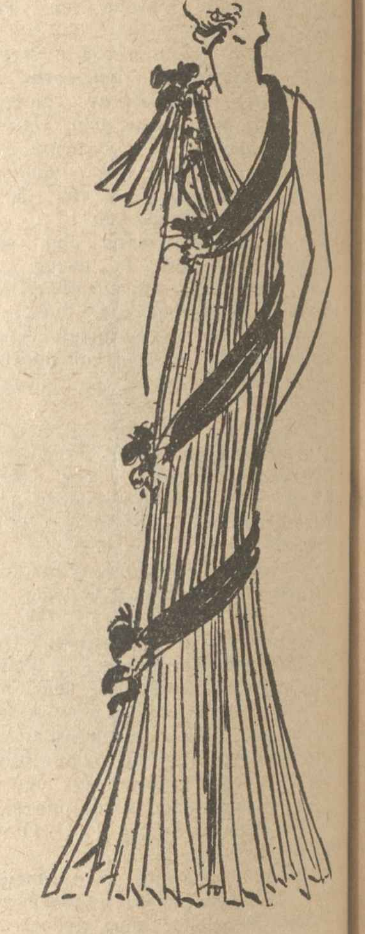

Μιὰ κομψοτάτη τοποθέτησις κορδέλλας σὲ φόρεμα πλισέ.

τυλίγουν ὅλη τὴν σιλουέττα ἀν μπ Τὸ μοντέλο μας εἶναι ἀπὸ κρὲπ ρομαὶν μὲ κορδέλλα βιολὲ γαρνιρισμένη μὲ κ βελούδινα τριαντάφυλλα. Μπορεῖ νὰ καὶ μὲ ἁπαλὰ χρώματα γιὰ τουαλέττ νεαρᾶς δεσποινίδος, ἀλλὰ θέλει ὑψηλ λεπτὴ σιλουέττα.

Γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Ἐκτὸς ἀπ' ὅσα ἀναφέραμε ὑπάρχουν μη μερικὰ μικροδυσάρεστα ποὺ παρο ἡ ἐπιδερμίς. Ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ δες ποὺ γίνονται ἀπὸ τὸν ἥλιο. Αὐτ παθαίνουν μερικοὶ ὅταν ἐκτίθενται στὸ λιο, ἐπειδὴ δὲ ἡ κηλῖδες αὐτὲς δὲν φονται, θὰ ἐσυμβούλευα σ' ὅσες ἔχου πτὴ ἐπιδερμίδα νὰ μὴ μένουν ἐκτεθειμ στὸν ἥλιο χωρὶς ὀμπρέλλα πράσινη ἢ Τὰ δύο αὐτὰ χρώματα διώχνουν τὶς στικὲς ἀκτῖνες.

Ἄλλες κηλῖδες εἶναι αὐτὲς ποὺ στὴν ἐγκυμοσύνη, ἔχουν χρῶμα σκοῦρο θεραπεύονται μόνον ἀπὸ δερματολόγο.

Καὶ φθάνομε στὸ πιὸ εὐαίσθητο ση ἐκεῖνο ποὺ κάνει τόσο δυστυχισμένες κὲς γυναῖκες. Θέλω νὰ πῶ γιὰ τὸ χνοῦδι ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα νὰ μοιάζῃ μὲ φρέσκο ροδάκινο ὅταν εἶναι ὅσο πρέπει, καὶ τὴν καταστρέφει ὅταν εἶναι περισσότερο τοῦ δέοντος.

Ἡ μόνη θεραπεία ἐπιτυγχάνεται δι' ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη ἐπιτηδειότης ἐκ μέρους τοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ στὴν ἐπιδερμίδα στίγματα. Ὑπάρχουν γιατροὶ τόσο ἐπιτήδειοι ποὺ μποροῦν μὲ μιὰ μόνο φορὰ ν' ἀφαιρέσουν ὀγδόντα ἢ ἑκατὸ τρίχες καὶ ἄλλοι δὲν ἐπιτυγχάνουν ἀπολύτως τίποτε. Δυστυχῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιος πὼς τὸ ἰατρεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θ' ἀποταθῇ θὰ τοῦ κάμῃ καλὴ δουλειά, διότι μόνον ἡ δοκιμὴ θὰ ἀποδείξῃ ἂν ὁ γιατρὸς ξέρῃ τὴ δουλειά του.

Πάντως ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἶναι νὰ μὴ δοκιμάσετε ποτὲ στὸ πρόσωπο ἀποτριχωτικόν, διότι ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ μεταβάλετε τὸ χνοῦδι σὲ τρίχες καὶ ν' ἀγριέψετε τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Γιὰ τὰ σπὸρ τοῦ χειμῶνος

Μερικὲς ἀπὸ σᾶς θὰ πηγαίνετε κάποτε καὶ ἰδίως τώρα στὴς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως σὲ

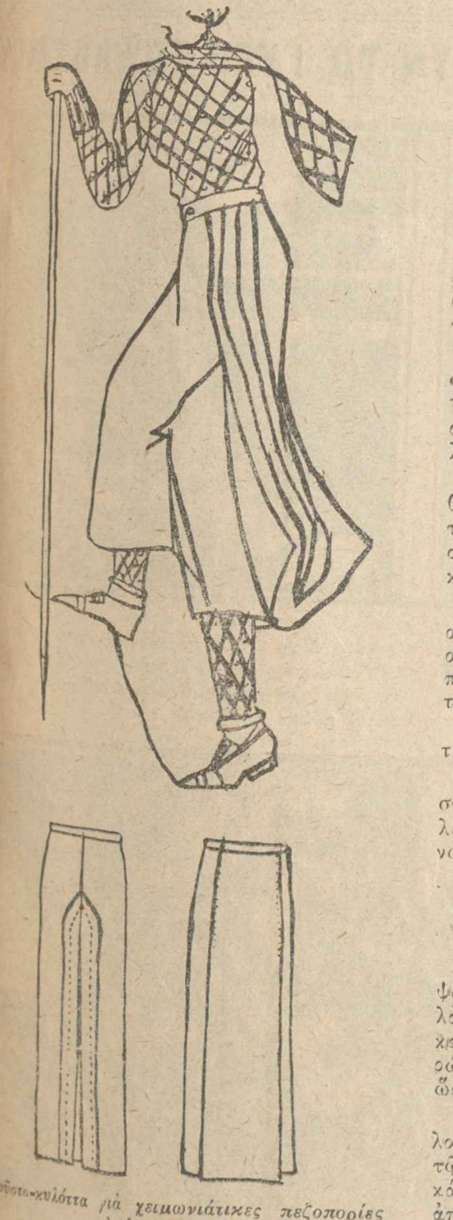

Φοῦστα-κυλόττα γιὰ χειμωνιάτικες πεζοπορίες καὶ ὀρειβασίες.

ἐκδρομὲς καὶ ὄχι σπανίως θὰ σᾶς δόθηκε εὐκαιρία νὰ σκαρφαλώσετε σὲ χιονισμένα βουνά, ἀλλὰ διστάζετε—ἴσως—νὰ κάνετε ἰδιαίτερο κοστοῦμι, ὅπως ἔχουν ἡ γυναῖκες στὴν Εὐρώπη γιατὶ κάνουν πιὸ συχνὰ ἀπὸ μᾶς τέτοιες ἐκδρομές. Γιὰ τὴν περίπτωση αὐτὴ σᾶς συνιστῶ λοιπὸν τὴν φούστα — κυλόττα ποὺ σᾶς δείχνει τὸ σκίτσο μας. Θὰ σᾶς εὐκολύνῃ στὰ σκαρφαλώματα καὶ συγχρόνως δὲν θὰ φαίνεται ὅτι εἶναι κυλόττα, οὕτως ὥστε δὲν θὰ σκανδαλίζῃ ὅσους δὲν εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ προωδευμένοι. Μὲ αὐτὴν φορεῖτε ἕνα μάλλινο πούλ—όβερ καὶ μπορεῖτε νὰ ξεκινήσετε γιὰ ὅποιο βουνὸ σᾶς ἀρέσει.

Τὰ κροκί μας θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ καταλάβετε τὸ σχέδιο.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Στὸ τραπέζι δὲν βάζουν παρὰ μόνο τὰ ἀντικείμενα ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὸ φαγητό. Τὸ σερβίτσιο τοῦ λαδιοῦ, ἡ μουστάρδα κτλ. δίδονται μόνο ἂν ζητηθοῦν. Ὑποτίθεται ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα ἐφρόντισε ὥστε ὅλα της τὰ φαγητὰ νὰ εἶναι σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ γοῦστα κι' ἔτσι περιττεύουν ὅλα τὰ ἄλλα πλὴν τοῦ ἁλατοπίπερου ποὺ τοποθετεῖται πάντα σὲ κομψὲς ἁλατιέρες κρυστάλλινες. Συνηθίζονται καὶ ἡ διπλὲς ἁλατιέρες, ποὺ ἔχουν δηλαδὴ καὶ πιπέρι μαζί, ἀλλὰ καλὲς εἶναι καὶ ἡ χωριστὲς ἰδίως γιὰ τὰ πιὸ ἐπίσημα κάπως γεύματα.

Τὰ ποτήρια τοποθετοῦνται μπροστὰ ἀπὸ τὰ πιάτα λίγο δεξιὰ καὶ μπαίνουν τόσα ποτήρια κρασιοῦ ὅσα εἶναι καὶ τὰ εἴδη τῶν κρασιῶν.

Στὰ ἐπίσημα γεύματα τὸ κρασὶ καὶ τὸ νερὸ τὸ σερβίρουν οἱ ὑπηρέται.

Ἡ πετσέττα τοποθετεῖται στὸ πιάτο καὶ μέσα σ' αὐτὴν μπαίνει τὸ ψωμί, καταργήθησαν ὅμως τὰ παράξενα διπλώματα ποὺ ἦσαν ἄλλοτε τῆς μόδας.

Στὰ ἐπίσημα γεύματα τοποθετεῖται μπρὸς σὲ κάθε πιάτο πάνω σὲ κάρτα τὸ ὄνομα τοῦ κάθε δαιτυμόνος, ἀλλὰ στὰ φιλικὰ οἱ οἰκοδεσπόται δείχνουν ἁπλῶς στὸν κάθε καλεσμένο τὴν θέση του.

Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα κάθονται στὴς δυὸ ἄκρες τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τοποθετοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς καλεσμένους των, ἡ κυρία τοὺς κυρίους καὶ ὁ κύριος τὴς κυρίες.

Ἡ τιμητικὲς θέσεις εἶναι γιὰ τοὺς κυρίους δεξιὰ πρῶτα κι' ὕστερα ἀριστερὰ τῆς οἰκοδεσποίνης, καὶ γιὰ τὴς κυρίες δεξιὰ πρῶτα κι' ὕστερα ἀριστερὰ τοῦ οἰκοδεσπότου.

Τὰ παιδιὰ δὲν κάθονται ποτὲ σὲ ἐπίσημα τραπέζια.

Οἱ προσκαλεσμένοι πρέπει νὰ φθάνουν στὸ σπίτι ποὺ τοὺς κάλεσαν ἕνα τέταρτο ἢ 10 λεπτὰ πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας, καὶ ὄχι νωρίτερα γιατὶ εἶνε ἀδιακρισία.

Κουζίνα

Κοτολέττες Πανέ.— Ἀφοῦ κόψωμε τὴς κοτελέττες καὶ καθαρίσωμε καλὰ τὸ κοκκαλάκι τους, κτυπᾶμε λίγο τὸ κρέας τους γιὰ νὰ πλατύνῃ, τὴς ἁλατοπιπερώνουμε καὶ τὴς ἀφίνουμε ἔτσι 10 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Σπάζομε 2 αὐγά, τὰ κτυποῦμε, σ' ἕνα ἄλλο πιάτο ἔχουμε γαλέττα κοπανισμένη καὶ ἐν τῷ μεταξὺ βάζομε βούτυρο στὴ φωτιὰ νὰ κάψῃ. Πιάνομε μία—μία τὴς κοτελέττες ἀπὸ τὸ κόκκαλο τὴς βουτοῦμε στὸ αὐγὸ ὕστερα στὴ γαλέττα καὶ ρίχνομε στὸ τηγάνι νὰ ψηθοῦν.

Τὴς σερβίρουμε μὲ πατάτες πουρέ, ἢ τηγανιτές.

Μποροῦν νὰ γίνουν καὶ στὴ σχάρα μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως πὼς ἀντὶ νὰ τὴς βουτήξωμε σὲ αὐγὸ καὶ γαλέττα τὴς ἀλείφουμε μὲ βούτυρο.

ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἄνθος Λεμονιᾶς. Ξηρόμερον.—Τρίβετε κάθε βράδυ τὴς ρίζες τῶν μαλλιῶν σας μὲ αὐτὸ τὸ μίγμα: Alcool de Fioraventi 50 gr. Alcool de Romarin 50 gr. Naphtol 50 gr. Ἡ κυρία νὰ βγάλῃ πιὰ τὸ πένθος ἀπὸ τὰ χαρτιὰ καὶ ἐπισκεπτήρια, ἀδιάφορο ἂν ἡ ἰδία θὰ φορῇ ἀκόμη μαῦρα. Τὰ μαξιλάρια δὲν πηγαίνουν μόνο σὲ καναπέδες μὲ ξύλα, ἀλλοιῶς εἶναι ἀπαραίτητα.

Νάντια Κάβ.— Ἀγοράσετε ἕνα πράσινο μάλλινο ὕφασμα· πηγαίνει πολὺ μὲ τὸ ἀστρακάν σας. Ὅσο γιὰ τὸ ρόζ, θὰ τὸ ἔβαφα πράσινο κι' αὐτὸ γιὰ νὰ ἔχω ἕνα ὡραῖο ἀνσάμπλ. Θὰ τὸ ξηλώσετε, θὰ τὸ βάψετε καὶ θὰ διαλέξετε ἕνα ὡραῖο σχηματάκι ἂν φόρμ. Γιὰ τὸ κοκκίνισμα ἀποφεύγετε νὰ ἔχετε κρύα πόδια καὶ σφικτὰ ὑποδήματα. Νὰ κτενίζεσθε χωρίστρα στὴ μέση καὶ μὴν ἀρχίσετε πούδρα καὶ κρέμα προτοῦ περάσουν 3—4 χρόνια.

Ἀλίκη, Ἐνταῦθα.— Ἔγραψα Κουβεντούλα στὸ προηγούμενο φύλλο. Τὴν διαβάσατε; Θὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἂν τύχῃ καμμιὰ θέσις, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν εἶνε διόλου εὔκολο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε μὲ τὴν σημερινὴ κρίσι. Δὲν ἀποτείνεσθε καὶ στὸ Home International λεωφόρος Ἀμαλίας; Ἐκεῖ ζητοῦνται διδασκάλισσαι.

Γκλόρια, Ἐνταῦθα.— Δὲν σᾶς συνιστῶ τίποτε, διότι ἡ ντεπιλατουὰρ ἀγριεύει τὸ πρόσωπο, τὸ ξύρισμα ἀποκλείεται, ὥστε δὲν μένει παρὰ ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν δι' ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ σᾶς κοστίσῃ καὶ 25 χιλιάδες.

Μικρὸν φοιτητήν.— Ἡ μόνη ριζικὴ θεραπεία εἶναι νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕνα καλὸν ὀδοντοϊατρόν, ἀλλὰ ὡς προσωρινὸ καταπραϋντικὸ τῶν πόνων πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο Λήτου ἕνα μπουκαλάκι Ὀδονταλτίνη.

Χαμένη Ἀγάπη Κ. Τ.— Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπον δὲν εἶναι εἰλικρινὲς μαζί σας. Προσέξετε μήπως ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑπεκφυγαί. Ἴσως νὰ ἀπατῶμαι, ἀλλὰ πάντως ἐγὼ δὲν θὰ ἐμπιστευόμουνα ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας. Πάλι ὅμως, μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ κρατήσῃ ἕναν ἄνδρα μὲ τὸ σταυρό; Ἀφῆστε τον νὰ φύγῃ κι' ὁ Θεὸς βοηθός. Ὅ,τι εἶναι τυχερὸ θὰ γίνῃ.

Ἐλπίδα Μακρ. Πειραιᾶ.— Σᾶς συνιστῶ τὴν πούδρα Ρέα. Εἶναι φθηνὴ καὶ καλή. Τώρα ποὺ ἡ Εὐρωπαϊκὲς εἶναι ἀπρόσιτες, καιρὸς εἶναι νὰ ὑποστηρίξωμε τὰ προϊόντα μας.

Ἄγνωστην. Χανιά.— Τὸ αἰθέριον πετρελαίου ἐγράφη ἐκ παραδρομῆς. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ριζικὴ θεραπεία πλὴν τῆς δι' ἠλεκτρισμοῦ ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν.

Δα Εἰρ. Δεληγ. Ἡράκλειον, Κρήτης.— Παραγγελία ἐστάλη.

Πειραιωτοπούλαν Τ. Π. Δ.— Ἡ ὀδαλίνη χιὼν εἶναι πολὺ καλὴ κρέμα. Σᾶς τὴν συνιστῶ ὑπευθύνως ὡς ἁγνήν. Ὅσο γιὰ τὴν «Περμανάντ» δὲν ξέρω ποιὸς πταίει. Κάποτε εἶναι καὶ τὸ λάθος τῆς τρίχας. Πάντως μὴ ἐπιχειρήσετε ἄλλη φορά, γιατὶ θὰ κάψετε τὰ μαλλιά σας. Βερνίκι νυχιῶν σᾶς συνιστῶ τὸ «Ροντέξ».

Λιάναν Χ. Πειραιᾶ.— Γιὰ τὰ μάτια σας σᾶς συνιστῶ κίτρινη ὀφθαλμαλοιφὴ Κοῦζι 1ο/ο ὠφελεῖ καὶ προσδίδει ζωηρότητα εἰς τὸ βλέμμα.

Ἀφροδίτην.— Ἀφοῦ θέλετε νὰ δίνετε χρῶμα στὰ ματοτσίνουρά σας πάρετε ὀφθαλμαλοιφὴ «Ἀζουρὲν» Κοῦζι. Πωλεῖται στὸ φαρμακεῖο Μπακάκου. Χρησιμοποιεῖτέ την ἄφοβα.

Δ. Β. Ἡράκλειον Κρήτης.— Ἐὰν θέλετε νὰ ξανακερδίσετε τὸν ἄνδρα σας μὴ προσέχετε τὰς ἀπιστίες του, ἀποφεύγετε νὰ τοῦ κάνετε σκηνές, νὰ εἶσθε ὅσο μπορεῖτε περιποιητικὴ καὶ νὰ τοῦ κάνετε τὸ σπίτι ὅσο τὸ δυνατὸν εὐχάριστο. Ἔτσι ὁ ἄνδρας σας θὰ συνέλθῃ καὶ θὰ μεταμεληθῇ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Φασαρίας

Ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸν γνωρίζετε, θεωρῶ ὑποχρέωσή μου νὰ σᾶς τὴν συστήσω:

—Ὁ κ. Ἀγησίλαος Πανταχουπαρονίδης ἀπ' ἐδῶ!

—Οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος», ἀπ' ἐκεῖ!

Καὶ τώρα ποὺ ἔγινε ἡ γνωριμία καὶ ἀμφότεροι, οὕτως ἢ ἄλλως, «χαρήκατε πολύ», σᾶς τὸν παρουσιάζω... μὲ ἐπεξηγήσεις.

Ὁ κ. Πανταχουπαρονίδης, ἢ Φασαρίας, ὅπως τὸν ξέρει ὅλη ἡ γειτονιά, εἶναι τέρας ἐργατικότητος! Διαρκῶς, ἀενάως κινεῖται. Ἔχει τὸ σύστημά του ποὺ εἶνε ἀλάθητο: τὴν φασαρία! Μὲ τὴν φασαρία, αὐτὸς μὲν φαίνεται πὼς δουλεύει, στὴν πραγματικότητα δὲ δουλεύουν ἄλλοι γι' αὐτόν!

Ἕνα μικρὸ περιστατικὸ ποὺ συνέβη τῆς προάλλες σπίτι του, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πείσῃ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κ. Πανταχουπαρονίδης ἕνα βράδυ ἔλαβε σπίτι του ἕναν ζωγραφικὸ πίνακα· τοῦ τὸν ἔστελνε ὡς δῶρο ἕνας φίλος του ζωγράφος.

Ὁ κ. Φασαρίας —ἂς τὸν ὀνομάζουμε καὶ μεῖς στὸ ἑξῆς ἔτσι γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ πηχυαῖο ἐπίθετό του—ἀμέσως βάρεσε συναγερμὸ μέσα στὸ σπίτι.

—Λουκιανέ! Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι. Τσακίσου γρήγορα νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σκεπάρνι κι' ἕνα καρφί. Ἐσὺ Ἑρμιόνη, τί κάθεσαι καὶ μὲ κυττᾶς σὰν χαζή; Τρέχα γρήγορα νὰ μοῦ φέρῃς ἀπ' τὴν κουζίνα τὴν σκάλα καὶ μιὰ παληὰ καρέκλα. Σύντομα! Ἀκόμα στέκεσαι; Γεννάδιε, σὲ θέλω πουλί! Πετάξου ἀντίκρυ ὡς τοῦ κύρ— Ἀναστάση καὶ πές του χαιρετισμοὺς καὶ τὴ στάθμη! Μπρός, κόβε το! Ἐσύ, Γενεβιέβη, νὰ μείνῃς μαζί μου. Θέλω κάποιον νὰ μὲ φέξῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ τρέχα νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα σχοινάκι.

Ἐπρόκειτο νὰ καρφώσῃ στὸν τοῖχο τὸν πίνακα.

—Ζαχαρία! Τί κάνῃς ἐσὺ αὐτοῦ. Γιὰ πιᾶσε μου τὸν πίνακα μὲ τὰ δυό σου τὰ χέρια καὶ δῶστον μου.

Καὶ ὁ κ. Φασαρίας ἁπλώνει τὰ χέρια του νὰ τὸν πιάσῃ. Θέλοντας νὰ δείξῃ ὅμως σβελτάδα, προτοῦ τὸν πιάσῃ τοῦ φωνάζει:

—Ὡραῖα! Ἄφισέ τον!

Ὁ μικρὸς Ζαχαρίας, τρομοκρατημένος, τὸν παρατᾷ καὶ ὁ πίνακας πέφτει...

—Ἀνάξιοι, φωνάζει, ἀνάξιοι γιὰ τίποτα! καὶ κάνει νὰ πιάσῃ τὸν πίνακα προτοῦ πέσῃ. Τοῦ ξεφεύγει ὅμως ἡ κορνίζα καὶ μένει στὰ χέρια του τὸ τζάμι, τὸ ὁποῖο τοῦ κόβει τὰ δάχτυλα. Αἵματα. Ὁ κ. Φασαρίας φωνάζει:

—Ἕνα μαντῆλι, τσακιστῆτε νὰ μοῦ φέρετε ἕνα μαντῆλι!

Καὶ κατεβαίνει ἀπ' τὴν σκάλα.

Τὰ πέντε παιδιά του ἔντρομα τίθενται εἰς ἀναζήτησιν ἑνὸς μαντηλιοῦ.

—Γρήγορα, παληόπαιδα, κραυγάζει ὁ Φασαρίας, καὶ πέφτει σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὡστόσο τὸ μαντῆλι δὲν βρίσκεται.

—Στὸ σακκάκι μου, κυττᾶχτε στὸ σακκάκι μου, διατάζει.

Ἀλλὰ οὔτε τὸ σακκάκι του ὑπάρχει.

—Τέλος σηκώνεται ἀπ' τὸ κάθισμα νὰ τὸ βρῇ ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ τὸ σακκάκι ἐκεῖ. Κι' αὐτὸς εἶχε καθήσει ἐπάνω του.

—Ἀφῖστε, ἀφῖστε, πάλι ἐγὼ ἔπρεπε σηκωθῶ γιὰ νὰ τὸ βρῶ, φωνάζει θριαμβευτικὰ στὰ παιδιά του.

Χρειάστηκε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας νὰ δέσῃ τὸ τραῦμα του, νὰ τοποθετήσῃ κορνίζα στὸν πίνακα καὶ ν' ἀνεβῇ στὴν σκάλα.

Ὅταν πιὰ κανονίστηκαν ὅλα χαθῇ τὰ μέτρα! Θυμόταν πολὺ καλὰ τὸ πλάτος ἦταν ἀκριβῶς τὸ μισὸ τῶν ἑκατοστῶν κι' ἕνα χιλιοστό. Δὲν μπο[ροῦσε] νὰ τὸ ὑπολογίσῃ ὅμως ἀπ' ἔξω.

Πῆρε λοιπὸν ἕνα σπάγγο τὸν δίπλωσε διπλὸ καὶ ἔσκυψε νὰ μετρήσῃ. Ἔσκυψε περισσότερο τοῦ δέοντος, καὶ πῆρε του χάμω καὶ τὴν σκάλα!

Βρισιές, φωνές, κακό!

Τέλος ἀνέβηκε ὁ Λουκιανὸς καὶ τὸ φωσε μιὰ χαρά. Ὅταν ὅμως τὸ Φασαρίας, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸ καρφώσῃς χωρ[ὶς] τὴν ἄδειά μου; Δὲν τὸ κυττᾶς στραβᾶ ποὺ τὄβαλες. Γρήγορα κατέβασ[ε]

Καὶ ὁ πολυπαθὴς πίναξ κατέβηκε θέση του, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρία χ. Φασαρία μας νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν τῆς ἀναρτήσεώς του, ὅταν δὲν θἄχε λειά...

ΖΕΡΩΜ ΖΕΡ

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜ

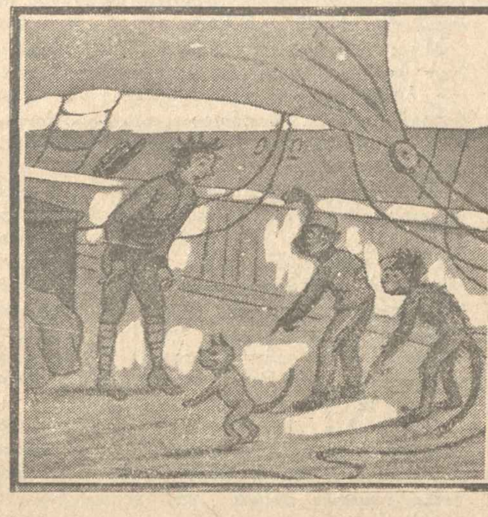

Ὅταν κι' οἱ τέσσερις φίλοι μας, ξανασυναντηθήκανε ἐπάνω στὴν «Παταγονία», σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς, θυμήθηκαν πὼς εἶχαν ἐγκαταλείψει στὴ θάλασσα τὸ... καρρότσι τους.

Ἀμέσως ἀναφέρθηκαν στὸν πλοίαρχο, ὁ ὁποῖος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ βρεθῇ ὁπωσδήποτε τὸ καρρότσι, τῶν τριῶν σωτήρων των.

Σὲ λίγο ἕνας γερανὸς ἀνέσυρε μέσ τὴ θάλασσα τὸ πολυπαθὲς καρρότσι, τὴ τὴ φορὰ εἶχε βγάλει... δυὸ μάσια χτὼ πόδια !

Ἕνα τεράστιο χταπόδι εἶχε κρίνει καλὸ νὰ σφηνωθῇ μέσα του. Καὶ τώρα ὁ Κοντοβράκης τὸ... περιποιόταν μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν λεπτότητα !

Σὲ λίγο ἡ «Παταγονία» ἔφθασε στὸν Παναμᾶ. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως, ποὺ ἔμαθε στὸ μεταξὺ τὸ κατόρθωμα τῶν φίλων μας, τοὺς ἔκαμε μιὰν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ καὶ φεραν ἐπάνω σὲ θριαμβευτικὸ ἅρμα.

(Ἀκολουθ

Φελὶξ Κὰρ

Ἡ κατακόμβη τῶν κρανίων

(Πραγματικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν μυστηριώδη δρᾶσι μιᾶς μυστικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἀμερικῆς)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεως τοῦ μηχανικοῦ Τζὸε Μὰκ Ντέρου συνέβη τὸ ἑξῆς καταπληκτικό:

Τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου ἄνοιξε μὲ τρομερὸ πάταγο κι' ἕνα δυνατὸ σφύριγμα βέλους, ποὺ διέσχισε ἀπότομα τὸν ἀέρα, τοὺς ἔκαμε ὅλους νὰ ξαφνιασθοῦν.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ δυστυχισμένος μηχανικὸς ἐσωριαζόταν στὸ πάτωμα μ' ἕνα ἀτσαλένιο βέλος—σὰν ἐκεῖνα ποὺ μεταχειρίζονται στὴς σαΐτες τους οἱ ἰθαγενεῖς ἐρυθρόδερμοι—μπηγμένο βαθειὰ στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔτρεξε ἀμέσως στὸ παράθυρο. Μὰ δὲν εἶδε τίποτε. Ἐπήδησε τότε στὸν δρόμο—τὸ δωμάτιο ἦταν ἰσόγειο—κι' ἐκάλεσε τὴν φρουρὰ ν' ἀποκλείσῃ τὸ κτίριο καὶ νὰ ἐρευνήσῃ παντοῦ...

Ὁ Εἰσαγγελεὺς Πέρσον καὶ ὁ Ντετέκτιβ Ἂλ Κάρτων ἔτρεξαν κοντὰ στὸ θῦμα. Ἐπροσπάθησαν ν' ἀποσπάσουν ἀκόμη μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐστάθηκε ἀδύνατον. Ὁ φτωχὸς μηχανικὸς ἐξεψύχησε μέσα σὲ μιὰ φρικτὴ ἀγωνία δυσπνοίας καὶ μυϊκῶν σπασμῶν..

= □ =

Εἶχαν περάσει δυὸ μέρες ἀπὸ τὸν ἄγριο φόνο τοῦ μηχανικοῦ Μὰκ Ντέρου μέσα στὸ ἴδιο τὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Νίξον καὶ μιὰ βόμβα εὑρέθηκε τοποθετημένη στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Διευθυντοῦ. Κατὰ τύχη ἐκατέβηκε ὁ ἴδιος στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ δῇ κάποια βλάβη τῶν σωλήνων τοῦ ἀεριόφωτος καὶ βρῆκε τὴν βόμβα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Νίξον ἄρχισε ἐντατικώτερη καταδίωξη κατὰ τῆς «Μαύρης Μάσκας».

Ἐπέρασε μιὰ ἑβδομάδα ἀκόμη. Καὶ ἕνα πρωΐ πληροφορεῖται ἡ κατατρομαγμένη Κοινωνία τῆς Μπάλτιμορ ὅτι ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Νίξον καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς Πέρσον ἐξηφανίσθησαν χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τους... Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἕνα γράμμα εὑρέθηκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τὸ ὁποῖο ἐξηγοῦσε ὅτι ὁ Νίξον καὶ ὁ Πέρσον εἶχαν συλληφθῇ ἀπὸ τὴν «Μαύρην Μάσκα» καὶ ὅτι θὰ ἐπέθαιναν διότι εἶχαν ἀκούσει ἀπόρρητα τῆς ὀργανώσεως ἀπὸ τὸν Μὰκ Ντέρου. Τὸ ἴδιο γράμμα εἰδοποιοῦσε τὸν Ντετέκτιβ Ἂλ Κάρτων πὼς ἡ σειρά του θὰ ἐρχόταν εὐθὺς ἀμέσως..

Ὁ Ἂλ Κάρτων ἀπὸ 'κεῖνο τὸ ἀπόγευμα κλείσθηκε μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἐργαζόταν νύχτα μέρα—νύχτα, μὲ τὰ διάφορα μηχανήματα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας, τῆς ὁποίας ἤξερε ὅλα τὰ μυστικά.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὰ στοιχεῖα ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἐστηρίχθηκε ὁ Κάρτων καὶ τὴν μέθοδο ποὺ ἀκολούθησε στὴς ἐπίμονες ἔρευνές του. Δὲν εἶχε μιλήσει σὲ κανένα. Καὶ μόνο τὴν τελευταία βραδυὰ τῆς ἐξακολουθητικῆς ἐργασίας του ἐκάλεσε τὸν μόνο ἔμπιστο ἄνθρωπό του, τὸν Λιουτέναν Μάρκαμ καὶ τοῦ ἐξήγησε ὡρισμένα σημεῖα τῆς ἐρεύνης του.

—Ἄκουσε μὲ προσοχή, Μάρκαμ, γιατὶ στηρίζω πολλὰ πράγματα στὴν βοήθειά σου, εἶπε ὁ Κάρτων, παίρνοντας δυὸ μεταλλινα μπαστούνια ποὺ κατέληγαν σὲ μαγνητικὲς «ἀκίδες» τριγυρισμένες ἀπὸ ἠλεκτρομαγνητικὰ «πηνία».

Ἔτρεξε ὕστερα, ἔκλεισε καλὰ τὴς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου κι' ἐτοποθέτησε διαδοχικῶς τῆς ἀκίδες τῶν μπαστουνιῶν σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ δωματίου, ἀφοῦ πρῶτα ἕνωσε τὰ σύρματα τῶν πηνίων μὲ δυὸ πολὺ εὐαίσθητα γαλβανόμετρα.

—Βλέπεις, Μάρκαμ; ἐξήγησε. Δὲν ἔχομε «ἀπόκλισι» τῆς βελόνης τοῦ γαλβανομέτρου στὰ σημεῖα ποὺ κατευθύνονται ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ κτιρίου. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ὑπόγειο «μαγνητικὸν ἐρέθισμα». Ἐνῷ ἂν κατευθύνω τῆς ἀκίδες πρὸς τὴν γῆ μ' ἐλάχιστη ἀπόκλισι ἀπὸ τὴν «κατακόρυφο», ἔχομε ἀπόκλισι. Ἄρα τὸ ἐρέθισμα ὑπάρχει στὸ βάθος καὶ μέσα στὰ ὅρια τοῦ ἀστυνομικοῦ κτιρίου καὶ μάλιστα αὐτοῦ τοῦ δωματίου...

—Ποιὸ εἶνε τὸ «ἐρέθισμα»; ἐρώτησε ὁ Μάρκαμ.

—Χμ.. τὸ ἐρέθισμα, ἔ; εἶπε χαμογελῶντας ὁ Κάρτων. Ἄκουσε ποιὸ εἶνε τὸ ἐρέθισμα: Ἐπειδή, ἰδίως μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς βόμβας στὸ σπίτι τοῦ Νίξον, ὑποπτευόμουν πὼς ἡ «Μαύρη Μάσκα» θὰ ἐκυνηγοῦσε ἀμείλικτα ὅσους ἀκούσαμε τὴν ὁμολογία τοῦ μακαρίτη Τζόε Μάκ—Ντέρου, ἐφρόντισα κι' ἐτοποθέτησα, κρυφὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἀκόμα, μέσα στὴς ἐπάνω ἔξω τσέπες τῶν σακκακιῶν τοῦ Νίξον καὶ τοῦ Πέρσον ἀπὸ ἕναν εἰδικὰ ἠλεκτρισμένο μαγνήτη, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπαντᾷ στὴν ἐρευνητικὴ ἀκτινοβολία τῶν ἀκίδων μὲ ἀντιστροφὴ τῆς ροπῆς τοῦ ρεύματος. πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ ἀπόκλισιν τῆς βελόνης τοῦ γαλβανομέτρου μας.. Καταλαβαίνεις λοιπὸν τώρα τί σημαίνει ἡ ὕπαρξις «ἐρεθίσματος» στὴν περιοχὴ καὶ πρὸς τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κτιρίου;

—Ὅτι ὁ Νίξον καὶ ὁ Πέρσον βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ κτίριο...

—Ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἢ τὰ διπλανά... Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόκλισις τῆς μιᾶς βελόνης εἶνε 12 μοιρῶν καὶ αὐτὸ ἔχει σχέσι μὲ τὴν «τιμὴ τοῦ βάθους», μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ὅτι ὁ Πέρσον—τοῦ ὁποίου ὁ μαγνήτης ἀντιστοιχεῖ σ' αὐτὴ τὴν βελόνη—βρίσκεται σὲ σταθερὸ βάθος 24 ποδιῶν, καὶ ἂν ὑπολογίσωμε τὸ «ἄνοιγμα τῆς γωνίας» ὑπὸ τὴν ὁποίαν συναντῶμεν τὸ «ἐρέθισμα», μαθαίνομε ὅτι βρίσκεται καὶ 32 πόδια μακρυὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς «ἀκῖδος».

«Τὸ ἄλλο γαλβανόμετρο μᾶς παρουσιάζει τὸν Νίξον πάντα μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ ἰδίου μυστηριώδους ὑπογείου, ἀλλὰ σὲ διάφορο, κατὰ χρονικὰ διαστήματα, βάθος καὶ ἀπόστασι. Ἄρα ὁ Πέρσον μένει κάπου σταθερά, ἐνῷ ὁ Νίξον μεταφέρεται σὲ διάφορα σημεῖα..

—Καὶ τί ὑποπτεύεσαι; ἐρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Μάρκαμ.

—Ἀφοῦ κι' οἱ δυὸ εἶναι αἰχμάλωτοι τῆς «Μαύρης Μάσκας» ὑποπτεύομαι πὼς ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ ἐδῶ ποὺ μιλοῦμε καὶ σὲ βάθος εἰκοσιτεσσάρων ποδιῶν βρίσκεται τὸ στρατηγεῖο τῆς φοβερῆς αὐτῆς συμμορίας. Ἀλλὰ δὲν ὑποπτεύομαι ἁπλῶς. Ἔχω πεισθῆ ἀπολύτως. Εἶμαι βέβαιος.

Ὁ Ντετέκτιβ Κάρτων ἔφερε τὸν Λιουτέναν Μάρκαμ κοντὰ σ' ἕνα ἄλλο μηχάνημα καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπεις αὐτὸ τὸ εὐαίσθητο «ἠχοσκόπιο»; Στηρίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς μεταδόσεως τοῦ ἤχου διὰ τῶν στερεῶν καὶ μ' αὐτὸ μετροῦν τὴν πυκνότητα τοῦ ἐδάφους κατὰ στρώματα. Λοιπὸν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μηχάνημα φανερώνει «μηδὲν» πυκνότητα εἰς βάθος μεταξὺ 24 καὶ 32 ποδῶν. Αὐτὸ ἐνισχύει τὴν πεποίθησι ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κάτω ὑπόγεια στοά..

Ὁ Μάρκαμ ἐκύτταξε τὸν Κάρτων μὲ ἀπορία καὶ θαυμασμό.

—Ἔχω φθάσει καὶ πιὸ πέρα ἀκόμη Μάρκαμ, εἶπε ὁ Χέντ— Ντετέκτιβ. Ἔχω ἀνακαλύψει καὶ τῆς δυὸ μυστικὲς εἰσόδους τῆς στοᾶς τοῦ τρομεροῦ στρατηγείου. Ἡ «Μαύρη Μάσκα» θἄνε ἀπόψε στὰ χέρια μου. Φθάνει νὰ ἐκτελεσθοῦν μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀκρίβεια ἡ ὁδηγίες ποὺ θὰ σοῦ δώσω καὶ προτοῦ θανατωθοῦν οἱ αἰχμάλωτοι.

—Εἶμαι ὅλος αὐτιά, ἀρχηγέ, εἶπε ὁ Μάρκαμ, συγκεντρώνοντας τὴν προσοχή του ὥστε νὰ μὴν τοῦ διαφύγῃ τίποτε..

Ὁ Κάρτων ἄρχισε τότε νὰ δίνῃ τῆς ὁδηγίες του...

= □ =

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, στὴν μακάβρια αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου τῆς «Μαύρης Μάσκας», ποὺ εἶχε περιγράψει ὁ δυστυχισμένος μηχανικὸς Μὰκ Ντέρου, γινόταν μιὰ φρικτὴ σκηνή.

Οἱ «Ἀνώτατοι Ἄρχοντες» ἐπάνω στὰ βάθρα, ποὺ τὰ ἐπλαισίωνε ἡ ἀγχόνη καὶ ἡ ἀπαίσιες νεκροκεφαλές, γύρω ἀπὸ τὴν «Ἱερὴ Ἕδρα», ἄκουαν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Προέδρου τοῦ φοβεροῦ Δικαστηρίου τὴν ἀπόφασί του γιὰ τὴν τύχη τοῦ ὑποδίκου Εἰσαγγελέως Πέρσον, ὁ ὁποῖος, μὲ τὰ χέρια δεμένα, ἐστεκόταν ὠχρὸς ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς κατάντικρυ στὴν κεφαλὴ τῆς Ἐριννύος μὲ τὴν φρικτὴ ἐπιγραφή...

—«Ὁ ὑπόδικος Πέρσον, ἔλεγε ὁ Πρόεδρος, θ' ἀκολουθήσῃ τώρα ἀμέσως τὸν μόνο δρόμο πρὸς τὴν ἀληθινὴ ζωὴ καὶ εἴθε ὁ θάνατός του νὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐξιλασμοῦ τῆς ψυχῆς του. Νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ὁ Ἀνώτατος Ἐκτελεστής».

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μιὰ παράδοξη μουσικὴ ἀκούστηκε, κάτι παρόμοιο μὲ κύμβαλα κανναβάλων, ποὺ ἑτοιμάζονται γιὰ μιὰ θρησκευτικὴ ἀνθρωποθυσία. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴς μαῦρες καλύπτρες καὶ τὰ κρανία ὕψωσαν τὰ χέρια καί, κυττῶντας τὴς ἀγχόνες, εἶπαν μὲ ἀργούς, μονότονους συλλαβισμούς:

—Ὁρκιζόμαστε πὼς ὁ θάνατος αὐτὸς εἶνε δίκαιος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ μιὰ πλαγία πόρτ

Ὁ Κάρτων ἄρχισε τότε νὰ δίνῃ τὴς ὁδηγίες του.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ Ἑβδομάδος

Ξέρετε ὅτι :

...Τὴν 1 Μαρτίου ἐκυκλοφόρησε μ' ἐξαιρετικὴν ἐμφάνισιν καὶ πλουσιώτατον περιεχόμενον τὸ 3ο τεῦχος τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ τῶν νέων «Ξεκίνημα». Στὸ τεῦχος αὐτὸ ξεχωρίζομε συνεργασίαν Μιλτ. Μαλακάση, Γ. Βαλταδώρου, Μιχ. Χαννούση, Σπ, Παναγιωτοπούλου, Ν. Ἀϊβαλιώτη, Μ. Θαλασσινοῦ, Γ. Μουρέλλου, Τ. Αὐλωνίτη, κ. ἄ. Τὸ «Ξεκίνημα» εἶναι μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια τῶν νέων ποὺ γράφουν, ἀξία κάθε ὑποστηρίξεως.

...Ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 363 τεῦχος, «τῆς Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείας», περιέχον τὰ ἀπὸ τῆς λέξεως Σουηδία μέχρι τῆς λ. Σπαθάρης ἄρθρα, 857 τὸν ἀριθμόν, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται ὑπερεβδομήκοντα συνεργάται, ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι.

ἐμπῆκε ἕνας μεγαλόσωμος ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἴδια μαύρη καλύπτρα στὸ πρόσωπο καὶ μὲ ὁλόκληρο σκελετὸ ζωγραφισμένο στὸ μακρὺ μαῦρο ράσο του. Ἦταν ὁ «Ἀνώτατος Ἐκτελεστής», δηλαδὴ ὁ δήμιος τῆς τρομερῆς ὀργανώσεως.

Ὁ Πρόεδρος ἐπῆρε ἕνα πιστόλι ἐπάνω ἀπὸ τὴν «Ἱερὴ Ἕδρα», τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν «Ἀνώτατο Ἐκτελεστή» κι' ἐρώτησε:

—Τρέμει τὸ χέρι σου ὅταν ἀποδίδη Δικαιοσύνη;

—Ὄχι ἀπάντησε αὐτός.

—Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ ἱερὸ ὅπλο ποὺ θὰ κάμη τώρα ἀμέσως νὰ σταματήση ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ εἶνε πλημμυρισμένη μῖσος γιὰ τὴν ὀργάνωσί μας! Κτύπησε σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικὰ καὶ σκέψου τί συμβολίζουν αὐτὲς ἡ ἀγγόνες!...

Ὁ Πρόεδρος μὲ τὰ τελευταῖα λόγια, ἔδωσε τὸ πιστόλι στὸν Ἀνώτατο Ἄρχοντα. Ὕστερα ἐστράφηκε στὸν κάτωχρο Εἰσαγγελέα καὶ τοῦ εἶπε:

—Κατάδικε Πέρσον, μόλις ἔχεις καιρὸ νὰ στείλης ἕναν νεκρὸ ἀποχαιρετισμὸ στὴ ζωή!...

Ἀλλὰ τότε συνέβη τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ καὶ ἀπροσδόκητο:

Ὁ «Ἀνώτατος Ἐκτελεστής» ποὺ εἶχε τραβηχθῆ μερικὰ βήματα πίσω γιὰ νὰ σκοπεύση τὸν Πέρσον, ξαφνικὰ ὑψώνει ἀπειλητικὰ τὸ πιστόλι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρικτοῦ Δικαστηρίου καὶ φωνάζει:

—Ψηλὰ τὰ χέρια! Μὴν κινηθῆ κανεὶς γιατὶ θὰ πεθάνη!

Καὶ συγχρόνως τραβᾷ καὶ ρίχνει στὸ πάτωμα τὴν καλύπτρα τοῦ προσώπου του.

Ὅλοι ἔμειναν στὴν θέσι τους ἀκίνητοι, κεραυνοβολημένοι ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη ἔκπληξι. Ὁ «Ἀνώτατος Ἐκτελεστής» ἦταν.. ὁ Ντετέκτιβ Κάρτων, ποὺ στεκόταν ἄγριος τώρα ἀμείλικτος, φοβερὸς μπρὸς στὸ Δικαστήριο τῆς «Μαύρης Μάσκας». Καὶ πρωτοῦ προφθάση κανεὶς νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ δυνατὴ κατάπληξι, ὁ Κάρτων μὲ δυὸ πυροβολισμοὺς ἔδωσε τὸ σύνθημα στὸν Μάρκαμ.

Ἀμέσως τότε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ὀροφὴ ἄνοιξε σὰν καταπακτὴ καὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἕνας—ἕνας πάνοπλοι ἀστυνομικοὶ μέσα στὸ φοβερὸ ὑπόγειο.

—Τὸν Πρόεδρο πρῶτα! διέταξε ὁ Κάρτων τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ κρατοῦσαν ἀκίνητους κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν ταχυβόλων των τοὺς μυστηριώδεις Ἀρχηγοὺς τῆς «Μαύρης Μάσκας».

Ὁ Μάρκαμ ἔτριξε καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε τὶς χειροπέδες στὸν Πρόεδρο, ἐτράβηξε βίαια κι' ἔβγαλε τὴν καλύπτρα του.

Ὅλοι ξαφνιάσθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάρτων:

Ὁ Πρόεδρος τοῦ φοβεροῦ δικαστηρίου τῆς «Μαύρης Μάσκας» ἦταν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Νίξον...

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ.

Εὔθυμο

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Ὁ πρῶτος πελάτης.— Γκαρσὸν μιὰ μερίδα ψητό !

Ὁ δεύτερος πελάτης. — Γκαρσὸν μιὰ μερίδα ψητὸ περιποιημένη !

Τὸ γκαρσόνι (παραγγέλλει:). — Δύο μερίδες ψητό, ἡ μία περιποιημένη !

—=—

ΑΚΡΙΒΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Ἕνας ἄγγλος ταξιδεύει σὲ κάποιο ἄγνωστο τόπο τῆς Ἀμερικῆς. Φτάνει μπροστὰ σ' ἕνα ποτάμι, μὲ ὁρμητικώτατο ρεῦμα, ἀλλὰ διστάζει νὰ μπῆ στὴν βάρκα ποὺ ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνία γιὰ νὰ διαπεραιωθῆ στὴν ἄλλη ὄχθη.

—Δὲ μοῦ λές, ρωτᾶ τὸν βαρκάρη χάθηκε ποτὲ κανεὶς ξένος μέσα σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι ;

—Ποτέ, κύριε. Ἀκόμη καὶ τὴς προάλλες ποὺ ἔπεσε καὶ πνίγηκε ἕνας, βρέθηκε τὸ πτῶμα του τὴν ἑπομένη μέρα κιόλας !

—=—

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΝΤΕΥΕ...

Στὴ χαρτομάντιδα.

—Προβλέπω μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ βρίσκεται πολὺ κοντά σας.

—Ναί, ναί, ἀκριβῶς αὐτὸ συμβαίνει. Ξέχασα τὸ πορτοφόλι μου !

—=—

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ὁ στρατολόγος.—Ὥστε ἤσουν γκαρσόνι πρὶν ἔρθης ἐδῶ ; Λοιπὸν κι' ἐδῶ τὴν ἴδια δουλειὰ θὰ κάνης. Θὰ μοιράζης τὸ συσσίτιο.

Ὁ νεοσύλλεκτος. — Ὡραῖα. Ἔχω καὶ τὸ φράκο μου μαζί μοι.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἔπρεπε νἆταν ἄνοιξη

Ἔπρεπε νἆταν ἄνοιξη τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ σ' εἶδα,
τὴν ὥρα ποὺ σ' ἀγάπησα, φτωχή·
κι' ὁ ἥλιος ν' ἀπαλόριχνε τὴν ὑστερνή του ἀχτίδα
κι' ἡ πλάση νἆταν ὅλη προσευχή.

Ἔπρεπε νἆταν δειλινὸ τοῦ Μάρτη γιὰ τ' Ἀπρίλη
γιομᾶτο μὲ χιλιάδες μυρωδιές,
ἢ κάποιο ροδοχάραμα ποὺ τῶν πουλιῶν τὰ χείλη
καινούργιες νὰ σκορποῦσαν μελωδιές.

Μὰ ἦταν τοῦ χινόπωρου μιὰ μέρα ἀρρωστημένη
—μέρα χλωμὴ σὰν χείλη νεκρικά—
ποὺ φύλλα, λούλουδα, κλαδιὰ καὶ κάθε τι πεθαίνει...
γυρνάει στὴ γῆ σιγά, πονετικά...

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγάπη μας δὲ μπόρεσε νὰ ζήση
οὔτε μιὰ μέρα, οὔτε μιὰ βραδυά·
καὶ πέθανε πρὶν νοιώσουμε τὸ ἐρωτικὸ μεθῦσι
μαζὶ μὲ φύλλα, λουλούδια, κλαδιά.

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

(Ἀνέκδοτο)

Παιχνίδια

Ἀριθμητικό πρόβλημα

Ἕνα τετραόροφο μέγαρο ἔχει μιὰ μακα τῆς ὁποίας ἐὰν ἀνεβοῦμε τὶς δες ἀνὰ δυὸ θὰ μείνη στὸ τέλος μ τὶς ἀνεβοῦμε ἀνὰ τρεῖς θὰ μείνουν σ λος δύο· ἂν τὶς ἀνεβοῦμε ἀνὰ τέσσ μείνουν τρεῖς· ἂν ἀνὰ πέντε, θὰ τέσσερις· ἂν ἀνὰ ἕξη, θὰ μείνουν πέντ ἀνὰ ἑπτὰ δὲν θὰ μείνη καμμιά.

Ἀπὸ πόσες βαθμίδες σύγκειται ἡ

(Ἡ λύσις στὸ ἑπόμενο)

—=—

Πασιέντσα

(Ἐκτελεῖται μὲ μιὰ πλήρη 52 χαρτιῶν).

Ἀφοῦ κόψετε καὶ ἀνακατώσετε τ τιὰ τοποθετεῖτε ὁριζοντίως ἐπάνω σ πέζι δυὸ σειρὲς ἀπὸ πέντε χαρτιά, πιν προσέχετε νὰ βρῆτε μεταξὺ χαρτιῶν δύο τῶν ὁποίων οἱ πόντοι ποτελοῦν μαζὶ τὸν ἀριθμὸ 13. Ὅσα ζεύγη βρῆτε τ' ἀφαιρεῖτε, τ' ἀναπλ δὲ μὲ ἄλλα ἀπ' τὴν τράπουλα ποὺ κ στὰ χέρια σας. Στὸ μέτρημα τῶν ὁ φάντες λογαριάζεται γιὰ ἕνδ ντάμα δώδεκα καὶ δυὸ ρηγάδες τρία. Ὅταν κατορθώσετε, προχωρῶν τὸν ἀνωτέρω τρόπον, καὶ ἀφαιρῶντα ζεύγη ὅσα χαρτιὰ ἀποτελοῦν τὸν 13, νὰ ἐξαντλήσετε ὅλα τὰ χαρτι τράπουλας, ἡ πασιέντσα θεωρεῖται χοῦσα.

—=—

Αἴνιγμα

Ζητεῖς τί εἶμαι; Πρόσεξε μὴν τ ἐκστ
γιατὶ μ' ἀφάνισες εὐθὺς μόλις μὲ

(Ἡ Λύσις στὸ ἑπόμενο)

(ΛΥΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ

Αἴνιγμα

Ὁ καθρέφτης.

—=—

Σταυρωτές λέξεις

Κ	Α	Ρ	Δ	Α	Μ	Υ	Λ	Α
Α	▨	▨	▨	▨	▨	▨	▨	Ρ
Ρ	Α	Χ	Ο	Β	Ο	Ν	▨	Γ
Π	▨	▨	▨	Ο	▨	▨	▨	Ο
Ε	▨	Μ	Α	Ν	Ω	Λ	Α	Σ
Ν	▨	Η	▨	Ι	▨	Α	▨	Τ
Η	▨	Λ	▨	Τ	▨	Μ	▨	Ο
Σ	▨	Ε	▨	Σ	▨	Ι	▨	Λ
Ι	▨	Α	▨	Α	▨	Α	▨	Ι
Ο	▨	▨	▨	▨	▨	▨	▨	Ο
Ν	Ε	Ο	Χ	Ω	Ρ	Ι	Ο	Ν

=□=

Ἀριθμητικό πρόβλημα

48 κύριοι— 16 κυρίες

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΤΙΛΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα)

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα ἀφιερώνει τὴν ζωὴ καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση μιᾶς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνήκει ἕνα χρυσμένο χέρι ποὺ βρῆκε κάποτε μέσα στὸ τραῖνο. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν φτάνει στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάρκους Χέννερ. Ἕνα βράδυ μεταμφιεσμένοι, αὐτὸς κι' ὁ Ντὶκ Λέσλυ φεύγουν γιὰ τὴν ταβέρνα τοῦ Ντιούρι—Λέϊν.

20 (Ἡ συνέχεια).

Ὁ Διευθυντὴς ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε κλείνωντας σιγὰ τὴν θύρα. Ὁ Ντὶκ Λέσλυ στράφηκε ἀμέσως στὸν Ἀλιμένα ποὺ τὸν κυττοῦσε ἀκατάπαυστα.

—Εἶσθε θαυμάσιος, Λέσλυ!... ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος μὴ μπορῶντας νὰ κρατήση τὸν ἐνθουσιασμό του.

—Ὡραῖα!... Ἀλλὰ εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνουμε, ἐξοχώτατε!...

—Εἶναι ὥρα; Ὥστε πλησιάζει ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ μπορέσω νὰ μάθω γι' αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο;...

—Ἐξοχώτατε, σᾶς παρακαλῶ νὰ εἶσθε ἥσυχος!... Δῶστε μου τὸν λόγο σας!

—Τὸν ἔχετε, Λέσλυ! μίλησε σταθερὰ ὁ Ἀλιμένα.

—Μοῦ ὑπόσχεσθε ἀκόμα πὼς δὲν θὰ βγάλετε λέξι;

—Ναί, Λέσλυ!

—Σ' ὅτι κι' ἂν εἰπωθῆ;

—Ναί, Λέσλυ!

—Σ' ὅτι κι' ἂν συμβῆ;

—Ναί, Λέσλυ!

—Ὅσο παράξενο κι' ἂν εἶναι;

—Ναί, Λέσλυ!

—Στὸ λόγο τῆς τιμῆς σας,. ἐξοχώτατε!

—Ναί, Λέσλυ! στὸν λόγο μου!

—Πολὺ καλά, ἐξοχώτατε· νὰ πηγαίνουμε λοιπόν!...

Χτυποῦσαν ἕνδεκα ἀκριβῶς στὸ ρολόϊ τοῦ ξενοδοχείου Πικαντίλλυ ὅταν ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα ἐγκατέλειψε τὰ διαμερίσματά του μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Ντὶκ Λέσλυ. Μόλις βγῆκαν στὸν δρόμο, ὁ ντετέκτιβ ἔπιασε φιλικὰ τὸν βραχίονα τοῦ νεαροῦ Ἰταλοῦ ἀριστοκράτη κι' ἄρχισε μιὰ ἀκατάπαυστη φλυαρία. Πηγαίναν λίγο στραβὰ σὰν νὰ ἦταν ἤδη μεθυσμένοι, καὶ χαμογελοῦσαν ἀδιάκοπα. Λιγάκι μακρύτερα ἀπὸ τὸ Πικαντίλλυ ὁ Ντὶκ Λέσλυ σταμάτησε ἕνα ἁμάξι κλειστὸ δίνοντας μιὰ διεύθυνσι. Στὸ σκοτάδι τοῦ ἁμαξιοῦ ἔμειναν σιωπηλοὶ κι' οἱ δυό, ἀπορροφημένοι μὲ τὰ ἐρωτήματα ποὺ ξεπετιώντουσαν στὴν ἰδιότροπη περιπέτεια, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει. Ὁ Ἀλιμένα ἔπαιζε νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του καὶ ὁ Ντὶκ Λέσλυ ρουφοῦσε ἀδιάκοπα τὴν πήλινη πίπα του ποὺ εἶχε φουντώσει ἀπὸ πρόστυχη μυρουδιὰ καπνοῦ ὁλόκληρο τὸ κατάκλειστο ἁμάξι. Γιὰ ἀρκετὸ διάστημα πέρασαν μέσα ἀπὸ φαρδυοὺς πλούσιους δρόμους, κατάφωτους ἀπὸ τὶς ρεκλάμες τῶν καταστημάτων καὶ γεμάτους κόσμο παρ' ὅλη τὴν προχωρημένη ὥρα. Ξαφνικὰ ὅμως ὕστερα ἀπὸ τὴν διάβασι μιᾶς στενῆς γέφυρας ἡ ἅμαξα χώθηκε σ' ἕνα ἀπόκεντρο στενὸ σκοτεινὸ δρόμο ποὺ στριφογύριζε μέσα σ' ἄλλα στενὰ σοκάκια. Ἴδιος λαβύρινθος. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ διάστημα κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι ποὺ φώτιζε ἀχνά, ὁ ἀστυνομικὸς διέταξε ἀπότομα τὸν ἁμαξᾶ νὰ σταθῆ.

—Φτάσαμε; ρώτησε συγκινημένος ὁ κόμης Ἀλιμένα, μὲ σιγανὴ φωνή·

—Ὄχι ἀκόμα, σὲ λίγο...

Ὁ Ντὶκ Λέσλυ πλήρωσε τὸν ἁμαξᾶ καὶ στάθηκε ἀκίνητος κυττώντας τ' ἁμάξι νὰ χάνεται στὴ στροφὴ τοῦ στενοσόκακου. Ὅταν ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἔσβυσε πιὰ σχεδὸν πάνω στὸ καλντερίμι τοῦ δρόμου, ὁ ἀστυνομικὸς ξανάπιασε τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου Ἀλιμένα καὶ χώθηκε σ' ἕναν ἔρημο σκοτεινὸ καὶ λοξὸ δρόμο.

Περπάτησαν γιὰ λίγα λεπτὰ ἀμίλητοι: Ὁ Ἀλιμένα—μὲ τὶς σκέψεις του ὅλες συγκεντρωμένες στὸ πρόβλημα τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια καὶ στὸ μυστήριο μὲ τὸ ὁποῖο ἐκάλυπτε αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος τὶς κακοήθεις πράξεις του—ἦταν ὑπερβολικὰ νευρικὸς καὶ δάγκωνε ἀσυναίσθητα τὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου του. Πέρασαν ἀκόμα ἀπὸ μερικοὺς θεοσκότεινους δρομίσκους καὶ ξαφνικὰ βρέθηκαν σ' ἕνα μακρὺ κιγκλιδωτό: Ἦταν ὁ Τάμεσις!... Ἀριστερά τους τὸ ποτάμι μὲ τὰ σιδερένια του κάγκελλα γιὰ νὰ μὴ παραπατήση κανεὶς στὴν πυκνὴ ὁμίχλη καὶ βρεθῆ ξαφνικὰ στὰ παγωμένα νερά—καὶ δεξιὰ ὕστερα ἀπὸ ἕναν δρόμο ποὺ μόλις περνοῦσε ἕνα ἁμάξι—κάτι μικρὰ κακοχτισμένα σπιτάκια χωρὶς κἂν πεζοδρόμιο μπροστά τους. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑτοιμόρροπα οἰκήματα ἦταν θεοσκότεινα. Κάπου κάπου μονάχα βρίσκονταν κανένα παράθυρο ποὺ τοῦ ξέφευγαν ἀπ' τὶς κατάκλειστες γρίλλιες μιὰ—δυὸ φωτεινὲς ἀχτίδες.

—Φθάσαμε; ρώτησε καὶ πάλι ὁ Ἀλιμένα μὲ μιὰν περίεργην ἀνατριχίλα.

—Σχεδόν!... ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

Πραγματικὰ μετὰ λίγα βήματα, ὁ ἀστυνομικὸς σταμάτησε κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι. Ἕνα φανάρι κρεμασμένο πάνω ἀπὸ μιὰ τζαμωτὴ θύρα μὲ κόκκινα γυαλιά. Ἡ ἐξώθυρα μὲ τὰ τζάμια ἦταν διπλῆ καὶ εἶχε δυὸ μεγάλα κουρτινάκια ἀπὸ κόκκινο μάλλινο πανί.

—Ἐδῶ εἶναι ἡ ταβέρνα τῆς «Ὡραίας Ἔδιθ» εἶπε στὸν Ἀλιμένα ὁ Λέσλυ.

Ὁ κόμης Ροβέρτος ἔρριξε μιὰ ματιὰ κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου. Ἦταν πολύ, σκοτεινὸς καὶ ἀλλόκοτος στὴ νυχτερινή του ὄψι, τὸ ἀέναο δὲ ψιθύρισμα τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ— ἕνας ψίθυρος βαρὺς καὶ πένθιμος—πλημμύριζε μὲ μιὰ πνιγερὴ θλίψη ὁλόκληρο τὸ περιβάλλον. Ὁ δρόμος ἦταν ἐντελῶς ἔρημος!

—Ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτώση καὶ νὰ πνίξη ἕναν ἄνθρωπο σὲ πέντε λεπτὰ χωρὶς νὰ τὸν πάρουν καὶ μυρωδιά!... μίλησε σιγὰ ὁ Ἀλιμένα δείχνοντας τὸ ποτάμι.

—Καὶ βέβαια... ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός. Ἐμεῖς ὅμως δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε τίποτα παρόμοιο παρὰ ἐν ἐσχάτη ἀνάγκη..

Τελειώνοντας αὐτὴ τὴν φράσι του ὁ Ντὶκ Λέσλυ γύρισε τὸ πόμολο τῆς τζαμωτῆς ἐξώθυρας καὶ μπῆκε ἥσυχος στὴν ταβέρνα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ροβέρτο Ἀλιμένα.

Ἡ ταβέρνα τῆς «Ὡραίας Ἔδιθ» ἦταν μιὰ μεγάλη μονάχα αἴθουσα μὲ θολωτὲς καμάρες καὶ βαρειὲς κολῶνες ποὺ ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐπρόκειτο γιὰ χριστιανικὲς κατακόμβες, τόσο χαμηλὰ ἦταν ὅλα ἐκεῖ μέσα. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βρίσκουνταν τραπέζια καὶ πάγκοι γιὰ νὰ κάθουνται οἱ πελάτες. Ὁ μπουφὲς ἦταν στὸ βάθος καὶ φωτιζότανε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο δῶμα. Ὁ ἰδιοκτήτης κάθονταν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ μπουκάλια μὲ ροῦμι καὶ κονιάκ. Ἦταν ἕνας φαλακρὸς ξερακιανὸς ἄντρας μὲ φανέλλα μαύρη καὶ μὲ ἕνα πρόσωπο ὅλο πονηρία καὶ κακία. Τὰ τραπέζια ἦταν σχεδὸν ἄδεια. Λίγοι μονάχα ἐδῶ καὶ 'κεῖ ναυτικοὶ καὶ ἀλῆτες κουτσόπιναν, καπνίζοντας ἀδιάκοπα πήλινες πίπες ποὺ εἶχαν φλομώσει ὁλόκληρη τὴν ταβέρνα μὲ μιὰ ἀποπνιχτικὴ βαρειὰ μυρωδιὰ καπνοῦ.

Μόλις μπῆκαν ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ὁ Ἀλιμένα, μερικὰ κεφάλια γύρισαν νὰ τοὺς κυττάξουν μὲ μιὰν ἠλίθια περιέργεια. Μερικοὶ ἄλλοι τοὺς ἐξέτασαν προσεκτικώτερα μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ ζητοῦσαν νὰ μαντεύσουν σὲ τί κοινωνικὴ τάξι ἀνῆκαν αὐτοὶ οἱ δυὸ καινουργιοφερμένοι.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως χωρὶς νὰ δώση σημασία σὲ κανέναν καὶ σὲ τίποτα, προχώρησε καὶ κάθησε σ' ἕναν γωνιακὸ πάγκο, λιγάκι ἀπόμερα καὶ προφυλαγμένο. Στὸ μονάκριβο γκαρσόνι ποὺ τοὺς συνώδεψε ἀπ' τὴν πόρτα μέχρι τὴ θέσι τους, παράγγειλε δυὸ οὐΐσκυ ζεστὰ μὲ σόδα.

—Μὰ θἄρθη ὁ Τζών;... ρώτησε ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν ἐξώθυρα.

—Ἔτσι ὑποσχέθηκε... ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Λέσλυ ξαναγεμίζοντας τὴν πίπα του.

Ἐσώπασαν. Ὁ κόμης Ἀλιμένα μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα σκέπτονταν ἀδιάκοπα τὸ μυστικὸ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια Μάρκους Χέννερ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐκάπνιζε ἀδιάκοπα.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνα γλήγορο δυνατὸ σφύριγμα. Ὁ Ντὶκ Λέσλυ τινάχθηκε ἀλλὰ δὲν μίλησε καθόλου.

—Τί εἶναι αὐτό;... ρώτησε φοβισμένος ὁ Ἀλιμένα.

Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔκανε νόημα νὰ σωπάση. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ σφύριγμα ἐπαναλήφθηκε ἀπὸ πιὸ κοντά, πιὸ γλήγορο, πιὸ δυνατό, πιὸ ἀπότομο. Ἀμέσως δυὸ πελάτες τῆς ταβέρνας ποὺ ἔπιναν κονιὰκ σὲ μιὰ γωνιά, σηκώθηκαν καὶ ρίχνοντας γιὰ πληρωμὴ ἕνα ἀργυρὸ νόμισμα βγῆκαν ἀργὰ ἀπ' τὸ μαγαζὶ ρίχνοντας ἄγρια βλέμματα στοὺς ἄλλους πελάτες. Ἦταν δυὸ καλοδεμένοι ἄντρες μὲ τὰ χέρια ροζιασμένα καὶ πρόσωπα κατακόκκινα, μ' ἔκφρασι ἄγρια καὶ κτηνώδη.

Ἡ ἐξώθυρα ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε πίσω τους. Μιὰ βαθειὰ σιγὴ βασίλεψε γιὰ λίγα λεπτὰ στὴν ταβέρνα— μιὰ σιγὴ τραγική, γεμάτη φρίκη.

—Κάτι κακὸ θὰ γίνη... παρατήρησε ἥσυχα ὁ Λέσλυ.

—Ἀλήθεια; Ἐδῶ κοντά;...

—Ποιὸς ξέρει!...

Καὶ σώπασαν πάλι... Ἦταν περασμένες ἕντεκα καὶ μισή:

—Καὶ ὁ Τζὼν νὰ μὴν ἔρχεται!... μίλησε ἀκράτητος ὁ Ἀλιμένα. Τί θὰ κάνουμε ἂν δὲν ἔρθη;... Λέσλυ! τί θὰ κάνουμε;..

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν τελευταία φράσι του ὅταν ἡ τζαμόθυρα ἄνοιξε καὶ πάλι καὶ παρουσιάστηκε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μάρκους Χέννερ.

—Αὐτὸς εἶναι! εἶπε γλήγορα ὁ Λέσλυ στὸν κόμη Ἀλιμένα.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μάρκους Χέννερ μπῆκε ἀργὰ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ του, καπνίζοντας μιὰ πήλινη πίπα καὶ χαιρετῶντας ἐδῶ καὶ 'κεῖ διάφορους πελάτες. Χαιρέτησε καὶ τὸν Ντὶκ Λέσλυ— ἀλλὰ δὲν πλησίασε. Κάθησε μονάχος του σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι ἀπέναντι.

(ἀκολουθεῖ).

Πόθος

Θἄθελα νἄμουνα μ' αὐτοκρατόρισσα Βυζαντινὴ
καὶ σὺ ἕνας καστανὸς μικρὸς ἱππότης
νὰ νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ πονῇ,
νὰ νοιώθῃς τὰ κοχλάσματα τῆς νιότης

νὰ σοῦ φουντώνουν τοῦ κορμιοῦ σου τὴν φωτιά,
κι' ὅμως δειλὰ-δειλὰ νὰ μ' ἀτενίζῃς
νὰ μὴν τολμᾶς νὰ ὑψώσῃς τὴ ματιὰ
καὶ μπρός μου ταπεινὰ νὰ γονατίζῃς.

Νὰ βλέπω τὴν ὀδύνη σου κι' ἐγὼ
νὰ νοιώθω πόνους καὶ χαρὲς ἀντάμα,
θωρῶντας τὸ μαρτύριο σου τ' ἀργὸ
καὶ τὸ βουβὸ, καὶ τὸ πνιγμένο σου τὸ κλάμμα.

Κι' ὅμως, μιὰ νύχτα ἀγάπης, γαλανή,
σ' ἀπόμερη μιὰ κάμαρα κρυμμένη
θὰ σὲ κολοῦσα, φῶς μου, νὰ γενῇ
ἐκεῖνο ποὺ ὁρίζει ἡ Εἱμαρμένη.

Κι' ὅταν μοῦ χάριζες τὴν ὕπατη ἡδονὴ
στὴ γαλανὴ τὴ νύχτα τῆς ἀγάπης.
γιὰ νὰ μὴν τῆς : «Σὲ νίκησα Τρανή·
δικός σου νἆμαι τώρα ἐγὼ σατράπης...»

Σὰν πρόβαλλε ἡ αὐγὴ τὸ φῶς τὸ μελιχρὸ
μ' ἕνα φιλὶ κι' ἕνα σπασμό, ἐγὼ σιμά σου,
θὰ σ' ἄνοιγα ἕνα ρόδο πορφυρὸ
βαμμένο μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς σου!..

ΛΟΥΚΡΗΤΣΙΑ

= □ =

Θρόϊσμα ψυχῶν

Λυσσασμένος ὁ Βορηᾶς περνάει ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα καί, ψυχρός, δυνατός, ἐκνευριστικός, μπαίνει μέσ' στὸ νεκρὸ δωμάτιό μου, ποὺ οἱ τέσσαρες τοῖχοι του φτιάχνουν τὸ πλατύ μου μνῆμα.

Ψυχὲς ποὺ μ' ἄχαρο χέρι κλάδεψε ὁ πόνος, πετοῦν ἀθόρυβα πρὸς τὴν σκεπή..

Ἔσβυσε τὸ καντῆλι ποὺ ἄναβε μπρὸς στὰ ξύλινα γελαστὰ εἰκονίσματα, καὶ μὲ τὸ σβύσιμό του χάθηκε καὶ τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ εἰκονίσματα.

Ἔπαψε καὶ τῆς πέννας μου τὸ γκρατζούνισμα ποὔλεγε τόσα μυστικὰ κι' ἔπλεκε ἀκούραστα πόθους, ἐλπίδες καὶ χαρές.

Ἔσβυσε ὁ ἀντίλαλος τῶν τοίχων ποὺ ἐπαναλάμβανε τὰ τρελλὰ μοι ξεφωνητὰ ἀπὸ τῆς χαρᾶς μου τὸ πέλαγο.

Ἔσβυσαν τόσες ψυχὲς ποὺ πετοῦν πρὸς τὴν ἀταβάνωτη σκεπή, βουβὲς καὶ θλιμμένες καὶ φεύγουν στὸν ὀργασμὸ τῆς δολερῆς κι' ὁλόπικρης ὀντότητας.

Σκοτάδι !..

Μέσ' στὴν φτωχή μου κάμαρα τώρα ἀκούγεται μόνο τὸ θρόϊσμα, τὸ φρυφρούρισμα τῶν ψυχῶν ποὺ φεύγουν μαζὶ μὲ τὸν ἀέρα ποὺ λυπητερά, ἀνατριχιαστικὰ σφυρίζει.

Φεύγουν ἡ ψυχὲς καὶ τ' ἀποστεγνωμένα τους λαρύγγια ψέλνουν στερνὲς ἐπικλήσεις στὸ χαμὸ τῆς δόλιας μου ὕπαρξης. Γιατὶ ἡ ζήση μου ρέβει στὸ γοργὸ κατρακύλισμα τῆς πιὸ φριχτῆς ἀρρώστειας...

Πολύποθο—κεῖ στὴ βουνοκορφή,—μ' ἀκαρτερεῖ τὸ ἐκκλησιδάκι. Ἡ εἰκόνες του ζητοῦν ν' ἀκούσουν τὰ στερνὰ τῆς ψυχῆς μου θροΐσματα γιὰ νὰ δακρύσουν κι' αὐτές πίσω ἀπὸ τὰ μουντὰ γυαλοσκεπάσματά τους..

Τ' ἀραχνιασμένα καντήλια μὲ περιμένουν γιὰ νὰ φωτίσουν μὲ τὴς ἀσθενικὲς τους ἀναλαμπὲς τὸ κέρινο πρόσωπό μου. Τὸ μαῦρο χῶμα διψάει καὶ βιάζεται νὰ ρουφήξῃ τὸν στερνὸ τῆς ζωῆς μου χυμό.

Ἀλλοίμονο !

Κι' ὅμως ἀκόμα, Λιλή, σὲ λατρεύω...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝ. ΙΙΟΤΕΑΣ

Ζωντανὴ νεκρὴ

Νοιώθω πὼς κάτι ἐρραγίστη μέσα μου,
κάτι ἔχει σπάσει : Μιὰ χορδὴ-ἡ μόνη
π' ἀπόμεν' ἀπ' τὸ εἶναι μου ἀνέγγιχτη—
τὴν τσάκισαν, τὴν λύγισαν οἱ πόνοι...

Τώρα π' ὁ πόνος μἄγγιξε στὰ μύχια,
δὲ μὲ τρομάζει : Εἶναι σύντροφός μου !
Ἀλλοίμονο : ἔχει σπάσει ὅ,τι προφύλαγε,
ἔχει πεθάνει κάποιος ἄνθρωπος ἐντός μου.

Καὶ μένει πιὰ τὸ κρύο περιτύλιγμα
γιὰ σάβανο σὲ ὅ,τι εἶχα ὡραῖο,
εἶμαι κιθάρα ποὺ ἡ χορδὲς της ἔσπασαν
μιὰ-μιὰ μπρὸς στ' ἀδυσώπητο μοιραῖο.

Κι' ἡ θλίψες ποὺ θωρῶ, κι' ἡ πιὸ ἀβάσταχτες,
δὲ μὲ λυποῦν ὅλα μοῦ φαίνονται ἀστεῖα,
στὰ χείλη μου ἀνθεῖ τὸ φάλτσο χαμόγελο
γεμᾶτο σαρκασμὸ καὶ εἰρωνεία..

Νοιώθω πὼς κάτι ἐρραγίστη μέσα μου
κάτι ἔχει σπάσει : μιὰ χορδή, ἡ μόνη
ποὺ ἀπόμεν' ἀπ' τὸ εἶναι μου ἀνέγγιχτη...
Καμμία θλίψη πιὰ δὲ μὲ πληγώνει...

ΑΛΙΚΗ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

= □ =

Ἱστορία

Μέσ' στὸ κουτάκι τὸ παληὸ ἦταν κλεισμένη ἀπὸ καιρὸ
κάποια ἀγάπη πεθαμένη·
κι' ὅταν μιὰ μέρα ράθυμα πῆρα στὰ χέρια τὰ κλειδιὰ
ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου ραγισμένη..

Ἦταν παληὰ τὰ γράμματα—μὲ πῆραν κάτι κλάμματα!—
ἀπ' τὸν καιρὸ κιτρινιασμένα
καὶ πόνο ἔνοιωσα στὰ στήθεια, νὰ σκίζῃ τὴν καρδιὰ στ' ἀλήθεια
κι' ἦταν τὰ μάτια δακρυσμένα...

Κάποια φωτογραφία της, κι' ἀκόμα ἡ ἱστορία της
ἦταν γραμμένη ἐκεῖ
στὴν ἱστορία τοῦ ἔρωτά μου... — Ὤ, πόσο σπάραξ' ἡ καρδιά μου
κι' ἔκλεισα πάλι τὸ κουτί...

Μ. ΘΑΜΜΕΝΟΣ

= □ =

Ἀνθρώπινο

Πόσον καιρὸ περίμενα νἄρθῃς... περίμενα
πολύ, κι' ὥς χθὲς ἀκόμα... Μὰ σήμερα
δὲ μὲ πλανεύει ὁ λογισμὸς καὶ ἔπαψα
τὴν ἄπιαστη νὰ κυνηγάω χίμαιρα !

Ὁ χρόνος, ἡ σιωπή σου κι' ἡ ἀπόστασι
μ' ἀλλάξανε καὶ μένα· ὁ ἴδιος πιὰ δὲ μένω
καὶ τῆς προσμονῆς τὸ ὀργανέττο ποὔπαιζα
ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια μου ξεκουρδισμένο!..

Τὸ πῆρε τὸ «Ἐγώ μου» τὸ παράξενο
καὶ πρὶν προφθάσω νὰ κλείσω τὰ μάτια
στὴς λήθης τὸν σκληρότοιχο τὸ χτύπησε
καὶ τ' ὀργανέττο ἔγινε κομμάτια ! ...

Ἄργησες νἄρθῃς καὶ δὲν ἔπρεπε
νὰ περιμένω τόσο... Περίμενα πολύ..
Ἄργησες νὰ ἔρθῃς καὶ ὁ πόνος μου
ἔπαψε πιὰ γιὰ σὲ νὰ μοῦ μιλῇ !...

ΓΡΗΓ. ΠΛΙΑΚΑΣ

Ἡ πουλημένη

Εἶμαι γυναίκα πουλημένη,
στὸ βοῦρκο εἶμαι βουτηγμένη
τῆς προστυχιᾶς καὶ τῆς ντροπῆς,
κουρέλι εἶμαι πεταμένο,
σκουπίδι ποδοπατημένο
στὸ τρίστρατο καταμεσῆς.

Δὲν ἔχω τίποτα δικό μου :
Σάρκα, συνείδηση, καρδιά,
δὲν τἄχω γιὰ τὸν ἑαυτό μου
—ἦταν αὐτὸ τὸ ριζικό μου—
δὲν τὰ ὁρίζω ἐγὼ πιά.

Πουλῶ ἡδονὴ κι' ἂς μὴ τὴν νοιώθω
κι' ἂς μὴ μπορῶ νὰ αἰσθανθῶ.
—δὲν εἶναι ποὺ ξυπνῶ τὸν πόθο—
κι' ἂς εἶναι ψεύτικο καὶ νόθο
ὅ,τι νομίζουν πὼς ποθῶ.

Στὴν πιὸ αἰσχρὴν ὑποκρισία
νὰ ζῶ γεννήθηκα ἐγώ.
Στὴ σάπια τούτη κοινωνία
ποὺ βασιλεύει ἡ κακία
δὲν ἔχω τίποτα ἱερό.

Εἶμαι γυναίκα πουλημένη
τῆς μοίρας ἡ κατατρεγμένη,
μιᾶς ὥρας γέννημα κακῆς
ποὺ πιὰ κουρέλι πεταμένο
στὸν κόσμο τοῦτον ἀπομένω
—σκουλίκι ἀπάνω ἀπὸ τὴ γῆς—

ΣΑΣΑ ΜΠΛΑΚ

= □ =

Θλιβεροὶ λογισμοὶ

Μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι στὰ χέρια, λὲς καὶ ρουφοῦσε σὰν σὲ μιὰ θλιμμένη ὅλη τὴν χλωμὴ ὀμορφιὰ τοῦ πωριάτικου δειλινοῦ. Τοῦφες πυκνὲς τεινοῦ πράσινου τὰ πυκνὰ ἔλατα, μουντὴ φωτοσκίασι στὴν χλωμάδα τοῦ που της. Μιὰ θλιμμένη ἠρεμία βασίλευε ψυχή της, ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ἦταν φισμένη ἡ ὀδυνηρὴ ἀπάθεια.

Δὲν τὴν ἔνοιαζε πὼς ὅλα γρήγορα τὴν δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά. Τὸ εἶχε νοιώσει ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ πλατειὰ θάλασσα, ποὺ τὴν βλέπουμε ἤρεμη καὶ τὰ της σιγανογλύφουν τὴς ἀμμουδιές, ξαφνικά, γιὰ νὰ καλμάρῃ καὶ πάλι ἀπὸ λίγο..

Τὰ βλέμματά της σκιάζαν σκοτεινὰ καστανὰ βλέφαρα στὸ βάρος μιᾶς λίδας ποὺ ἐπίμονα εἶχε κρεμαστῇ σ' μουλιαστὸ κυμάτισμα στ' ἄκρα τῶν της, στὸ χάϊδεμα τοῦ ἀπαλοῦ ἀνασασμοῦ βγαινε ἀπ' τὰ στήθη της, σὰν νὰ νὰ πέσῃ.

Ἕνα δάκρυ εἶναι πολλὲς φορὲς μα, μιὰ προσευχή· κάποτε μιὰ μεγάλη μιὰ εὐτυχία, μιὰ ὁλόκληρη λατρεία.

Ὅμως δὲν τὴν ἔνοιαζε γιὰ τίποτε γὲς σὰν καὶ τὴν δική της, ἡ στέρησι δὲν εἶναι δυστύχημα, δὲν εἶναι φόβος δὲν εἶναι καὶ σωτηρία. Ἡ ἐλπίδες θοι ἔχουν χαθῇ γιὰ πάντα.

Γιὰ ποιὸ λόγο χάθηκαν ;
Μήπως φταίει ἐκείνη ;
Μήπως φταίει κανεὶς ἀπὸ μᾶς ;
Ὄχι! Φταίει ἡ ζωή!.. Αὐτή! Μόνο

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔ

Ἕνας πρωτότυπος διαγωνισμός μας

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐπαγγελμάτων

Πῶς θὰ λάβετε μέρος. — Ἡ προθεσμία τῶν ἀπαντήσεων. — Ἡ ἀνακοίνωσις τῶν ἀποτελεσμάτων.—Τὰ βραβεῖα.

Ἡ «Ἑβδομὰς» ἐδημοσίευσε στὰ τέσσερα προηγούμενα φύλλα της ὑπ' ἀριθ. 279, 280, 281 καὶ 282 12 ἐν ὅλῳ φωτογραφίας ἀνδρῶν, καὶ σᾶς προσκαλεῖ τώρα νὰ ΜΑΝΤΕΥΣΕΤΕ τὸ ἐπάγγελμα ἑκάστου !

Ἴσως σὲ μερικοὺς ἡ ἐρώτησίς μας αὐτὴ νὰ φανῇ ὀλίγο.. ἀδιάκριτη. Μήπως οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος» εἶναι μάντεις, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμό μας αὐτό ;

Καὶ ὅμως δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ διαγωνισμός μας αὐτὸς θὰ κινήσῃ ἐξαιρετικὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων μας, καὶ νὰ σημειώσῃ μεγάλην ἐπιτυχία, ὅσην ἐσημείωσε στο Παρισινὸ περιοδικὸ «Βὺ», ὅπου πρωτοφάνηκε.

Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε καμμιὰ μαντικὴ ἱκανότης γιὰ νὰ συμμετάσχετε ὅλοι σας : ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ περιβάλλον καὶ πρὸ παντων τὸ ἐπάγγελμα ἀσκεῖ ὡρισμένας ἐπιδράσεις ἐπὶ τοῦ ἀτόμου καὶ ἀφίνει ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τῆς ἐκφράσεώς του ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι πολὺ ἐμφανῆ δὲν μποροῦν νὰ διαλάθουν τὴν προσοχὴν τοῦ προσεκτικοῦ παρατηρητοῦ. Θὰ παραστῇ μόνον ἡ ἀνάγκη νὰ βάλετε εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ ψυχολογικά σας χαρίσματα. Ὡς ἐκ περισσοῦ, γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνομε δημοσιεύομε ἐδῶ τὸν κατάλογο τῶν 12 ἐπαγγελμάτων στὰ ὁποῖα ἀνήκουν ἡ 12 φωτογραφίες ποὺ ἐδημοσιεύσαμε, καὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βρῆτε ποιὸ ἁρμόζει στὸν καθένα !

Τὰ 12 αὐτὰ ἐπαγγέλματα εἶναι :

Πυγμάχος
Καθηγητὴς τῶν φυσικῶν
Συμβολαιογράφος
Ἰδιοκτήτης ξενοδοχείου
Τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος
Ἀστυνομικὸς
Σωφὲρ
Καλλιτέχνης
Μεγαλοβιομήχανος
Ἐμπορορράπτης
Δικηγόρος
Ἰδιοκτήτης ἀρτοποιείου

Αἱ ἀπαντήσεις

Ἡ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ φέρουν ἐν ἐπικεφαλίδι τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συμμετέχοντος. Κατόπιν, τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φωτογραφίας (1, 2, 3, κλπ.), παραπλεύρως δὲ τὸ ἐπάγγελμα στὸ ὁποῖον φρονεῖτε ὅτι ἀνήκει ὁ ἄνδρας τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἡ φωτογραφία.

* * *

Αἱ ἀπαντήσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου ἐ. ἔ. Οὐδεμία παράτασις τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας θὰ δοθῇ. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συμμετεχόντων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ ἑπόμενα φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος», ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 285 καὶ ἑξῆς, παραπλεύρως δὲ εἰς ἕκαστον ὄνομα θὰ δημοσιεύεται καὶ ἕνας ἀριθμὸς ποὺ θὰ δηλοῖ πόσα ἐπαγγέλματα ηὗρε ὀρθὰ ὁ λύτης

Τὰ βραβεῖα

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὅλων τῶν ὀνομάτων, θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας, θὰ δοθοῦν διὰ κλήρου τῆς κληρώσεως γενομένης εἰς μίαν τῶν δημοσίων συνεδριάσεων τῆς Ε. Φ. Ε., ἀναγγελλομένης καταλλήλως. Βραβεῖα θὰ δοθοῦν τὰ ἑξῆς :

1ον) Βραβεῖον: Ἕνα ἐπιτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.
2ον) Βραβεῖον: Ἕνα ἐπιτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.
3ον) Βραβεῖον : Ἕνα μελανοδοχεῖον Γραφείου.
4ον) Βραβεῖον : Ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
5ον) Βραβεῖον : Ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
6ον) Βραβεῖον : 6μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
7ον) Βραβεῖον : 6μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
8ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
9ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
10ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

Γάμοι ἀναγνωστῶν μας

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Κ. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΙΚΑ Ν. ΤΖΕΡΑΚΙ

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1933, ἐν Χανίοις. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Ἀριστοτέλης Ἀλεξίου.

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ„ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικήν, διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν εἶναι ἡ :

NEW-YORK NEWS AGENCY,
616 8th Ave New York.

Ν. Κ. Γκότσην. Ὄχι ἀκόμα καλοὶ οἱ στίχοι σας. Μὴν βιάζεσθε. — Σπ. Γιαννᾶτον. Τὸ τελευταῖο σας ἀρκετὰ καλὸ ὡς πρωτότυπη εἰκόνα καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Λάκην Λίδην. Ἀποφεύγετε τὴς μεγαλόστομες φράσεις καὶ τὴς πολυσύνθετες λέξεις. Δὲν προσθέτουν τίποτε στὴν ἀξία ἑνὸς λογοτεχνήματος.— Ἀερόφιλον. Δυστυχῶς τὰ πεζά σας δὲν παρουσιάζουν κανένα ἐνδιαφέρον. — Σ. Ν. Ν. Ἀντὶ νὰ τὸ διορθώσετε τὸ χαλάσατε μὲ φλύαρες περιγραφὲς ποὺ δὲν ἔχουν τὴν θέση τους. — Μ. Θαμμένον. Τὰ τελευταῖα σας πολὺ βιαστικὰ γραμμένα. Τὸ πεζοτράγουδό σας ἐπίσης. — Λάκην Τάρταρον. Ἀποτυχημένη σάτυρα ἀκατάλληλη γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα». — Μάρω Μποάτσου. Τὰ πεζά σας κοινότυπα. — Ν. Ἡ «Λολίτα» καλὴ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Χαρ...: Ἀνεπιτυχές. — Η. Αὐγινάν. Ὁ «Καλλιτέχνης» πολὺ δυσνόητος. Οἱ «Ἰδανικοί» σας καλοὶ ἀλλὰ ἀκατάλληλοι γιὰ μᾶς.— Δέσπω. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Τὸ πεζό σας πολύλογο καὶ βιασμένο. Σᾶς συνιστοῦμε νὰ μὴν πολυγράφετε.— Μάρδαν. Περᾶστε ἀπ' τὰ γραφεῖά μας. — Ο. Α. Δ. Μᾶς γράφετε: «Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ πτωχό μου διήγημα ἐκ τῶν προτέρων δὲν θὰ ἐγκριθῇ διότι δὲν εἶναι ἄξιον ἐγκρίσεως». Καὶ μᾶς στέλνετε ἕνα διήγημα ποὺ δὲν μοιάζει οὔτε μὲ μαθητικὴ ἔκθεση ἰδεῶν. Τί νὰ σᾶς ποῦμε. Ἀπέχετε πολὺ ἀκόμη ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ λόγου. — Φίλσταν. Οἱ στίχοι σας δυστυχῶς δὲν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ «καταχωρηθοῦν εἰς κάποιο μέρος τῶν στηλῶν μας», γιατὶ εἶνε φοβερὰ ἄτεχνοι. — Μίναν Βαγενᾶ. Οἱ στίχοι σας δίχως παλμὸ καὶ ζωντάνια. Ἁπλὸ ἀράδιασμα λέξεων. — Γ. Χατζάκην. Ὁμοίως. — Π. Μιναδάκην. Δυστυχῶς τὸ διάβασμα ποὺ κάνατε δὲν σᾶς ὠφέλησε σὲ τίποτε. Αὐτὰ ποὺ μᾶς στέλνετε εἶναι φοβερὰ προχειρογραμμένα. καὶ ρηχά. — Γ. Σαρρῆν. Μᾶς στέλνετε μὲ ἀξιώσεις στίχους σὰν τοὺς παρακάτω ;

«Στάσα, τὰ χιόνια πέφτουνε
ψηλὰ στ' αραζαβόλι
κι' εγὼ κι' εσὺ οἱ δόλοι
σ'τῆς μοίρας τὸ ντορό.....
Θαρεῖς κι' αὐτοὶ ἀνοίξανε
οἱ θόλοι μανιασμένοι
λὲς κ' ἦταν μιλημένοι
τὸ μαῦρο χωρισμό....»

Μὲ λύπη μας σᾶς ὁμολογοῦμε πὼς ἀπέχετε ἀκόμη πολὺ ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς ποιήσεως. — Θ. Ἀμάραντον. Ἀναμιγνύετε τὸ σατυρικὸ μὲ τὸ λυρικὸ στοιχεῖο καὶ φτιάνετε ἕνα ἀλλόκοτο μῖγμα στίχων ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ποίησις εἶναι. Ἀποφεύγετε αὐτὸ τὸν κακὸ συγκερασμὸ ποὺ σᾶς ζημιώνει. — Π. Παπαγεωργίου. Καλό. — Ι. Σ. Ἀγαθόν. Τὸ πεζό σας θἆταν δημοσιεύσιμο ἂν τοῦ ἔλειπαν μερικὲς φιλοσοφικὲς σκέψεις τῆς κακῆς ὥρας ποὺ παρεμβάλλετε μέσα. Διορθῶστε το καὶ ξαναστεῖλτε το μας. — Κωστῆν Ἄφραν. Πολὺ κοινότυπο τὸ θέμα ποὺ παίρνετε. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν τοῦ δίνετε μιὰ λογικὴ λύση. — Ζάν. Οἱ στίχοι σας πολὺ ρηχοὶ καὶ δίχως λογοτεχνικὴ πνοή. — Κ. Μανωλεσάκην. Τὰ ποιήματά σας πολὺ συμβολικά. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶστε ἐπηρεασμένος ἀπὸ ξένους ποιητάς. Ὡστόσο ξεχωρίσαμε καὶ θὰ δημοσιεύσουμε τὸ «Ἕνα βράδυ», ποὺ εἶναι χαριτωμένο. — Ν. Σταθᾶτον. Ἀρκετὰ καλό, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Δὲν ἔχετε ἀκόμα τὴν δυναμικότητα τῆς ἐκφράσεως.

Μ. Τζεράκη. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας καλὸ

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Ἡ ἐπιδημία τῆς Γρίππης κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας ἑβδομάδας συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ περιστράνως τὴν μεγάλην ἀποτελεσματικότητα τοῦ Ἀγγλικοῦ Καθαρτικοῦ «ΜΟΡΙΣΟΝ». Πολλοί, μόλις ἀδιαθετήσαντες, προσέτρεξαν εἰς φάρμακα τῆς μόδας, παρασυρόμενοι ἀπὸ ἐπιτήδειες ρεκλάμες, ἀλλὰ μόνον ὅσοι ἐχρησιμοποίησαν τὸ «ΜΟΡΙΣΟΝ» ἐπρόλαβαν τὴν ἀσθένειαν.

Μὴ καταφεύγετε εἰς φάρμακα τὰ ὁποῖα ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ βλάπτουν τὴν καρδίαν. Μόλις ἀδιαθετήσετε, ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, λάβετε ἀμέσως τὸ ἀβλαβέστερον φυτικὸν καθάρσιον «ΜΟΡΙΣΟΝ» ἤτοι ἓξ χάπια ἐκ τοῦ Ἀριθ. 2 διὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ προλάβετε χειροτέρευσιν. Τὸ καθάρσιον «ΜΟΡΙΣΟΝ» ἐνεργεῖ εἰς τὸ αἷμα καὶ πατάσσει τὸ μικρόβιον ἐν τῇ γενέσει του, μετριάζει τὴν ἔντασιν καὶ περιορίζει τὴν ἔκτασιν τῶν ἀσθενειῶν. Εἶνε τὸ εὐεργετικώτερον φάρμακον ποὺ προσεφέρθη ποτὲ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐκ τῆς Γενικῆς Ἀντιπροσωπείας
τοῦ ἐν Λονδίνου Φαρμακευτικοῦ Οἴκου

MORISON Co., LTD

τὸ «Σ' ἔχασα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ.—Ἀλίκην Κρητικοῦ. Ἀπ' τοὺς στίχους σας ξεχωρίζουμε μόνο τὸ ἕνα ποίημα. — Νώτην Τσίτσηραν. Μιμεῖσθε τρομερά. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν κατορθώνετε νὰ παρουσιάσετε κάτι τὸ ἀνεκτό. —Φ. Φ. Ἐρωτικὰ παραληρήματα καὶ τίποτε σοβαρώτερο. Ν. Τριανταφύλλου. Τὸ πεζό σας ἄτεχνο. — Γ. Κ. Παπαγεωργίου. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας κρατᾶμε τὴν «Μπιάνκα». Εἶναι γραμμένη αὐθόρμητα καὶ ἁπλᾶ.— Τ. Βραχωρίτην. Τὸ πεζό σας ὄχι δημοσιεύσιμο. Τοῦ λείπει ἡ πνοὴ ποὺ χαρακτηρίζει ἕνα λογοτέχνημα. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας δὲν ἔχουμε λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. — Κ. Α. Τὸ στύλ σας θυμίζει Πολέμη. Γιατί ; Δὲν μπορεῖτε μήπως νὰ δώσετε ἐντονώτερη τὴν προσωπική σας σφραγίδα σ' ὅ,τι γράφετε ; — Κ. Φωτεινόν. Ὄχι ἐφάμιλλο μὲ προηγούμενά σας. — Γ. Στροῦμπον. Καλό.— Μ. Φαλαγγᾶ. Ὑστεροῦν μετρικῶς. Διορθῶστε τα καὶ στεῖλτε τα πάλι.— Μ. Θαμμένον. Κατώτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας. — Φ. Ἀνασκελιώτην. Δὲν κατορθώνετε νὰ ἐκφράσετε ἐκεῖνο ποὺ νοιώθετε. Γράφετε πιὸ ἐλεύθερα. — Φίλον, Αἴγιον. Οἱ στίχοι σας γιομᾶτοι πλατυασμούς καὶ μεγαλόστομες λέξεις .Γιατί δὲν προτιμᾶτε νὰ ἐκφράζεσθε πιὸ ἁπλᾶ ; — Ἄθμαρ Ἄθμαρ. Ἄτεχνα.— Γ. Μουτάφην. Ὑστεροῦν ἀπὸ προηγούμενά σας. — Α. Ν. Αὐτὸ τὸ αἰώνιο τὸ «Ἦρθες»—«Ἔφυγες», κ. ο. κ. μὴν τὸ μεταχειρίζεσθε γιὰ θέμα. Γιὰ νὰ πετύχῃ πρέπει νἆναι πολὺ καλογραμμένο καὶ πρωτότυπο. — Γ. Τσαγγάρην. Τὴν διεύθυνση τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου δὲν τὴν ξέρουμε. Τὸ διήγημά σας δυστυχῶς πολὺ βιαστικὸ καὶ προχειρογραμμένο.— Σάσα Γ. Ντινοπούλου. Οἱ στίχοι σας θέλουν ἀκόμη πολὺ δούλεμα γιὰ νὰ γίνουν παρουσιάσιμοι.— Μίμην Τριανταφύλλου. Τὸ πεζό σας ὄχι καλό. Σᾶς συμβουλεύουμε νὰ προτιμήσετε τὸ διάβασμα ἀπὸ τὸ γράψιμο. Θὰ ὠφεληθῆτε περισσότερο. — Γ. Κ. Παπαγεωργίου. Τὸ «Κάποιος» δημοσιεύσιμο.— Π. Ἀθηναῖον. Τὰ πεζά σας δίχως τὴν ἀπαιτουμένη λογοτεχνικὴ πνοή. Ἡ φράσεις σας φτιαγμένες καὶ ὄχι ἁπλὲς καὶ αὐθόρμητες. Καὶ ὅμως θὰ μπορούσατε νὰ γράφατε καλλίτερα πράγματα. — Δ. Μάγκον. Δυστυχῶς δὲν κατορθώνετε νὰ παρουσιάσετε τίποτε τὸ ἀξιόλογο. Καὶ αἰτία εἶνε ἀφ' ἑνὸς ἡ ἄσκοπη φλυαρία σας κι' ἀφ' ἑτέρου τὰ ἀπίθανα θέματα ποὺ διαλέγετε. — Ἄστρην Πασχαλινόν. Οἱ στίχοι σας ὑστεροῦν μετρικῶς. Ἐκτὸς αὐτοῦ μεταχειρίζεσθε κατὰ κόρον στὴν ὁμοιοκαταληξία τὸ ὑποκοριστικὸν «άκι» πού, ὅπως καταλαβαίνετε, ριμάρει μὲ ὅλες τὴς λέξεις τοῦ κόσμου...—Μιχ. Κουρμούλην. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας κρατᾶμε μόνο τὸ «Κάποιες μέρες».—Σ. Δ. Γιώργαν. Στοὺς στίχους σας βρίσκουμε ὡρισμένες ἀρετὲς ποὺ θὰ σᾶς ἐπέτρεπαν μὲ λίγη ἀκόμη προσοχὴ νὰ γράψετε κάτι τὸ ἄρτιο. Ἐπιμεληθῆτε κυρίως τὴν ρίμα σας. Τὴς «Σκιὲς» μ' ἕνα καλὸ χτένισμα μπορεῖτε νὰ μᾶς τὴς ξαναστείλετε.— S. S. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας καλὸς ὁ «Ἀρλεκῖνος». Δυστυχῶς ἔχει χάσει τὴν ἐπικαιρότητά του. Τὸ «Σεγκόντο Πρελούντιο» μὲ πολὺ κοινὸ θέμα. Προσέχετε στὸ μέλλον νὰ εἶστε ἐκλεκτικώτερος στὰ θέματά σας. — Ν. Τὸ «Εἰδύλλιο» ὑστερεῖ ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας. Γιατί ; — Π. Κατσούλην. Ἀφίνεσθε σὲ μιὰ κοινωνιολογικὴ φιλοσοφία ποὺ ζημιώνει τρομερὰ τὸ λογοτεχνικό μέρος τοῦ διηγήματός σας. — Π. Σταμπόλην. Ἀπ' τὰ πεζά σας καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Ἀνώφελα λόγια». Τοῦ βρήκαμε πολλὲς λογοτεχνικὲς ἀρετές, πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἐνθαρρύνῃ. — Π. Τ. Τὰ τραγούδια σας πολὺ παιδικά. Ἀποροῦμε πῶς δὲν σᾶς συγκινεῖ τίποτε ἀπ' τὸν ὀργασμὸ τῆς γύρω σας ζωῆς. Διαβᾶστε Καρυωτάκη, Πολυδούρη, Ἀνθία.— Ντάλην Γκρενόν. Ἀρχίζετε καλὰ καὶ τελειώνετε πολὺ κοινότυπα. — Γ. Γκρίνζαλην. Δυστυχῶς τὸ ποιηματάκι σας φοβερὰ ἄτεχνο. — Μίμην Π. Οἱ σατυρικοὶ στίχοι σας ἀρκετὰ ἔξυπνοι ἀλλὰ ἀκατάλληλοι γιὰ τὸ περιοδικό μας.—Μπάμπην. Τὸ ποίημά σας ἀκατάληπτο. Μήπως θέλετε νὰ πρωτοτυπήσετε γράφοντας αἰνίγματα ; — Σωτήρην Ἀχάτην. Τὸ πεζό σας ἀρκετὰ καλὸ καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ διόρθωμα θὰ δημοσιευθῇ. — Γ. Γιαννόπουλον. Τὰ καλά σας λόγια μᾶς συνεκίνησαν. Οἱ στίχοι σας ὄχι ἀκόμη δημοσιεύσιμοι. Διαβᾶστε, καὶ μὴν προβάλλετε τὴν δικαιολογία πῶς τὰ βιβλία εἶναι ἀκριβά. Κάποιος καλὸς φίλος θὰ βρεθῇ νὰ σᾶς τὰ δανείσῃ.

Σταματήσατε
τούς πόνους τῆς ράχεως.

Μεγάλην ἀνακούφισιν θά ἔχετε ἀμέσως μετά μίαν ἐλαφράν ἐπάλειψιν Σλόανς.

Τό Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΰνει τούς φλογισμένους μῦς καί σταματᾶ τόν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε
Δί Ἰσχιαλγίας, Ρευματισμούς, Στραμπουλήγματα, Κτυπήματα καί ὅλους τάς μυϊκούς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ
ΛΙΝΙΜΕΝΤ
καταπάυει
τόν πόνον.

Ἠ. Σκαρλ.
ΔΙΑΦ. "ΜΗΝΥΤΩΡ"

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Εἰδικὸς νοσημάτων
Στομάχου - Ἐντέρων - Ἥπατος
Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡ
ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗΣ ΑΘΗΝ
Ἀκαδημίας 65 (Ἐπὶ συνεντεύ
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Θαν. Παΐζην, Χανιά. Τὰ ζη
φύλλα ὑπάρχουν. Ἐμβάσατέ μας δι'
λῆς 20 δρχ. εἰς γραμματόσημα διὰ
τὰ ἀποστείλωμεν. — Μαρ. Βλασο
λου, Χανιὰ-Κρήτης. Τὸ ἀγγελτήρ
μοσιεύεται. Τὰ συγχαρητήριά μας.
σας ἐδημοσιεύθη, τῶν δὲ ἄλλων
καθυστέρησε λόγῳ πληθώρας τῶν
λων. — Κούλαν Δημακοπο
Δράμαν. Σᾶς ἐστάλη. — Μενέ
κραν. Δὲν μᾶς εἶναι χρήσιμον. Σᾶς
στοῦμεν.— Μαρ. Τσουτσάνη
σατε νὰ μᾶς γράψετε διεύθυνσιν. —
Λῶλον, Ἐνταῦθα. Ἀποστείλατε
λογοτέχνημά σας ἄνευ ὅρων. Ἐὰν
λὸν καὶ ἐγκριθῇ, θὰ δημοσιευθῇ. —
ζαλην, Ψάρι-Τρυφιλλίας. Μ. Σπανδω
θυμνον. Μαρ. Πιανσέ, Ἡράκλειον
Τὰ ζητηθέντα τεύχη ἐστάλησαν. — Φ.
νιάδου, Λ. Ἀγγέλου, Θεσσαλονίκην,
βεριώτην, Λίμνην - Εὐβοίας. Δ. Βα
Φανάρι-Θεσσαλίας, Σ. Ξανθόπουλον,
Κ. Χρονοπούλου, Πειραιᾶ. Α. Γρ
πούλου, Νέα Ἰωνία. Δ. Πανουργιᾶ
[illegible] Ε. Ροκάκη, Χανιά. Ἀπ. Τζώ
σταντινούπολιν. Ι. Χατζόπουλον, Κ
Ι. Ἀποστολᾶτον, Ἀργοστόλιον. Μ
Ἐνταῦθα. Σ. Ἀποστολάκη, Ἅγ. Ν
Κρήτης. Ι. Καψαλάκην, Κ. Πύργο
Σ. Ραγκούση Ἐνταῦθα. Τὰ ζητηθέντα
δια τοῦ «Ἰλίγγου», ἐστάλησαν.

• = □ =

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Ε. Φ. Ε

Ἀπόστ. Κατσιρέλον, Βόλ
ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.

Γεράσ. Σταματᾶτον, Ἀργ
Αἱ φωτογραφίαι σας ἐλήφθησαν καὶ
ποστέλλομεν τὴν ταυτότητά σας. Σ
ριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργ
πρὸς ἵδρυσιν τοῦ παραρτήματός σας.

Γ. Ζαφειρᾶτον, Ἀργοστό
αἴτησίς σας ἐνεκρίθη καὶ ἐνεγράφητε.
ποστέλλομεν καὶ τὴν ταυτότητά σας.

Ν. Καβαλιερᾶτον, Σάμη
ληνίας καὶ Τάκην Ἀποστολόπο
Μεσολόγγιον. Αἱ φωτογραφίαι σας
σαν καὶ σᾶς ἀποστέλλομεν τὴν ταυτότ
Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σας.

Γεράσιμον Πετρᾶτον, Ἀ
λιον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ σᾶς ἀποσ
τὴν ταυτότητά σας.

Ἱπποκράτην Καλογεράκ
νιά-Κρήτης. Σᾶς ἐγράψαμεν πρὸ και
λὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστολή μας πα
τὸ ταχυδρομεῖον. Σᾶς γράφομεν ἐ
νέου, καὶ περιμένομεν ἀπάντησίν σας.

ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
Πρὶν παραγγείλετε
ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ
ἐπισκεφθῆτε τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ"
ΣΤΑΔΙΟΥ 15
παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΣΑΠΩΝ
EDELWEISS
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

HAUTE COUTURE
GEORGETTE
DERNIERS MODELES
Ἀφίχθη ἐκ Παρισίων, ὅπου διέμενε ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἐγκατεστάθη:
Ὁδὸς Ἑρμοῦ Στοὰ «ΕΡΜΕΙΟΝ» Α' Ὄροφος: δεξιά.

ΝΕΟΙ ΤΥΠΟΙ
ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
λιάδης
Στοά Ἑρμείου 5
15 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου προσελκύει τούς ἄνδρας

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ προτέρημα καλλιεργήσατέ το, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται.
Μὴ κάμετε χρῆσιν πούδρας ποὺ παρασκευάζεται μὲ παναρχαίας μεθόδους ἀλλὰ ἀκολουθήσατε τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης.
Δοκιμάσατε τὴν πούδρα
ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ
Ἔχει σπουδαῖα προτερήματα.
Εἶνε λεπτὴ μὲ ὡραῖον ἄρωμα.
Παρασκευάζεται μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα καὶ καταστήματα.

Διαρκὴς παρακαταθήκη: Κλεισθένους 11, Ἀθῆναι. Φαρμακεῖον Ι. Μαναρατζῆ. Τηλέφωνον: 24085.

ΤΣΑΝΤΕΣ
ΓΑΝΤΙΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
καθαρίζονται καὶ βάφονται ἐκ νέου εἰς οἱουσδήποτε νέους χρωματισμοὺς θελήσετε εἰς τὸ Ἠλεκτροκίνητον Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων εἰδῶν
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α
Β' ΟΡΟΦΟΣ
μὲ τὰ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰ χρώματα Cetva
Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἠγγυημένη.

ΣΑΣ ΣΥΝΙΣΤΩ

Νὰ παίρνετε κάθε πρωῒ σὲ μισὸ ποτῆρι κρύο νερὸ ἕνα κουταλάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Τότε θὰ εἶσθε ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὰς μολυσματικὰς νόσους τῶν ἐντέρων καὶ θὰ διατηρῆσθε πάντα ἐν ἀκμῇ καὶ ὑγείᾳ

ΘΑ ΠΑΥΣΟΥΝ αἱ κεφαλαλγίαι, αἱ ὀξυρεγμίαι, ἡ δυσπεψία καὶ τὸ συνεχὲς φούσκωμα, αἱ κακοδιαθεσίαι καὶ αἱ ζαλάδες, αἱ νευρικαὶ ταραχαὶ καὶ ἡ καθ᾽ ἕξιν δυσκοιλιότης, κυριωτέρα αἰτία ὅλων τῶν ἀσθενειῶν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

MAGNESIA S. PELLEGRINO

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι